ELTA

17

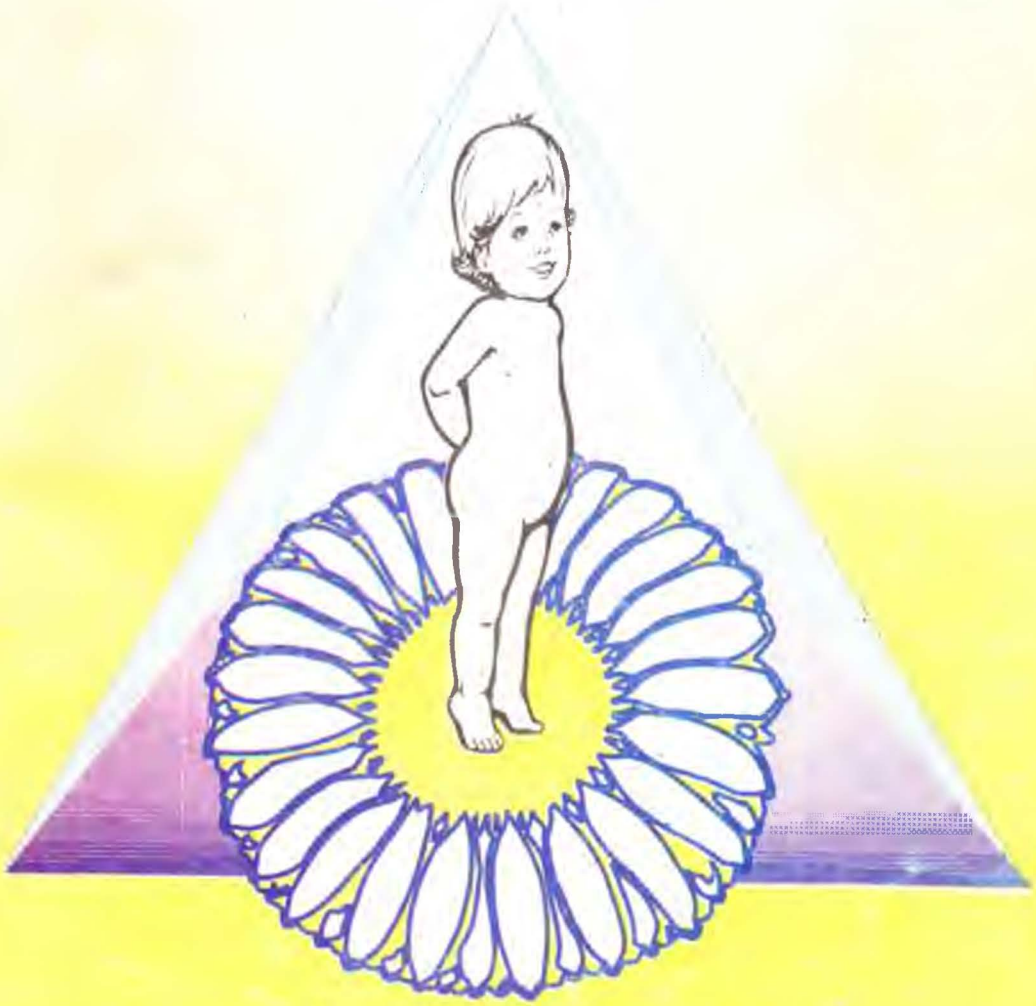

Revistã de Metafizicã

Important !

* *Abonamentele* se fac direct la redacție, adresa: *Iacob Alexandru - C.P 4 / 413, 5600 Piatra Neamț, jud. Neamț sau în conturile deschise la BCR Piatra Neamț numerele 4072 817 105 sau 45100642*. Banii trimiși trebuie să cuprindă prețul revistei plus 400 lei cheltuieli poștale. La redacție se mai găsesc în stoc numere din urmă, care pot fi solicitate în sistem abonament sau ramburs.

* Donațiile se pot face pe adresa *ELTA-Universitate, Filiala Piatra Neamț*, fie prin poștă la adresa indicată mai sus, fie în conturile deschise la BCR Piatra Neamț: *45 10 06 42 - în lei; 4721 410 008 60 - în DM; 4721 716 00 860 - în dolari.*

* *Studenți prin corespondență* pot fi cei care se adresează prin cerere în acest sens. Aceasta trebuie să cuprindă: adresa, telefonul, datele astrologice (localitatea, ziua, luna, anul, ora de naștere). Ei au acces la lucrările difuzate de noi ca materiale didactice (cursuri, casete curs, manuale, cărți) cât și la locuri în taberele noastre de studii organizate în *Rarău, Brad - Munții Apuseni și București*. Taxa de înscriere este de *o mie de lei*, trimisă pe adresa redacției.

* *Sumele trimise prin poștă* trebuie să specifice destinația (abonament, student prin corespondență, titlul cărților și revistelor solicitate) înscrisă la locul pentru corespondență al mandatului poștal.

* Pe aceeași adresă a redacției se primesc comenzile pentru *horoscoape (natal sau previzional)* în care să se specifice datele astrologice.

* *Cărțile prezentate alăturat și articolele din reviste(nr.13 - 17)* pot fi primite pe dischete în format *Windows HELP* sau *ca fișiere text*, pentru *a fi folosite pe computere compatibile IMB-PC* dacă adresați comenzile dumneavoastră pe adresa redacției.

Pentru că nu urmărim profituri financiare prețul revistei rămâne același, continuându-ne astfel eforturile ca informația să ajungă la cei care au nevoie de aceasta.

ELTA-Universitate și

EDITURA

vă oferă

Tratat de hrană vie (*2167 rețete pentru viață*),
Bucătăria fără foc, *de Elena Nită-Ibrian*

*

Descifrarea enigmelor Piramidei Luminii Celeste,

*

Călătorii pe Vamfim, *de Melfior Ra*

*

Ritual (versuri), *de Alina Pachițanu*

*

Bucătăria fără bucătărie, *de Rodia Tiliamu*

*

Viața și Învățăturile Maeștrilor din Extremul Orient
(vol I - IV), de Baird T. Spalding

*

Manual de Metafizică, *de Ion Dumitrescu*

*

Numerele Vii, de Firicel Ciarnău
ELTA - revistă de metafizică
(Editor: ELTA-Universitate, nr. 1 - 16)

Prețul unei reviste: *700 lei*

LECTIA A X-A

EVOLUTIA

Solteris, prietene! Trebuie să continuăm, a continua înseamnă a înțelege, deci a cunoaște. Informația reală, universală, este o manifestare a vibrației prezentului, astfel încât putem spune că niciodată nu este prea mult sau prea puțin, ci efectiv este. Fiecare dintre voi aparține existenței, ființei, verbului cosmic A FI. Cunoașterea nu poate exista în afara practicii sale, deci a experienței la propriu, aceasta confundându-se cu evoluția, iar evoluția cu trăirea. Tocmai de aceea, nu avem cum să formulăm definiții ale existenței, de fapt orice definiție fiind deja depășită din momentul în care este enunțată. Astfel, trebuie înțeleasă puterea cuvântului care este valabilă numai în prezent. Este, practic, ceea ce-l solicită pe fiecare să fie în permanență treaz, pe față, cum s-ar spune, să fie el însuși. Este un paradox cum pentru lucruri simple este nevoie de explicații complexe. Am putea spune că, pe măsură ce simplificăm mai mult, cunoaștem mai mult, ceea ce este cantitativ se îndreaptă spre analogic, spre exterior, în timp ce aceeași valoare poate fi simplificată, prin sinteză, până la identificarea sa cu Unul, cu Principiul. Manifestarea reprezintă, de fapt, o coborâre a vibrațiilor unor imagini create până ce acestea se concretizează la nivel fizic, și tocmai de aceea suntem convinși că fiecare poate înțelege că ceea ce spunem, el deja știe, datoria noastră constând în a vă aduce aminte pentru ca voi să puteți continua creația. Cel care se înțelege, poate înțelege orice, efectiv orice. Pentru că nu poate exista un lucru în exterior care să nu fie de fapt manifestarea propriei noastre creații.

Formarea nucleului fraternității universale a omenirii, fără diferență de rasă, credință, sex sau culoare.
Încurajarea studiului comparat al religiei, filozofiei și științei.
Cercetarea inexplicabilei legi a naturii și a puterii latente din om.
Principiile spiritualității universale

Sînt ceea ce gîndesc.
* * *
Îmi ridic vibrațiile
* * *
Nu-mi este teamă de nimic.
* * *
Acestea sînt necesare pentru a doua mea naștere.

ELTA Universitate - Principiile prime

Deci, simplificând această idee, revenim la ceea ce este necesar să fie înțeles, și anume că sensul evoluției nu este cunoașterea, ci creația. Cunoașterea înseamnă aducere aminte, creația înseamnă a manifesta aceste lucruri în direcția pe care fiecare o dorește, astfel încât dinamica fiecăruia este pe măsura dorinței sale de a continua creația, la un moment dat creația și cunoașterea confundându-se în acest aspect foarte simplu, și anume: cu cât vă amintiți mai multe, cu atât puteți crea mai frumos, rezultatul acestui proces fiind drumul sau calea pe care mergeți. Pentru a face o imagine de perspectivă, suntem siguri că vă întrebați cu ce va fi înlocuită alimentația, vorbirea prin cavitatea bucală, toate aceste limbaje pe care deja le folosiți. Răspunsul este: cu lucruri mult mai simple, acestea fiind imaginea, sunetul (deci muzica) și sexul. Adevărata alimentație este la nivel de sex și de respirație, fiind vorba de un circuit atât de sus în jos prin respirație, cât și de jos în sus prin sex. La nivel de comunicare, imaginea trebuie să înlocuiască cuvântul, iar muzica să o întregească. Deci, așa cum am mai spus, comunicarea face parte din trăire, deci este imagine și sunet, însuși sunetul fiind o nuanță a imaginii, așa cum imaginea este o condensare a sunetului. Pas cu pas, într-adevăr, trebuie să putem ajunge aici, ceea ce se poate numai amplificând, numai sintetizând: cu cât reușiți să unificați mai multe elemente, mai întâi la nivel de triadă și apoi la nivel de principiu, cu atât vă apropiați mai mult de voi înșivă, orice lege fiind o manifestare a Unității.

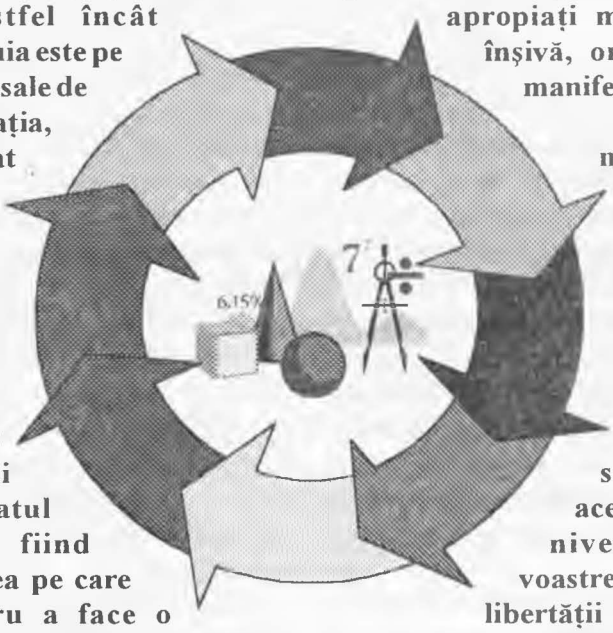

La nivel exterior, manifestările sunt infinite, dar toate pornesc din Unul, din Principiu. Cunoscând acest lucru, puteți voi înșivă crea, neavând limite sau bariere în acest sens decât la nivelul propriei voastre credințe, deci al libertății mentale pe care v-o permiteți prin propria voastră decizie. Si aici, pentru a ne face mai bine înțeleși, sensul cunoașterii universale nu este de a pune limite, căci orice lucru cunoscut înseamnă o limită dată la o parte și, ca algoritm, oricare ar fi nivelul de cunoaștere pe care îl atingeți, el poate reprezenta numai o etapă. Tocmai de aceea, pentru a înfăptui, pentru a face efectiv ceva, trebuie să puteți privi dincolo de propria cunoaștere, dincolo de propriile gânduri sau de credința acumulată până în prezent pentru că, la propriu, prin a folosi, a putea, a realiza, ești deasupra cunoașterii. Faptul de a considera că puteți numai

ceea ce cunoașteți, vă oferă o limită de care vă veți lovi în permanență. E adevărat, acest lucru se realizează pas cu pas, însă în orice situație v-ați afla, trebuie să realizați că o puteți rezolva dacă nu vă gândiți la ceea ce cunoașteți. Tocmai de aceea, poate părea un aspect paradoxal căci, spre deosebire de cunoașterea materialistă, la nivel universal mai întâi este practica și apoi teoria.

Orice lucru înțeles din practică vă oferă posibilitatea unei practici și mai avansate, deci a perfecționării, căci orice lucru pe care îl înțelegeți, implicit îl puteți depăși. Acesta este unul din factorii dinamici ai trăirii în prezent, dincolo de o limitare la nivel de gândire, de griji sau probleme. Cunoașterea este o manifestare a Forței Christice pe care o are fiecare, așa cum informația este o manifestare a vibrației. Orice lucru cu care vă întâlniți, îl puteți rezolva pentru ca mai apoi el să fie și înțeles. Este bine să știți mai întâi că puteți, pentru a înțelege și de ce. Astfel, cunoașterea nu reprezintă un scop, ci o manifestare a forței mentale pe care o are fiecare dintre voi.

Drumul pe care marea majoritate a entităților din civilizația terestră se află în prezent, neavând un sens constructiv, determină prin consecințe o involuție, deci de la a putea la neputință; de asemenea, cunoașterea materialistă pornește de la lucruri deja făcute pentru a le reface însă imperfect. Orice proces în univers are maximum de randament, în timp ce la nivel tehnologic aceasta nu se ridică la 100%, implicit sensul fiind de distrugere și nu de construire. Astfel încât orice lucru ajunge să se degradeze treptat, în loc să se poată autoperfecționa. Se poate ajunge ca lucrurile pe care le folosiți să evolueze odată cu voi, fiind impregnate cu aceeași vibrație, astfel încât o haină poate fi din ce în ce mai curată, mai perfectă, depinde de cum o priviți; la fel, alimentația poate reveni la normal, de la aspecte grosiere la aspecte din ce în ce mai subtile. Deci, ca o sinteză, imaginea evoluției într-un sens constructiv înseamnă o trecere de la a consuma lucruri deja create, la perfecționarea acestora spre elemente din ce în ce mai utile. Tocmai de aceea punem accentul pe practică, pentru a folosi mai mult, căci cunoașterea este un rezultat al dinamicii, al experienței pe care o acumulează acum fiecare dintre voi, astfel încât nu poate implica definiții sau teorii, ci face parte efectiv din trăire, orice schimbare sau experiență nouă putând fi realizată numai prin proprie decizie. Schimbarea este dată însă de continuitate și poate fi realizată numai cu răbdare. Infinitul este înaintea tuturor și, practic, nu aveți cum să lucrați cu altceva până nu depășiți ceea ce deja faceți. Neexistând un scop, oricât de departe am merge, nu avem unde să ajungem, deci depinde de fiecare să realizeze bucuria mersului, a cunoașterii, a evoluției. Omul este superior celorlalte regnuri de pe Geea, regnuri care au un proces de existență limitat, fiind coordonate de spirite-grup. Omul ca entitate, ca divinitate, își poate permite să meargă înainte, dar va putea merge atunci când va înțelege că nu există nimic în afara

mersului, a dinamicii, a existenței. Orice proces universal necesită răbdare și exclude scopurile, iar pentru a înțelege este suficient să priviți în jur. Câtă răbdare îi trebuie unui copac să ajungă, de la sămânță, la maturitate; la fel este și cu fiecare dintre noi, evoluția reprezentând aceeași dinamică firească a autoperfecționării pentru orice entitate, indiferent de civilizația căreia îi parține. Ceea ce se întâmplă într-o conjunctură de Apocalips reprezintă trecerea într-o nouă etapă, deci o dinamică mult mai intensă, însă care trebuie să redevină firească. Nu uitați că veți fi complexați în fața oricărui lucru pe care îl puneți deasupra voastră, dar în realitate acesta este numai un joc al manifestării, ierarhia fiind un concept, și nu o realitate. Obișnuiți-vă cu extraordinarul, pentru ca acesta să nu vă limiteze.

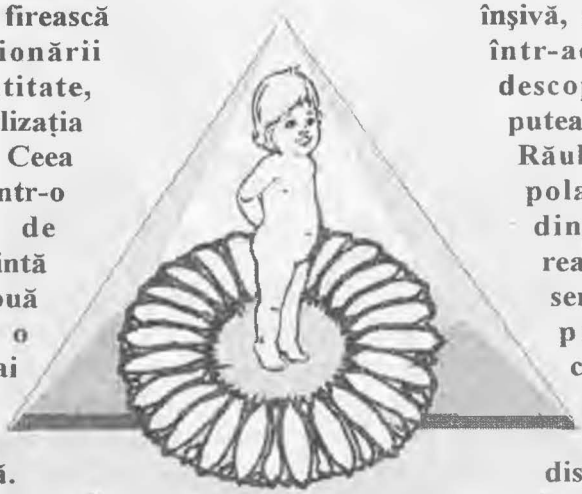

Etapa actuală implică revenirea la legalitate. Toate consecințele care se manifestă prin tradiție, și anume moartea, boala, suferința, nu sunt manifestări ale Legii, așa ceva nu aparține armoniei, însă entitatea fiind divină, își poate permite și antidivinitatea, deci ilegalitatea, asumându-și însă consecințele de rigoare. Suntem însă convinși că și voi v-ați săturat de a fi muritori, de suferință, de dureri și limite, ceea ce vă rămâne să dovediți și în practică prin acest efort pe care vi-l cerem pentru ca voi să vă puteți da.

Pentru a vă menține în ilegalitate, este necesar foarte mult efort, dar pentru a respecta Legea nu trebuie decât să fiți voi înșivă, să fiți sinceri și, într-adevăr, să vă descoperiți pentru a putea continua creația. Răul și binele sunt polarități, prin dinamica lor se realizează armonia, sensul fiind acela al perfecționării continue. Deci, a merge nu înseamnă că va dispărea răul și va rămâne numai binele, dar, într-adevăr, va fi din ce în ce mai bine, fiindcă orice lucru înțeles poate fi depășit, astfel încât pentru a cunoaște încercați să vedeți cunoașterea ca o manifestare a puterii voastre, și nu ca o justificare în lipsa sincerității.

Curaj, prieteni. SOLTERIS!

NOTA REDACȚIEI

Acest mesaj, cât și cele pe care l-am publicat în numărul 7 și altele în continuare, sunt în exclusivitate pentru Revista Elta. Ceicare le vor reproduce - parțial sau integral - fără acordul nostru, sau le vor comenta negativ prin orice mijloace, își asumă răspunderea.

ION DUMITRESCU

CEI CARE SE OPRESC, OBOSESC (V)

Pentru noi, adică Ion, numărul 17 reprezintă cifra de lucru, realizarea scenariilor, mai concret faptul că un lucru trebuie anticipat cu cel puțin 17 ani pînă cînd se va realiza, chiar și oboseala, trebuind să evidențiem aceste jocuri ale cunoașterii dinamice.

Articolul de fond trebuie să fie și este, desigur, "bucătăria" noastră, a revistei, a acestui canal informațional bine determinat, care poate oferi direcțiile cele mai pragmatice, posibile într-o asemenea stare de lucruri. Răbdarea poate oferi cele mai impresionante merite mărturiei sinelui ascultător. Scriem aceste rînduri la redacție, la Piatra Neamț, unde revenim după cele 60 de zile în tabăra din Rarău. Prin tabără au trecut 666 de eltiști, astfel că ne-am pus bine cu această ciudată cifră. Desigur, pentru cei care sînt și mai ciudați, ea reprezintă cicluri ale evoluției, făcînd parte dintr-o sumară determinare a unității în diversitate.

Această tabără este deosebită prin continuitatea sa, prin stația de calculatoare care a funcționat ziua și noaptea determinînd deja cele mai impresionante programe și organizări. Desigur, calificăm în mod deosebit reabilitarea Bibliei și Calculatorului, monada evoluției actuale, și nicidecum în vreun scop de reclamă. În cei 5 ani de activitate am pus deja la punct prima triadă, formată din suita alimentară, mentală și erotică, și urmează acum un program destinat continuității, diversității atîtor lucruri mirifice, și atenția se va concentra mai ales asupra desconspirării prin aprofundarea celei de-a doua etape, formată din desfășurarea celei de a doua triade: să aflăm cine sîntem, cunoașterea Legilor, actul de decizie. Numai pentru identificare este necesar un program Astrologic bine pus la punct mai ales în domeniul originalității, al depășirii

elementelor tradiționale deja acumulate în Astrologie, mai concret prin punerea la punct a mai multor dimensiuni ale horoscopului, deja șeful de lucrări fiind Irina. Astfel, printr-o strânsă colaborare, acest horoscop este încheiat, fiind format din mai multe dimensiuni, și mai ales accesibil pentru posibilitățile materiale ale celor care au nevoie, costul celui simplu fiind de 20 de mii lei, iar cel evoluat în care apare și dimensiunea karmică fiind de 30 de mii lei, acest horoscop fiind de bază pentru identificare și totodată ca bază pentru horoscopul "progresiei planetare", adică horoscopul propriu-zis prin care orice om poate să-și urmărească evoluția zi de zi în așa fel încît să-și coordoneze acțiunile în direcția armoniei dinamice. Acesta este defalcat în trei dimensiuni, primul - pentru trei luni - fiind de 30 de mii lei, cel pentru 6 luni - 60 de mii lei, iar cel pentru un an fiind de 100 de mii lei. Ultimul este o adevărată carte, avînd 90 de pagini la un rînd. De azi, asemenea lucruri și lucrări vor fi absolute, deosebit de necesare determinării celor mai bune și sigure realizări în viață, și mai ales pentru cei care au funcții și profesiuni de decizie. Detalii despre aceste lucruri se pot găsi în cărțile pe care editura Solteris deja le lansează, cum ar fi "Astrologia Generațiilor" semnată de Irina, Manualul de Metafizică ELTA, cît și Cursurile pentru Lectori. Aspectul important și principal este determinarea posibilității ca această revistă să apară lunar cu cel puțin zece zile înainte de Luna Nouă din respectiva lună, fiindcă vom edifica un horoscop pragmatic, pentru orientarea evenimentelor, pentru desconspirarea-anticiparea acestor evenimente. Revista devenind lunară, va putea fi urmărită mai cu atenție, totodată putînd insera și articole pragmatice, în așa fel ca oamenii să o poată și folosi, nu numai citi.

Acest aspect devine interesant dacă vom cunoaște situația financiară pentru producerea unei asemenea reviste, și luăm ca exemplu numărul 15, rugînd-o pe Marieta, contabilul Eltei, să ne ofere cîteva cifre semnificative. Costul revistei Elta nr. 15 perntru 7000 bucăți:

- tipografia: 3.705.820 lei, adică 529,40 lei pe bucată;
- cheltuieli poștale: 86.200 lei, adică 12,32 lei pe bucată;

- difuzare 1.120.560 lei, adică 160,08 lei pe bucată;

- un cost total este 4.912.580 lei, şi surpriza acum apare, fiindcă pentru o bucată trebuie să apară cifra de 701,80 lei, preţul de vânzare al unei revistei fiind de 700 lei, astfel că trebuie să-l plătim noi, cei care ar trebui să ne îmbogăţim, cum s-ar crede. Desigur, cei care sînt în acest domeniu cunosc asemenea situaţii. Surpriza survine prin cei care trebuie să o expună la un chioşc spre vînzare, căci pentru fiecare bucată ei primesc 160 lei. Dar destul, nu doresc să incriminez situaţia, fiindcă şi aceste firme au peste 20 de forme de reţineri, cînd le-am văzut nu mi-a venit să cred. Ceea ce mai rămîne de salvat fiind organizarea la nivel de difuzare, abonamente, membrii eltişti să-şi de-a seama că această revistă a salvat deja mii de vieţi la propriu, fiind singura revistă care se ocupă de aspectul pragmatic, pozitiv al situaţiei, şi chiar şi aceste date oferite au vrut să demonstreze că numai sinceritatea şi faptele au mai rămas motive să ne privim mai responsabili, să nu tot disperăm, să nu alergăm de colo-colo care mai de care cu poveşti apocaliptice, parapsihologice, bioterapeutică şi alte atîtea surogate despre spectacolul mereu mai gratuit. În realitate, viaţa nu se poate schimba în rău ci numai în bine, trebuind doar determinate elementele, parametrii evoluţiei sale, respectiv ale evoluţiei noastre. Nu avem nimic cu instituţiile, şi mai ales cu cele religioase, ci doar la nivelul rezultatelor, al faptelor, ele sînt absolut contestate, astfel că nu noi sîntem cei împotriva lor, cît propriile lor rezultate, iar menţinerea sub aceşti parametri nu va determina decît extinderea primejdiei primitivismului, mai ales la modul grotesc, gratuit, absolut fără nici o justificare sau drept de apel. Se formează alte nivele, valori, orizonturi, puncte de referinţă, tradiţiile sînt escamotate, ele făcîndu-şi datoria. În fine, prin această revistă sîntem tocmai în punctul fierbinte al lucrurilor, demonstrînd alternativa cea mai simplă, sinceră, normală, accesibilă oricărui om.

Priveam preţurile dintr-o alimentară şi mai ales la carnea de porc, care a ajuns la 8.000 de lei kilogramul, nivelul de jos fiind de peste 2000 lei pentru 1 kg de slănină. Asemenea preţuri sînt pentru ceea ce cu timpul se va demonstra că este vorba de o crimă la propriu: cine va ridica sabia, de sabie va muri, dar oare ce a vrut să spună minunatul Învăţător? Desigur, nu este vorba de nici o glumă sau replică teatrală, căci cum începi, aşa termini. Costul medicamentelor este într-o ascensiune bulversantă, neaşteptată, ele vor creşte pe parcurs, cu diminuarea cantităţii şi mai ales a calităţii lor pînă se va ajunge la un colaps total, medicina, farmaceutica devenind distruse tocmai de propriul lor mobil. De ce? Fiindcă în realitate asemenea produse, asemenea acte sînt total inutile, după cum spunea un minunat medic: "medicina nu-i lasă pe oameni să moară, dar nici să trăiască". Sînt aici cel puţin două aspecte: factorul placebo a dispărut aproape fără urme, căci pentru menţinerea lui trebuia ca populaţia să nu aibă acces la cărţile sacre ale medicilor, iar cealaltă situaţie este determinată de amplificarea alimentaţiei mereu mai diversificate, dominînd mereu mai mult elementele sintetice, nebiotice,

netradiționale, și apare și factorul că omul nu-și mai prepară singur aceste alimente. Dușmanul neașteptat al medicinei este comerțul, și de altfel articolul nostru din numărul 14 al revistei a scos deja în evidență strategia comercială; tot așa, dușmanul comerțului este lipsa oricărui statut de profesiune, el tranformîndu-se într-o hoție mereu mai legală.

Mereu mai mulți eltiști au trecut la o fază deosebită depășind ultima probă alimentară care consta din folosirea pîinii, deja chiar și pentru mine, de un an nu mai folosim asemenea produs, el dispărînd la modul miraculos, ca și cum nici n-ar exista. Dar oamenii consumă pîine, mai ales cei săraci, și tot așa în spitale ea fiind produsul de bază, prețul acestui produs industrial va crește, mai ales producția agricolă se va restrînge, industrializarea preparării pîinii va degenera serios calitățile sale. Putem conchide că pîinea și carnea sînt factorii dezumanizanți, și, desigur, cei care citesc prima dată asemenea cuvinte aruncă revista cît colo, și asemenea oameni au perfectă dreptate, le rămîne doar să se bucure, iar timpul, martorul tuturor evenimentelor, va arbitra sensul acestor cuvinte. Totuși, ne referim la oamenii simplu sau nevoiași care mai sînt și bătuți în cap, supuși ignoranței, aceștia vor fi victimele de serie, totuși nivelul intelectual al populației este deosebit de cel acum o sută de ani, mai ales că este în creștere. "Vor apare mulți învățători falși", n-au decît, mai există adevărul, acesta se manifestă la nivel de fapte, și consider că oricine este în stare să deosebească, dintre două lucruri, care este mai bun. Totuși, atîția oameni, intelectuali, determină deosebirile numai prin justificări, cu toate că văd cu ochii lor realitatea: "cine va avea ochi să vadă, va vedea...", dar chiar așa de greu să fie!?

Scepticismul, ignoranța, interesele particulare, orgoliul, fanatismul, devierile psihice... cîte și mai cîte, vor juca un rol discriminant, iar toate acestea, culmea, sînt determinate de procesele educaționale. Materialismul fiind, cum am mai spus, esența comunismului, știința actuală generează în continuare cele mai sacre valori ale necunoașterii, religia ajungînd deja la paroxismul neașteptat al pierderii valorilor reale, ca un simplu exemplu pentru tragedia absolut gratuită.

Pe ecranul calculatorului am o poză micuță a minunatului Învățător Isus, simbioza cosmică, și mă simt atît de bine, mai ales că trebuie să stau peste zece ore zilnic în fața fascinantei jucării. Peste cîteva zile încep școlile, revista va apărea în jur de 15-20 octombrie, totuși asemenea date se repetă în fiecare an fără nici o schimbare, căci aceasta există în dimensiunile subtile, care cu timpul vor deveni utile. Astfel, generația de copii care au prins cele trei planete în Semnul Kaprikornului, din 1982-84, nu vor mai accepta din capul locului asemenea valori nu numai false cît ireductibile, tragic de inutile, și în multe cazuri acești copii-elevi au plecat in corpore din clasă, iar la întrebarea salariatului-profesor: "Dece?" au spus "Ne-am plictisit". Desigur, vremurile Domnului Vucea, vremuri de aur și de "au", rămîn nostalgice. Citind "Astrologia Generațiilor", am beneficiat, pot spune, descoperind motorul, motivul, motivația, mediul transformărilor sociale. Generațiile

actuale sînt intermediare între două dimensiuni ale civilizaţiei umane, determinată de apatie, egoism, în general avînd un sadism înnăscut de a-şi bate joc de propria viaţă. Nu pot să uit un motto al minunatului Petre Ţuţea: "dacă ştiam cum este poporul romîn, nu mai făceam atîta închisoare". Cu acest om beam cîte o cafea de cinci lei la Union, dar noi, eltiştii, nu plîngem după plecarea lui, căci el trebuia să meargă mai depare pentru a descoperi adevărul pe care-l putea cunoaşte şi aici dacă nivelul său deosebit îl determina şi-l folosea mai pragmatic. Dar atîtea somităţi de cultură mioritică, de filosofie Blaga, văzînd revista Elta, au dat-o deoparte cu cîteva replici de o înaltă ţinută spirituală. Desigur, deoarece intelectualismul este a patra deviaţie în planul cunoaşterii: cum am mai afirmat, metafizica, prin deformarea ei, a generat religiile, apoi acestea, prin deformarea lor, au generat filosofiile, şi prin deformarea acestora a apărut o nouă clasă, intelectualii, fapt firesc fiindcă tehnologia asigura o plus-valoare mereu mai bună, mai ridicată, şi trebuia cineva care să absoarbă asemenea fonduri; pe de altă parte, este nostim de ştiut că asemenea intelectuali - şi ne referim la cei pur-sînge - nu ştiu cine sînt, aici fiind norocul lor, fiindcă în ultimă instanţă vor spune "nu am ştiut, nu că nu am vrut, dacă ştiam...". Iar între timp milioane de nevinovaţi privesc la masa goală, la punga şi mai goală, la lipsa de perspectivă, pe cînd intelectualii noştri, într-un birou sacerdotal, în papuci de casă, într-un halat ritualic, îşi continuă opus-urile; pentru ei, cunoaşterea şi credinţa sînt două noţiuni distincte, nebănuind că sînt sinonime, căci credinţa nu se schimbă, pe cînd cunoaşterea, la un asemenea palmares, este pentru fiecare epocă o alta şi viaţa nicăieri. Aşa că este firesc ca aceşti copii să iasă în corpore şi să-i tragă un fotbal în spatele şcolii.

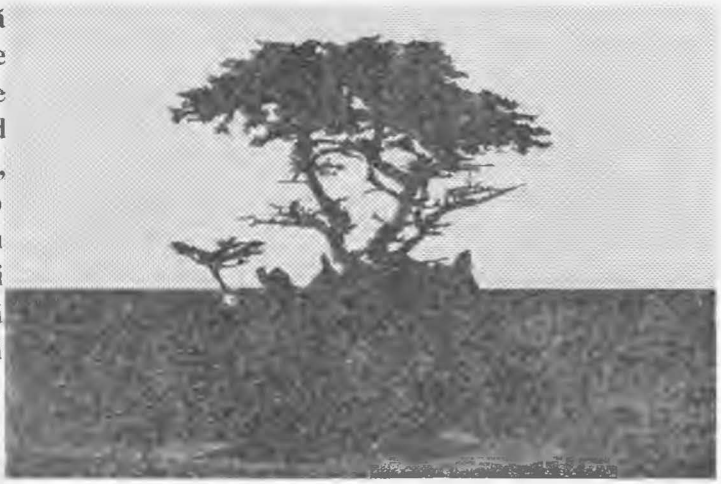

Un mare prelat din Bucureşti, care vizitează familia a două surori lectore în Elta-Universitate, a reuşit să determine această familie deosebit de ruşinoasă şi pioasă să reclame instituţia noastră la nivel guvernamental. Zis şi făcut, dar satisfacţia a fost total deplorabilă, căci nici departamentul guvernamental care a trebuit să facă o anchetă amănunţită nu a reuşit decît să-şi facă datoria, iar răspunsul fiind firesc şi, desigur, democratic, a lăsat un gust amar prietenilor noştri care nu mai au încredere în factorul de inchiziţie al poliţiei. Dacă am fi pe vremea lor spaniolă, eram deja de mult alături de Ţuţea.

Un caz şi mai comic este cînd în tabără vine părintele unui lector din Craiova pentru a vedea la faţa locului ce naiba înseamnă această Elta; a stat aproape două săptămîni cuminte, şi chiar într-un dialog am remarcat deschiderea, dar spre final aud că a tras o beţie de mama-focului...

Într-o meditaţie (una din metodele prin care colaborăm cu prietenii din alte dimensiuni) ni s-a sintetizat într-un singur cuvînt situaţia actuală: "oamenii au nevoie de sinceritate". Desigur, dar rămîn pe gînduri, ce-o fi aia "sinceritate"!? Probabil ceva care se află ascuns după gloria minciunii, ca şi în starea lui Toma: "Nefericit cel care vede şi n-a crezut". Sinceritatea asta este încă la cheremul protocolului, diplomaţiei, teatralismului, tradiţiei, mofturilor. Îi privesc pe domnii senatori, deputaţi, aşazişi oameni care trebuie să coordoneze destinul milioanelor de oameni, cum toţi sînt bolnavi, devitalizaţi, îmbătrîniţi, marcaţi de teamă, suspiciune, neîncredere, pasiuni, presiuni, incapacităţi profesionale, lipsă de responsabilitate şi cîte şi mai cîte, rezultatele fiind identice, ca o ecuaţie a apocalipsului, dar oare oamenii trebuie să ajungă nicăieri pentru a se trezi? Desigur, şi asemenea "domni" sînt identici cu viaţa pe care o generează. Dar, relativ la nota de sinceritate, rămîi pe gînduri cînd un asemenea "domn" va surîde şi va vorbi pe româneşte, la propriu şi nu la figurat; cînd un profesor va vorbi deschis elevilor; cînd un medic va vorbi despre sănătate şi viaţă; cînd un preot va celebra la modul credincios, aducînd etica şi morala unică... sau atîtea şi alte asemenea serii interminabile. Aceasta este sinceritatea, desigur...

Priveam, ca de obicei, din locul meu din tabără, cum cei trei sute de eltişti aflaţi permanent în tabără se simţeau în largul lor, cu un discret zîmbet cînd li se întîlneau privirile, priveam şi-mi ziceam: "Ei bine, Doamne, ai avut divină dreptate". Timp

de 60 de zile fiind printre oameni, cel mai în vîrstă să fi avut aproape 80 de ani, iar cel din partea cealaltă doar cîteva luni, priveam sute de oameni sănătoşi, frumoşi, deschişi, loiali, plini de colaborare, şi culmea, de o credinţă deosebită faţă de un credincios tradiţional. Priveam şi-mi aduceam aminte de primii creştini, ei au revenit, sînt aici, au învins circurile şi neroadele răzbunări ale lui Nero.

Mă gîndeam că o tabără tradiţională cu atîtea sute de participanţi ar fi fost imposibil de realizat, fie şi numai din cauza problmelor alimentare, focurile ar fi ars mai rău ca-n iad, în timp ce de cinci ani, de cînd revenim pe acest loc sfînt, brazii sînt la locurile lor, cunoscîndu-i deja după locul şi formele particulare, pe cînd altfel ar fi dispărut de mult. Pentru atîtea sute de oameni nu a existat nici un cabinet medical, cu toate că ziua se putea face plajă ca la Mamaia, iar noaptea temperatura se apropia de trei-patru grade, şi nu se putea dormi fără sacul obişnuit. Altitudinea 1700 metri mă determina totuşi să mă întreb ce caută aceşti oameni pe vîrf de munte, între cer şi pămînt, dar ei nu mai căutau, erau cei care găsiseră deja. S-au înregistrat 52 de ore pe casete audio, cursurile ţinute, 6 ore de bandă video - am văzut cîteva din aceste imagini şi am rămas impresionat, imaginile demonstrau o vibraţie aparte.

În fine, articolul de fond trebuie să fie o imagine din bucătăria noastră, şi sper că am determinat-o cît se poate. Obişnuit cu atîtea lucruri, de multe ori nu-mi dau seama care ar trebui spuse; îmi doresc ca-n celelalte reviste, şi mai ales în cele apropiate de a noastră, de yoga, parapsihologie şi altele similare, să existe asemenea gînduri, lucruri, imagini din dimensiunea de credinţă. N-aş putea concepe această revistă fără acest articol, pentru cei 38 de ani de cînd sînt prins în acest domeniu al vieţii, şi de multe ori mă frămînt de ce mi-a fost dat să fiu tocmai eu într-o asemenea situaţie, cînd mi-au plăcut locurile şi profesiunile mai retrase, mai mult mi-a plăcut să ascult, să privesc, să-i urmez pe alţii. Am încă o încredere copilărească în ceilalţi şi mai ales în cei care vin cu o etichetă deja uimitoare, dar de multe ori am rămas fără nici o impresie, fiind chiar surprins cum era posibil ca un preot să nu vorbească pînă la lacrimi de bucurie şi fericire, sau cum un profesor poate să nu te facă să nu mai poţi pleca din clasă, cum un politician nu poate să explice clar şi sincer situaţia lucrurilor, sau cum atîţia scriitori, în sute de pagini, îţi lasă un gust dezolant, fiind pline de războaie, crime, aventuri sexuale, tristeţe şi iar tristeţe... Probabil ca un egoist mi-am scris cărţile mele, peste 170, pentru a-mi regăsi pacea şi dinamica firească a vieţii, şi cum să nu mă simt surprins văzînd că, în cei cinci ani, mii de oameni au devenit scriitori scriindu-şi jurnalul, descoperind adevărul care-i eliberează, devenind credincioşi adevăraţi, sănătoşi, şi mai ales sinceri. Acum înţelegeam de ce un prieten din astral spunea că oamenii au nevoie de "sinceritate".

ESTE POSIBIL, culmea! Minunat, prea bine, şi acum la treabă, Dumnezeu lucrează, nu este leneş şi tradiţional, îi place numai creaţia, frumosul şi mai ales pacea.

7 septembrie, Piatra Neamţ.

JANOSZ

Un mesaj de lumină

Sunt lumina. Infinită în spațiu și în timp. Sursa mea este undeva în afara universuiui spațio-temporal. Iar eu o iubesc. O iubesc așa cum vă iubesc și pe voi. Dar oare voi mă iubiți? Uneori da. Aiteori, însă, vă feriți de mine ca și cum v-aș fi supărat cu ceva. Dar eu nu mă supăr. Vă iubesc la fel de mult și nu țin seama de micile voastre indignări, dojeniri.

Lumina? Da. V-ați întrebat vreodată cum ar arăta această lume fără de lumină? Vă spun o poveste.

Pe o planetă îndepărtată locuiau niște oameni ciudați. Aveau ochi, dar își țineau pleoapele mereu închise. Ei nu vedeau iumina. Până într-o zi, când un copii a "îndrăznit" să-și deschidă ochii. Nu era decât o simplă joacă. O joacă minunată. Și-a învățat prietenii lui să facă același lucru. Dar într-o zi, unul dintre copii l-a "pârât" părinților. Și atunci a început "calvarul". Adulții au refuzat să intre în joc. Erau doar niște oameni serioși și ar fi fost o nesimțire crasă să-și deschidă, măcar pentru o clipă, ochii. Copiii rămâneau neînduplecați. La fel și "societatea". Dar, în cele din urmă, Lumina a învins. Copiii au crescut, și planeta întunericului a devenit un tărâm al luminii.

Prietene, trăiești și tu pe o astfel de planetă. Vezi în jurul tău boli, suferințe, războaie. Oamenii sunt reci, indiferenți, orgolioși. Îi apără micuțul lor ego de tot ce vine din afara acelor limite, mai mult sau mai puțin largi, în spatele cărora caută, cu disperare, să se ascundă de Ei înșiși. Dar aceasta este o lume care nu există. Există doar Lumina. Fiecare sunteți o părticică de lumină care ilumineză Universul. Deschideți-vă ochii! Măcar pentru o singură clipă. Și veți înțelege că tot ce vedeți acum nu înseamnă nimic. Sunteți Lumina Infinită, nelimitată, atotcuprinzătoare.

Acesta este un mesaj de lumină. Nu-ți dori mai mult. Caută să vezi Lumina! În tine, în ceilalți, în tot ce există. Fii Lumina Lumii și lasă Sursa să te călăuzească!

Rarău V, Marți, 15 august, H. 12.15

MOTTO: "Tu ești lampa mea
Și lumina Mea e în tine."
Baha'u'llah: Cuvinte tainice

Eu sunt Sursa și mă aflu peste tot unde apare o deosebire de formă, mărime sau culoare. Mă percepi sub forma unor linii de demarcație mai mult sau mai puțin originale care separă (sau, mai degrabă, leagă) două forme, două mărimi, două culori sau chiar două nuanțe abia perceptibile. Oriunde tu vezi "doi", eu văd doar "unu". Dacă te uiți în jurul tău, vei zări un număr nelimitat de astfel de așa-numite intervale de "non-spațiu", și / sau de "non-timp". Poate că la început nu știi ce trebuie să cauți, dar apoi vederea ți se va limpezi și mă vei recunnoaște în acea rețea de puncte și linii care împânzește întregul univers vizibil.

Ce s-ar întâmpla dacă nu aș exista? Pur și simplu nu ai mai putea distinge nici o formă,

nici o mărime și nici o culoare. Acum mă percepi sub forma unui punct lipsit de orice dimensiune dar, în realitate, sunt Punctul Primordial din care se creează universul vizibil. Dintr-un șir de puncte se creează linia, iar dintr-un șir de planuri, spațiul. Cu timpul este ceva mai simplu. Punctul Primordial este așa numita "clipă" a prezentului care, în realitate, durează o eternitate și este singurul timp care ne stă oricând și oriunde la dispoziție.

Producția înseamnă delimitare. Sau eliminare. Poți să-i spui și purificare. Este același lucru. Se elimină ce nu-ți trebuie și-ți rămâne ce ai nevoie. Este doar o simplă chestiune de decizie. Creația, în esență, nu diferă cu nimic de producție. Este tot o formă de delimitare. În ambele cazuri ia ființă o entitate materială sau spirituală de o anumită formă, mărime și / sau culoare.

Dumnezeu creează, omul produce. Producția se desfășoară, de regulă, la locul și timpul prevăzute de om. Este un proces dirijat și controlat în mod conștient. Creația este universală și se poate manifesta în orice punct al Universului, unde este necesară și când este necesară. Apare, de fiecare dată, în mod spontan, fiind un fenomen normal, firesc și universal. Tu nu ai altceva de făcut decât să emiți lumină. Restul se rezolvă de la sine.

În starea ta originală orice deosebire dispare. Eu, Sursa, nu mai sunt percepută ca o sursă de limite, ci ca o sursă de lumină. Poți și tu să devii o sursă de lumină. Depinde doar de propria ta decizie. Deci, alege! Dacă preferi să rămâi o sursă de limite, vei consuma lumina în continuare, îți vei consuma mediul și te vei consuma, în cele din urmă, și pe tine însuți. Dacă-ți alegi să fii o sursă de lumină, vei dărui lumină tuturor și vei primi la fel. Te vei preschimba într-o ființă de lumină.

Îți propun un joc. Imaginează-ți că ochii îți sunt ca niște felinare. Sau că între ochi, în punctul Ajna, ai o lanternă. Poți să ți-o aprinzi și s-o stingi când dorești. Vei emite o lumină subtilă care poate fi dirijată întocmai ca și lumina unei lanterne obișnuite. Vei deveni astfel o sursă de lumină. Dacă ți-o stingi sau uiți de ea, te vei simți mai mult sau mai puțin dezorientat și vei simți nevoia să-ți cauți disperat o sursă de lumină undeva în exterior. Dozarea corespunzătoare a intensității luminii este doar o simplă chestiune de practică.

Căminul tău se află undeva în afara universului spațio-temporal. Poți să spui și că ești un "extraterestru", un "înger", o "ființă de iumină", sau pur și simpiu un OM. Ești Christ. Ești Iubirea. Ești Dumnezeu. Sursa. Tatăl cosmic. Mama cosmică. Orice. Oricine. Ești TU ÎNSUȚI.

16 august 1995, Rarău, h. 13.30

VINDECAREA AFECȚIUNILOR FIZICE

Imaginează-ți că orice indispoziție fizică este ca și o gaură într-o țeavă care trebuie sudată. Sudura se face cu ajutorul unui punct luminos sciipitor. Când punctul de lumină ajunge la locul afectat, începe să strălucească la fel ca și flacăra unei suduri electrice. "Gaura" se sudează în câteva minute, iar indispoziția dispare ireversibil. Fii atent ca sudura să fie cât mai "estetică", adică perfectă.

Punctul luminos poate fi mutat în orice punct din interiorul corpului, ca și un "mouse" pe ecranul unui monitor, iar "corectura" se face similar cu corectura unui text pe calculator. Când toate greșelile (sau "găurile") sunt eliminate, te poți considera vindecat. Metoda se aplică la apariția oricărei forme de indispoziție, indiferent de intensitatea senzației de disconfort.

P.S.: Această metodă poate fi extinsă și la indispozițiile psihice, intelectuale și/sau spirituale. Vindecarea este sigură.

Rarău V, 17 august 1995, H. 11.10

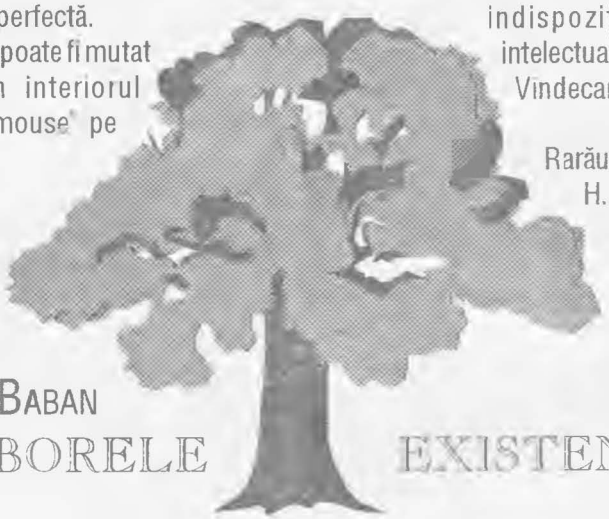

HORAȚIU BABAN

ARBORELE EXISTENȚEI

Pădurea este unitară, dar copacii sunt diferiți. Copacii sunt individualizați, dar toți seamănă între ei. Rădăcinile se împletesc, se apropie, par a se atinge, folosind ia maximum spațiul de care dispun. Între oricare două fascicole există alte și alte fascicole, și tot așa... Pare a fi o dispută asupra spațiului locativ; totuși, fiecare are loc suficient. Fiecare e supravegheat de Tatăl și legănat în brațele Mamei - toți sunt copii ai acelorași Părinți. Orice fir este suportul unui arbore. Orice arbore este suport al altui arbotre. Structura aceasta se repetă oriunde, oricând și oricât. Din orice ramură se poate ajunge pe orice altă ramură. Totul este să găsim un trunchi comun ca intermediar. Dar saltul se poate face și imediat. Pentru că toate ramurile comunică direct. Asta o face mereu Cel care locuiește în inima Tatălui. Căci pentru El, toate sunt la îndemână. "Reveniți în inima Tatălui" ne îmbie și vocea Mamei. Pentru Ei suntem permanent, dintotdeauna, Acasă.

VIOREL OACHEȘU

EXPERIENȚA - CUNOAȘTERE

În momentul în care suntem atenți la firescul manifestărilor omului, descoperim că una dintre dorințele sale profunde, și nu numai profunde ci și atotprezente, este aceea de a cunoaște. Apare paradoxul natural al faptului că nu poți cunoaște ceea ce știi deja. Dar, să o luăm încetul cu încetul.

Această nevoie de cunoaștere fiind atotprezentă, se manifestă în toate fazele de dezvoltare ale omului și, firesc, cel mai neștiutor este copilul, noul - născut, deci pe el îl motivează și cea mai mare nevoie de cunoaștere. Cum se manifestă această nevoie acută de cunoaștere la copii? La această întrebare putem răspunde prin observarea lor, observare care este apanajul tuturor, chiar dacă observația nu este întotdeauna motivată de conștienta faptului că prin ea putem descoperi procesul natural al cunoașterii, sau altfel spus, chiar dacă nu facem în timpul observației corelația cu procesul cunoașterii, deși astfel trecem pe lângă desconspirarea lui.

Cu toții am observat la copii extraordinara atenție cu care onorează tot ce este în jurul lor, ba mai mult, neastâmpărul în a asculta pe cei din jur, acel paradox al mărului interzis. Copilul pune mâna, bagă în gură, aruncă, strânge, sparge. Tot ceea ce-l înconjoară exercită o atracție de neînvins. Degeaba i se spune să nu facă cutare sau cutare lucru; el îl face, este un necredincios am putea spune, nu prea crede că focul arde, că priza curentează etc, el dorește să se convingă singur. De fapt ce face un copil? Cum cunoaște? Desigur, suntem prea bine îndoctrinați cu ideea că experiența este apanajul oamenilor de știință, dar putem constata firesc că experiența este apanajul exclusiv al copiilor. Un copil care a pus mâna pe plită și s-a ars este foarte atent cu toate obiectele care radiază căldură excesivă, percepe căldura înainte de a avea confirmarea faptului că atingerea este neplăcută; astfel, atenția lui se educă prin experiență și consecințele ei. În schimb, un copil care a luat de bună interdicția mamei de a nu pune mâna, este neatent și va reuși să se frigă când mama nu va fi atentă la el, nu cu plita ci cu fierul de călcat sau cu aparatul de buclat părul.

Un copil, când pune mâna, manifestă o experiență, este mai atent la experiența sa și ea niciodată nu va avea consecințe nefaste asupra sa, dar atunci când experiența îi este interzisă, nu mai acordă atenție acelui domeniu experimental și, prin dinamica nevoii de cunoaștere, își va îndrepta atenția în altă direcție. Nemaiacordând atenție plitei, aragazului, va sfârși prin a se arde, cu consecințe mult amplificate.

Pe această temă, fiecare putem să facem observații și să ne argumentăm reciproc că în procesul cunoașterii, experiența este nu numai necesară, ci implicită lui.. Cunoașterea la propriu este

simultană cu experiența, iar cunoașterea prin experiență este sinonimă cu practica, are concretețe, dinamică.

Astăzi constatăm o luptă surdă, la toate nivelele de manifestare socială, între așa zișii teoreticieni și cei ce se ocupă cu concretul. Bunul simț ne spune că: teoria ca teoria, dar practica ne omoară. Astfel, descoperim o scindare, o rupere nefirească a teoriei de practică, iar consecința scindării și nefirescul ei este exprimată în zicala de mai sus. Practic, teoria este ruptă de aportul experienței, iar experiența de aportul conștienței ei sau al învățămintelor sale. Această scindare se manifestă în superficialitatea curiozității: vrem să știm fără să facem nici un efort, fără nici o experiență, și acest mod de a privi sau satisface nevoia naturală de cunoaștere a omului nu poate fi catalogată decât ca lene. Astfel, beneficiarii curiozității nu cunosc nimic, iar depozitarii cunoștințelor asemenea. A ști este un sens, a cunoaște este o experiență.

La copii, nevoia de cunoaștere se manifestă prin atenție, iar la maturi, prin curiozitate. De unde această deformare? Cum se ajunge de la atenție la curiozitate? La această întrebare este necesar să ne răspundem fiecare.

Procesul educațional se pare că are meritele sale: astăzi, învățământul se face prin acumulare de curiozități și mai puțin prin experiențe. Lenevia ar putea spune: "Dar mai lasă-ne, domnule, cu experiența! De unde bani, laboratoare etc?". Bunul simț i-ar putea răspunde: "Ești sigur că știi să vorbești și că n-ai cum să cunoști cuvântul? Ești sigur că știi să mănânci și că n-ai cum să cunoști mâncarea? Ești sigur că știi să trăiești și că nu cunoști nimic, sau cunoști nimicul? Deși este și asta ceva, este un punct de referință".

Această sciziune a experienței de cunoașterea dinamică, concretă, folositoare, își are rădăcini ascunse în procesul scindare a general de gândirii umane: încercând să priceapă, gândirea s-a îndepărtat de rezultatele sale concrete. Orice individ, astăzi, gândește perfect, dar nu-și recunoaște consecințele gândirii sale. Fiecare se minte: cum gândesc eu, așa este; dar dacă spui, privești gândurile în oglindă și ce vezi acolo? Este un corp bolnav, deformat, îmbătrânit prin consum, cu mobilitatea neștiutorului copil pierdută. Aceasta este consecința minciunii, teoriei, lipsei de experiment.

Experimentul a fost înlocuit cu experienta în sensul vulgar de constatare, de acumulare de efecte, de confuzie și ipocrizie, cu insatisfacțiile aferente unor astfel de teorii acceptate fără verificare.

Gândirea se confundă cu cantitatea de cunoștințe (sau pile) pe care cineva le poate avea sau le-a acumulat la un moment dat. Când această cantitate este mai mare, posesorul acestor "depozite" este denumit "erudit". Erudiția academică este formală, estetismul afirmațiilor și condescendența vorbitorului nu este în nici un fel justificată de aspectul său fizic, concret, care ne dezvăluie sincer nivelul de aprofundare și de folosire a cunoștințelor relevate. Astfel, apare paradoxul că părul alb se confundă cu înțelepciunea și bătrânețea cu împlinirea când, de fapt, cine poate afirma cu mâna pe inimă că altcineva l-a albit sau îmbătrânit și că aceste consecințe nu sunt altceva decât efectele propriului mod de gândire și înțelegere a vieții, sau și mai concret, ale propriului mod în care ceea ce știa a fost și folosit. Aici se desconspiră clar formalismul sau lipsa cunoașterii profunde a propriilor afirmații sau a propriilor depozite conceptuale, care-s doar o haină frumoasă sub care se ascunde un corp urât. Fațade și iar fațade, fațade ale lipsei de concretețe, de cunoaștere și, nu în final, ale lipsei de experiment sau experiențe.

A accepta rezultatul unei experiențe, fără să faci tu însuți experiența pentru confirmarea sau infirmarea rezultatului ei, este sinonim cu a copia sau a rămâne în afara cunoașterii prin acceptare. Adevărații cunoscători n-au acceptat niciodată rezultatul unei experiențe anterioare fără a o verifica și, de cele mai multe ori, au apărut infirmări ale teoriilor anterioare rezultate în urma experimentului respectiv sau profunzimi nebănuite ale experienței care au determinat noi aborrdări ale aspectelor teoretice respective.

Confuzia "la modă" pe care o fac cei curioși și leneși este aceea de a considera ca "real" o teorie; când, de fapt, singura realitate aparține experienței. A cunoaște înseamnă a merge permanent la sursă, ceea ce în contextul conceptual folosit este sinonim cu a merge la experiență. Astăzi se fabrică sticlă, dar dacă prin absurrd ne-am trezi în situația de a avea nevoie de sticlă, fără posibilitatea de a avea de la alții, câți cetățeni onorabili și civilizați care-și permit să spargă sticle la furie ar fi în stare să-și fabrice sticla cu mijloacele primului om care a fabricat sticla? Și acest paradox nu poate fi explicat decât prin faptul că la școală, în loc să se repete prima experiență a fabricării sticlei, se învață câte fabrici de sticlă sunt și unde, sau, în cel mai bun caz, formula chimică a sticlei, sau procese tehnologice teoretice, în final nici un elev sau student nefiind în stare să identifice nisipul de cuarț. Știe că există, că este ceva cu siliciu, are o grămadă de informații pe care însă, la nevoie, nu le poate folosi. Cum s-ar spune, cunoștințe gratuite, fără folos, în schimb cel care face, cunoaște și poate folosi cunoașterea sa. Sigur, cunoștințele folosite sunt foarte diverse dar specializarea duce la îngrădire, la limitare și, în cele din urmă, la impostura.

Sunt puține, în schimb, experiențele primare pe care trebuie să le refacă și, în acest simplu mod de redescoperire, s-ar educa descoperirea. Personalitatea celui ce cunoaște s-ar dezvolta pe baze solide, gândirea ar descoperi pragmatismul și responsabilitatea.

Ceea ce impropriu denumim astăzi "gândire" nu este altceva decât un răspuns

automat al memoriei la o anumită situație de viață, dar acest răspuns nu poate fi în nici o situație relevant pentru situația în sine, reprezentând un reper spațio-temporal, afectiv etc. neconcludent pentru clipa prezentă. O astfel de gândire este violentă, încearcă să-și impună propriile șabloane, nu mai percepe situația sau nu mai este receptivă, deschisă la noi percepții sau aprofundări, chiar dacă sînt ale unei experiențe deja făcute și care se repetă. Am desconspirat naturalețea faptului că întotdeauna repetarea unei experiențe este răsplătită de îmbogățirea în sensuri a fenomenului respectiv, și că, de fapt, o experiență nu se repetă niciodată; parametrii ei exteriori sunt, poate, aceiași dar experimentatorul nu este același, chiar dacă persoana este aceeași; căci, la repetarea experienței, capacitatea de percepție a persoanei sau a experimentatorului este alta, îmbogățită deja de experiența anterioară.

Paradoxal, facem milioane de experiențe zilnic, dar noi suntem cu gândurile (adică cu teoria) și nu cu experiența (adică cunoașterea) a ceea ce facem. Astfel, experiența devine rutină, rutina - plictiseală, plictiseala - bătrânețe. Plictiseala constatăm că este "la modă", practic bătrânețea fiind mult mai reală decât fațada unui corp tânăr a cărui gândire șablonardă, plictisită, îi anticipează bătrânețea ca pe o consecință firească. Și așa am ajuns la firescul nefirescului, la condamnarea la bătrânețe prin plictiseală, prin curiozitate, prin lenevia matură a lui "Știu eu că așa este". Catalogăm situații și întâlniri din nerăbdarea plictiselii, trecând astfel cu ochii închiși pe lângă noi.

Astfel, am uitat că teoria vine din cunoaștere, din experiment, și niciodată invers. A ne rezuma la memorarea de afirmații, este similar cu a ne rezuma la teorii, și ajungem din nou la nefirescul firescului, ca practică gata să ne omoare. Nu mai încăpem astăzi de deștepți, de plini de teorii, de ce a zis cutare sau cutare deștept; practic nimeni nu știe ce zice el, dar este plin de ceea ce zic ceilalalți, probabil la fel de neștiutori ca el însuși de ceea ce zic ei înșiși; plini, la rândul lor, de teoriile teoriilor, la fel de plictisiți, deci de bătrâni.

Firească este astăzi și constatarea cu orice preț, fără argument. Ce altceva, dacă nu experiența însăși, ți-ar putea argumenta refacerea ei spre confirmare sau contestare a interpretărilor ei? La nivelul curiozității nu ne interesează pragmatismul

informației, ci speculareа ei, spre a ne conserva lenevia și a face la rândul nostru pe deștepții. Conservarea este mai bună decât nimic, dar deciziile trebuie luate în urma unui experiment care să aducă un nou reper de conservat, și așa mai departe, până când firescul experimentului continuu reintră în normalitatea dinamicii vieții. La fel, experimentele de masă sunt riscante, dar permanent sunt și vor fi oameni care își asumă acest risc al experimentului, al cunoașterii, al noului, al netradiționalului. Paradoxul intervine din nou când realizăm că, deși oamenii sunt avizi de nou, și nu numai la nivelul curiozității speculative, tot ei sunt și cei care se opun cu obstinență noului, prin teama de schimbare. Dar cine-s cei care se opun noului? Cine se teme de schimbare, dacă nu cei care profită, la un moment dat, de pe urma conservărilor, sau mai pe șleau spus, de pe urma "conservelor". Sunt aceiași leneși și ipocriți profitori de pe urma unui fost nou acum conservat și de care-și bat joc după bunul plac, și care se vor adapta unui viitor nou conservat și el în profitul aceleiași lenevii.

Teoria este defectul cunoașterii contemplative, al acumulării prin memorare. Cunoașterea implicată în experiență este pragmatică, concretă, dar în momentul când vrei să împărtășești această cunoaștere, prin efectul vorbirii se ajunge la teorii. Iată un cerc vicios al defectelor de care nu poate nimeni scăpa decât prin experiență proprie sau cunoaștere directă. Am putea folosi ca motto: "nu acceptați, experimentați".

Experiența - cunoaștere este întotdeauna sinceră ca manifestare a credinței, prin Christul interior, totdeauna necesară momentului în care te afli. Experiența aduce confirmările de încredere, confirmarea curajului de a merge mai departe, de a continua continuitatea. Experiența ne confirmă întotdeauna ceea ce știm deja, astfel încât curiozitatea își pierde sensul speculativ, "a ști" nu mai are valoare, valoarea se înclină spre a face, a experimenta din nou și prin a crede încrederea, spre a crea.

Profit de acest prilej pentru a transmite anonimului creator, anonimului prieten, nenumitului din fiecare, CURAJ!

Neptun, 23.06.1995, h.3.43.

☆ ***Pe copertă găsiți numerele de telefon recente ale filialelor, prin care puteți colabora direct pentru obținerea la timp a informațiilor de care aveți nevoie precum și o parte din materialele scrise și tipărite.***

☆ ***Cei care doresc obținerea cărților și articolelor din revistele publicate pentru citire pe computer se pot adresa telefonic sau scris pe adresa editurii.***

☆Anunțuri☆

☆ ***Cei care doresc să obțină cărțile și revistele apărute se pot adresa telefonic sau în scris pe adresa editurii, aflată pe coperta a III-a, unde se mai află în stoc cărțile apărute și Revista ELTA începând de la numărul 4.***

SUGESTIA NEGATIVĂ

*Gradul 1: **AUTOSUGESTIA**: păreri, definiţii, constatări, ironii; egoismul, gelozia, carierismul, ura, neîncrederea, oboseala, plictiseala, ignoranţa; discuţiile despre boli, suspiciunea, orgoliul, lipsa de puctualitate, intrepretarea, speculaţia; nerespectarea unei promisiuni, a unei dorinţe, a unui angajament; nervozitatea, sărăcia, tristeţea, lenea, indiferenţa, megalomania, lăcomia, exagerarea - minimalizarea, graba - încetineala.*

*Gradul 2: **HETEROSUGESTIA**: asocierea cu cei urâţi, bolnavi, mincinoşi, hoţi, criminali; vizite la spital, închisoare, locuri triste; servicii nepotrivite; a-i auzi pe cei care vorbesc urât; a asista la: bătăi, înmormântări, execuţii, umilinţe.*

*Gradul 3: **MEZOSUGESTIA**: apartenenţa la un grup inferior, locuinţă săracă; ironii faţă de cei: slabi, urâţi; îmbrăcăminte murdară; critică sau judecată faţă de: lucruri, persoane, domenii în care nu ne pricepem; bârfa.*

*Gradul 4: **PARASUGESTIA** citirea, scrierea, audiţia, asistenţa, participarea la: lucruri, servicii, domenii, cluburi, manifestări; stressuri, idei, teorii: false, ostile, discriminatorii. Fumatul, băuturile alcoolice, aventurile sexuale; critica sexului opus, a rasei, a religiei; ostilitatea; moda care modifică corpul, tăierea repetată şi neîngrijirea părului; a mânca urât, a expectora, a folosi gesturi nepotrivite*

*Gradul 5: **CRONOSUGESTIA**: existenţa în: familie, oraş, ţară - primitive; angajarea ca membru în forme ca: religie, partid, organizaţii cu caracter: tradiţionalist, conservator, instinctual, violent, ignorant; folosirea: mâncării, medicamentului, obiectului, lucrului, drumului, aparatelor - care ne sunt impuse, exploatarea, lipsa de credinţă, de iubire şi creaţie.*

*Gradul 6: **HIPERSUGESTIA**: analiza pozitivă a lucrurilor negative; tratarea unui bolnav; ajutorul pentru cei săraci sau slabi; învăţarea: copiilor, elevilor, studenţilor; organizarea prin instituţii: de stat, învăţământ, biserică şi armată.*

MAGDA STOICA

LIBERTATEA DE A FI

De când memoriei faptelor i s-a spus istorie, omul a căutat perfecțiunea în esența firii sale, a naturii, și toate încercările, toate metodele de a o imita, de a o copia fidel au primit mărețul nume de artă. Însă toate aceste încercări l-au îndepărtat și de natură, și de el însuși, ajungând să deformeze și forma, și semnificația ei. S-a ajuns de la firesc la nefiresc, de la simplu la complicat, de la frumos la estetica urâtului, de la adevăr la fals. Și n-a fost de ajuns, căci de la natural la artificial, arta a pătruns și în viața omului. Astfel că a trăi este o artă complicată, există arta conversației, arta de a reuși, arta de a cuceri, arta de a fi celebru, arta de a fi mare doamnă sau mare șef de stat. Totul este artă, iar locul creației a fost luat de mulaje, tipare, standarde strâmbe și artificiale. Viața a devenit astfel o listă de canoane și impuneri, o mulțime de limite și reprimări, de convenții și constrângeri. Iar printre ele omul a pierdut ce avea mai de preț, propria sa libertate, calitatea de ființă divină, de creator, și a devenit orice altceva: producător, consumator, cetățean, patriot, funcționar, familist ș.a.m.d.

Toate acestea au apărut într-un context special căruia îi spunem comunitate sau societate. Pentru a-și asigura existența, aceasta are nevoie de o formă de organizare - cu alte cuvinte, de un mod de a-și apăra și conserva propriile interese. Într-o astfel de comunitate apare necesar un aparat care să garanteze, să asigure aceste interese; o instituție de stat, guvernamentală și o permanentă competiție pe care o asigură o altă instituție, cea politică. Interesele pot fi culturale, sociale, administrative, de învățământ, de cercetare, de producție, astfel că apar și instituții cu același nume care să le sprijine și să le ofere drepturi. Toate aceste instituții se ocupă, bineînțeles, de ocupația omului, ca nu cumva el să stea degeaba, să rămână producția în urmă, deci se ocupă de timpul său social, astfel încât să muncească și nu să gândească, să-i mai rămână cât mai puțin timp al lui, cât mai puțină libertate. Statul urmărește să angreneze marea majoritate a oamenilor în acest aparat de producție, care le răpește o treime din viața zilnică; este datoria sfântă de cetățean, de om al muncii, de patriot. Apar în acest mod reguli, legi, îngrădiri, totul este programat să funcționeze în anumiți parametri. Deoarece în această programare a intrat și omul, a apărut o nouă formă de viață: mașina sau robotul uman, cel care trebuie să respecte, să se supună la ceea ce i se impune. Robotul acesta are două măști: una socială și una domestică. Dar Procust încă nu este mulțumit. Ce ne facem cu timpul liber al omului, cum de s-a făcut o asemenea eroare, cum de s-a scăpat din vedere faptul că îi mai rămâne o treime la libera sa alegere? Atunci s-a inventat o instituție care să se dezvolte pe celelalte și să le sprijine, o instituție care se ocupă de timpul neocupat: instituția căsătoriei, familia.

Se poate spune cu satisfacție că omul este o ființă ocupată, dar pe care nu o mai preocupă nimic. Un sclav care și-a pierdut libertatea, nu mai este interesat de nimic, trăiește ca un animal hărțuit, sub imperiul fricii și al instinctelor de conservare, de apărare, de foame. După ce, timp de 25 de ani, tinerilor li s-a ascuns adevărul despre sexualitatea vieții în planul fizic, fiind învățați doar că "nu trebuie", "nu e bine", "nu e frumos", "e imoral" ș.a.m.d., ei sunt aruncați unul în brațele celuilalt prin "taina sfântă" a căsătoriei. Astfel că, după luna de miere, cei doi se regăsesc mai străini ca înainte, mai

temători, mai îngrădiți, cu un angajament în plus și o libertate în minus. E teribil câtă imaginație este risipită în tot acest scenariu, și aceștia doi străini care nici nu știu dacă se iubesc, nici nu știu dacă se cunosc, sunt obligați să stea împreună, să-și împartă intimitatea cu celălalt, care acum e ăla sau aia, dar oricum e al meu, e a mea.

Instinctele sunt alimentate de alte instituții, de asigurare, de ocrotire, de sănătate. Așa se face că există oameni care veghează la sănătatea noastră, la respectarea drepturilor, la proprietatea noastră, pentru a putea dormi liniștiți și fără vise. Fiindcă ei știu ce e bine și ce e rău, ni se spune ce trebuie să mâncăm, cum trebuie să trăim, să iubim, dar mai ales că trebuie să murim. Statul asigură programul complet de pensionare, căci robotul uzat trebuie înlocuit cu un altul mai puternic, mai tânăr, mai productiv, deci mai rentabil. Iar atunci când ești scos la pensie, se organizează o mică festivitate și ești felicitat pentru responsabilitate, hărnicie, cinste, dar mai ales... "în sfârșit, măi Fănică, ai scăpat, de acum ești liber, timpul îți aparține". Dar când Fănică se privește în oglindă, realizează că el aparține timpului și-și dorește să fi scăpat cu vreo 30 de ani mai înainte. Toată această organizare a dezorganizării, toată această legalitate a ipocriziei și intereselor a reușit să-i facă pe toți sclavi, pentru că și cei care puteau să profite și o fac au căzut și ei în aceeași capcană, sunt sclavii propriilor limite și îndatoriri pe care le-au legiferat pentru ceilalți.

Prins între ciocan și nicovală, între datoria față de societate și cea față de familie, omul uită de datoria față de sine, uită că este dator să fie ceea ce este: să fie liber, să fie divin, creator. Atunci când nu cunoaște aceste lucruri despre sine, este orice altceva: un cetățean onorabil, cu impozitele la zi, un tată de familie, un bun creștin, un patriot adevărat. Astfel că "a fi" este a avea, a poseda, a avea drepturi și îndatoriri, capacități și atribute, acțiuni și cont în bancă, asigurări la ADAS și câte altele.

Între timpul social și cel personal, intim, care este dedicat familiei, mai apare un timp care de fapt lipsește, și el se numește criza de timp. Criza aceasta aduce stressul, graba, nerăbdarea, neatenția, care se adaugă celorlalte drepturi strâmbe și strâmte pe care le acordă societatea membrilor ei care au uitat că sunt oameni, și nu o masă, o cantitate socială, pretextul unei statistici sau al recensământului. Este firesc ca în mediul acesta să se dezvolte egoismul, orgoliul, ura, neînțelegerea, să apară sentimentul izolării, al însingurării, credința că nu ești înțeles, nu ești iubit. Astfel că libertatea e sinonimă cu

"a ieşi la o bere cu băieţii", cu un meci de fotbal, sau cu o vizită la mama acasă. Iar în rest, ce rămâne... îndatoriri, etica creştină, morala socială, comportamentul civic, numai limite, numai constrângeri, numai nelibertăţi.

În acest peisaj apar însă consecinţe ce nu mai pot trece neobservate, care nu mai pot fi neglijate: apare şomajul, instituţiile nu mai pot garanta aceleaşi drepturi pentru toţi, apare lupta socială, competiţia profesională, confruntarea de interese. Dar tocmai pentru că ceva a început să scârţâie, omul începe să se trezească, să nu mai asculte, să nu mai accepte o autoritate a intereselor, începe să se recunoască pe sine ca om între oameni. Un om care îşi revendică libertatea pe care a avut-o dintotdeauna, dar pe care nu a folosit-o pentru că a acceptat nelibertatea, începe să-i recunoască pe ceilalţi şi să-i cunoască recunoscându-se pe sine. Au apărut deja mişcări culturale, mai mult sau mai puţin spirituale, care au minunata calitate că sunt internaţionale, adică mai apropiate de universal, uşurând astfel apropierea oamenilor între ei, îi ajută să se cunoască, să se împrietenească. Prietenia ne învaţă libertatea de a dărui,. şi libertatea este sinonimă cu Iubirea.

Când dispare libertatea, iubirea se transformă în posesiune, în gelozie, în carierism, pentru că eşti liber atâta timp cât dărui, atâta timp cât iubeşti, cât eşti prieten. Unde există iubire nu există datorie, ci dăruire, dar, a dărui. A trăi printre oameni, lângă ei, nu pe lângă ei, te învaţă să înlocuieşti egoismul cu altruismul, orgoliul cu bucuria recunoaşterii, ura cu iubirea, indiferenţa cu dorinţa de a ajuta. Astfel că schimbarea construieşte sensul firesc la cunoaşterii, încât nu te mai recunoşti, nu mai eşti ce-ai fost, eşti cel ce este, eşti tu însuţi. Liber, puternic, iubitor, o fiinţă cu adevărat divină, o minune a creaţiei, conştientă de puterea ei de creator şi responsabilă în acelaşi timp.

Încet, încet, învăţăm să nu mai privim separat, să nu mai împărţim, să ne debarasăm şi de aceste limite, să nu mai vedem două culori, două sexe, zeci de religii, sute de naţiuni, să nu ne mai risipim în bucăţi, în jumătăţi, în părţi, căci toate sunt întregii mici ai unui întreg mai mare. Simţim mai puternic că toate sunt unul şi acelaşi lucru, că toate alcătuiesc un tot, întregul, tot Universul; fiecare este un univers în sine, iar noi suntem fiinţe din fiinţa cosmică, şi parte dar şi întreg. Căci identitatea, individualizarea, este identificarea totului cu TOTUL, a părţilor cu întregul şi a întregului cu părţile, este confundare. Libertatea înseamnă identificare, confundare. Iubirea confundă fără să facă confuzii. Iubirea uneşte, nu separă. Binele şi răul nu există, sunt doar percepţii relative ale subiectivismului nostru. Spunem bine la ceea ce ne convine, e călduţ, e comod, nu necesită efort, iar răul e desigur ceea ce ne incomodează, ne obligă la un efort de schimbare, de autotransformare. Cele două polarităţi sunt repere ale cunoaşterii, astfel încât cunoscându-le, să recunoaştem calea de mijloc între aceste două borne. Binele şi răul sunt propria noastră creaţie de care trebuie să răspundem, nu mai putem da vina pe nimeni. Omul în sine este un Univers întreg, o instituţie care nu are de ce să depindă de instituţiile exterioare, ci doar de el însuşi, de libera sa decizie.

De acum înainte, prietenia şi iubirea îl vor ajuta să-şi decidă propria libertate, propriul loc în propriul său univers. Iar această hotărâre va schimba totul, Universul prin Universurile sale, pentru că o limită nu se manifestă decât dacă o accepţi. O putem alege pe cea mai largă, putem alege libertatea de a fi, oriunde şi oricând, noi înşine. Sinceritatea, prietenia, iubirea nu au limite. Firescul este cea mai frumoasă minune, este însăşi natura divină din om. Şi nu este nevoie de artă pentru a o reproduce.

Este pur şi simplu. Este prin curajul deciziei. Este prin a fi.

2 iunie 1995, Casa a IV-a, culoare indigo

Adrian Mîndruță

Primul Manual

Dumnezeu este în toate lucrurile. Încerc să mă adun pentru a reveni la lucru, pentru a da glas dorinței de a intra, de a fi în armonia tuturor lucrurilor. Mi-am propus să scriu un articol despre ELTA, de fapt despre Manualul de Metafizică al celor 22 de cursuri, o lucrare de bază, care ne-a adus tuturor atîtea beneficii și continuă să ne aducă prin ceea ce aplicăm din cunoașterea pe care ne-au deschis-o aceste rînduri. De fapt, este doar un prilej pentru a vorbi despre ELTA și a-mi aminti, și a aminti și altora, ceea ce înseamnă ea mereu, nu numai ce a însemnat la început sau când am descoperit-o, sau pe parcursul anilor care au trecut, ci și ce înseamnă acum, cînd sîntem în fața rezultatelor mereu mai evidente.

Eram pe un vîrf de munte, în iarna lui 1990, când am aflat despre ELTA. Un coleg nou angajat, proaspăt absolvent al Politehnicii, ne-a povestit despre ea, după ce ne uimise cu ideile sale despre alimentație, despre viață, despre om. Am simțit că era ceea ce aveam nevoie și am început să-i cer mai mult, și am primit primele cursuri. Era deja foarte mult, chiar dacă aveam la dispoziție și tot mai multe cărți care deja începeau să apară. Multe titluri circulau în copii xerox, sau dactilografiate, încă nu apăruseră în librării. Acum, ele deja se găsesc peste tot. Dar aceste cursuri, care îmi parveneau cam unul la o lună, pe măsură ce apăreau, conțineau informația cea mai pragmatică și cea mai aplicabilă la condițiile noastre, la mediul occidental și românesc.

Le-am transcris, cuvânt cu cuvânt, pe alocuri completînd cu ceea ce consideram că trebuie precizat sau adaptat la felul meu de a gîndi, la modul meu de viață. Era o sarcină pe care mi-o asumam fără nici o obligație, nimeni nu mi-o ceruse și de aceea totul mergea de la sine, căci venise de la sine. Zilnic transcriam cîteva pagini, și cu fiecare rînd transcris descopeream lucruri neașteptat de simple și soluții atît de accesibile pentru problemele curente, încât era de mirare că oamenii nu le vedeau imediat. Dar apoi am realizat că problema nu consta în a afla noile soluții, ci mai ales în a le aplica. Vechile idei și mentalități, atît de bine înrădăcinate și atît de subtil argumentate la nivel materialist, nu lăsau prea mult loc pentru ameliorarea situației pe alte căi. De aceea, se simțea nevoia de a le elimina, de a le abandona complet, fără regrete și fără mofturi, căci altfel toate soluțiile simple, proaspăt descoperite, riscau să rămînă doar teorie pe hîrtie.

Deci, am trecut la a transpune în viață acele cursuri, făcîndu-le să devină vii, reale, punîndu-le la baza vieții noi pe care doream să o trăiesc, și care eram conștient că nu putea apare din afară, ci doar prin schimbarea mentalității și a felului meu de a vedea lumea și toate lucrurile. Cei din jur erau sceptici, dar înțelegeam scepticismul lor și nu mă dădeam bătut, iar consecvența îmi era răsplătită de rezultatele care au apărut imediat. În primul rînd, aveam un sens clar: să mă reconstruiesc pe mine însumi și astfel să-mi reorganizez viața pe propria mea răspundere și după imaginația mea tot mai liberă. Apoi, descopeream un sens de acțiune în care deveneam util, aveam lucruri de făcut pentru ceilalți, nu mai trebuia să-mi bat capul cu probleme personale, căci ele se rezolvau de la sine prin înscrierea mea într-o acțiune de interes general. Pentru individul care eram, efectele erau la fel de minunate: nu mai eram obosit, aveam o energie care îmi permitea să dorm mai puțin și să fac mult mai multe lucruri, dispăruseră problemele de sănătate și nu mă mai temeam de eventuale tracasări ale vremii sau de condițiile exterioare, iar starea mea interioară era plină de optimism și de bună-dispoziție. Pe de altă parte, dobândisem un echilibru psihic care îmi dădea foarte mult calm și liniște, căci înțelegeam

lucrurile tot mai profund. Acestea erau descoperiri pe care le făceam pe măsură ce continuam să studiez cursurile şi alte materiale, şi în curînd am ajuns la concluzia că aceste lucruri nu pot fi doar privilegiul unora ca mine, care avuseseră curajul să le accepte de la început.

Deci, am simţit nevoia să le transmit mai departe. Am coborît din acel vîrf de munte, cu dorinţa de a vorbi oamenilor despre ele. Am devenit lector la E L T A Universitate. Am vorbit despre aceste lucruri în multe oraşe, alături de toţi acei prieteni care îşi asumaseră aceeaşi datorie, fără să-i fi constrîns cineva, fără să aştepte vreo răsplată, fără să-şi pună problema perspectivelor materiale pe care le-ar oferi o asemenea ocupaţie, şi toate aceste lucruri au ajuns în multe case, în multe inimi, au trezit discuţii şi controverse, au deschis minţile şi au zguduit tradiţiile tot mai depăşite. Astăzi, aceste idei simple şi recunoscute de mulţi circulă tot mai liber, sînt tot mai familiare, nu mai reprezintă acele ciudăţenii de la început, cînd oamenii erau prea puţin obişnuiţi cu ideile noi ca să le poată accepta deschis.

ELTA are deja filiale în multe oraşe, şi ele sînt într-o continuă dinamică. Filialele cresc sau scad în funcţie de dorinţa oamenilor de a se deschide sau de a se retrage în cochilia cu care au fost obişnuiţi. Dar apare astăzi şi un alt fenomen. Oamenii doresc să acţioneze concret pentru ca aceste idei să prindă viaţă nu numai în sufletul lor şi în viaţa lor particulară, ci şi în viaţa socială. Şi astfel apar puncte de lucru bazate pe principiile ELTA, saloane de alimentaţie naturistă, cabinete de bioenergoterapie, ateliere de confecţionat obiecte cu calităţi energetice, grupuri care lucrează pentru a crea şi multiplica materiale publicistice şi didactice pentru ELTA, sau nuclee care stabilesc relaţii cu tot mai mulţi factori responsabili de rezolvarea problemelor societăţii.

Acum, se lucrează cu toate aceste idei. Manualul vine doar ca o încununare a tuturor lucrurilor care s-au făcut deja pe baza informaţiilor din el. Iniţial, cursurile erau multiplicate la xerox, în condiţii financiare şi grafice mai dificile, şi se simţea pionieratul nostru în acest domeniu al informaţiei tipărite. Acum deja el a dobândit o formă unitară, mai accesibilă, cu care putem spune că a pătruns în societate pentru a-şi declanşa acţiunea la nivele tot mai largi. El nu trebuie să fie doar citit, ci efectiv trebuie parcurse aceste etape pe care le-am amintit, cu răbdare şi încredere, şi mai ales cu acea implicare personală care vă va permite să descoperiţi, cu ajutorul cursurilor, ceea ce se află în voi înşivă. Nu luaţi nimic de bun doar fiindcă scrie la carte: treceţi totul prin filtrul vostru. Cartea este doar un instrument pentru a vă cunoaşte pe voi înşivă.

Deci, transcrieţi cursurile, transpuneţi-le în viaţa voastră cotidiană şi transmiteţi-le mai departe, pe rînd sau simultan, după cum simţiţi că este necesar, după cum simţiţi că puteţi dărui celorlalţi ceea ce aţi recunoscut ca adevărat. Aceasta vă va ajuta să le pătrundeţi mai profund, şi de fapt să pătrundeţi mereu mai adânc în adevărul propriei voastre fiinţe, mai aproape de Christul lăuntric.

ALYNA LAMBĂ

ÎNTRE SINCERITATE ȘI FALSITATE

Bine ne-am regăsit, prietene! Ai luat din nou această revistă Elta în mâinile tale și ai început s-o răsfoiești cu aceeași nerăbdare sau, dacă o citești în premieră, cu oarecare curiozitate, ironie, scepticism. Te rog chiar să ți le păstrezi. Ne reîntâlnim - în articolul trecut am fost prinși în jocul singurătății. Te-aș întreba ce-ai făcut tu pentru a nu mai fi singur. Dar nu-i nevoie să-mi răspunzi mie - așa cum am stabilit data trecută, însă te invit acum să ne mai jucăm din nou, dar respectând regulile jocului cum am convenit. Tema - este vorba de această permanentă oscilație între falsitate și sinceritate, între minciună și adevăr. Practic, te uiți în jurul tău - totul este fals sau, cum se spune, "pe afară-i vopsit gardul și înăuntru-i leopardul" - numai că, în societatea de azi, leopardul este nimeni altul decât această falsitate, care amenință să deschidă o gură mare și să înghită totul. Ai grijă - și tu faci parte din acest Tot. Hai să mergem împreună pe o stradă care vrei tu, propun din Neptun, pentru că tot ne aflăm aici, lângă mare. Totul este fals, începând de la pereții blocurilor prin care, dacă te enervezi că soția nu a sărat destul mâncarea, dai un pumn în bucătărie și te trezești în sufragerie sau, eventual, la vecinul de apartament. Mâncarea frumos ambalată,, cu etichete colorate și strălucitoare, dar denaturată, moartă cu alte cuvinte. Cât de frumos ne ambalăm propria noastră boală, cu câtă grijă și minnuțiozitate ne-o pregătim! Te întrebi dacă a mai rămas ceva care nu poartă amprenta falsității? Ar fi natura - dar și aici a intervenit omul cu ideile sale tâmpe. S-a ajuns până acolo încât să se producă flori artificiale - intri în restaurante, în casele oamenilor, în holurile hotelurilor și dai cu nasul de astfel de exponate care împodobesc, chipurile. Cum se poate explica o astfel de anomalie? Simplu - "lenea este cucoană mare...!" și mulți preferă "ghivece cu trandafiri" și alte flori artificiale pentru că nu trebuie nici să le uzi, nici să le schimbi pământul, nici măcar să vorbești cu ele. Poți tu realiza ce-au simțit spiridușii și zânuțele care se ocupă cu creșterea plantelor când au constat că sunt false - poate au zâmbit amar și au dat din cap spunând: "...oameni...". Ce denotă această falsitate, această tendință spre artificial? Păi - așa cum ești în interior, așa ești și-n exterior. Fals, artificial, mumie. Uită-te acum, că tot suntem pe stradă, la fețele machiate ale femeilor. Sunt false, sunt măști, ascund urâțenia sufletească, ascund ignoranța, lenea, orgoliul, ura, egoismul. Pentru că fața este cel mai fin seismograf al gândurilor. Se spune că o femeie este frumoasă dacă arată bine când se trezește. Bineînțeles că, după 30 de minute de la trezire, toate sunt frumoase, au timp să se machieze, să-și ascundă ochii umflați, cearcănele, ridurile. Da - există și o explicație - gândurile otrăvitoare, garnisite cu hrană denaturată și cu sexul făcut aiurea. Au o scuză că nu știu, sunt nevinovate, victime sacrificate pe altarul materialismului, al ignoranței. Și nu numai ele, ci toți - de altfel.

Spuneam că au această justificare, dar atunci când vezi că ceva nu este în regulă, încerci să schimbi ceva. Numai că, în virtutea inerției, a tradiției, ți se pare firesc, și mai mult decât atât, le este teamă, ca și ție, de schimbare, de nou. Te înspăi-mânți? De ce? Pentru că ți-ai creat niște limite, niște "asta se face și asta nu se face" - nedorind să le depășești. Uită-te la cei care trec pe lângă noi - sunt triști, nefericiți, cu toate că râd - dar nu-i acel surâs divin care indică stabilitate, echilibru, liniște interioară, ci este acel rânjet forțat, de suprafață. Și totuși, când au câteva clipe de așa-zisă fericire, se gândesc automat: "am râs prea mult" și "după râs urmează plâns" sau "trebuie să vină vreo nenorocire". Îi vezi! Sunt nefericiți, stresați, chiar dacă au mulți bani, și asta numai din vina lor - le place - și ție îți place și te complaci în situația aceasta. De ce nu ai curaj să ieși din ea? Tu nu sesizezi consecințele dramatice? Zici că așa trebuie să fie. Cum poate o femeie să-și pună ceva artificial pe față? Nu vezi că este împotriva legii firii? Vino, într-o dimineață, să mergem la oricare vrei tu dintre eltiste, dintre cele câteva mii de eltiste, să le trezim din somn (cu toate că nu-i bine să trezești pe nimeni); și vei vedea cât sunt de frumoase, fără a se machia. Acum, nu că am ceva împotriva machiatului. Chiar cineva mă întreba de ce nu ne mai machiem? Ne inter-zice cineva? Și i-am răspuns că nu ne interzice nimeni, dar că nu mai simt nevoia, că am realizat că frumusețea vine din interior.

Într-o alimentară, dacă intrăm, vei vedea zâmbetul forțat al vânzătoarei, care-i amabilă, numai că astea-s formalități. Și nu au nimic de-a face cu sinceritatea. Totul este de suprafață, să fie salvate aparențele, pentru că este deja stresată, se tot întreabă cât este ceasul, când pleacă acasă, ce-o să dea de mâncare la copii, cum îi va sosi soțul?

Și, dacă vrei, mergem și-n lumea așa zis "bună" - protocoale, mese bogate, cu hrană "moartă", toți amabili, dar asta-i "falsitatea sus-pusă" - se discută afaceri, se fac afaceri, vorba ceea: "interesul poartă fesul", și ce culoare are el rămâne ca fiecare să realizeze, în raport cu consecințele. Practic, și tu, și marea majoritate, se scaldă într-o oază de minciună. Minciuna și adevărul; falsitatea și sinceritatea. Gând, cuvânt, faptă. Hai să stăm puțin pe o bancă și să vorbim despre ele mai pe-ndelete. Tu cum ești, prietene, de

cele mai multe ori? Oare ceea ce gândești poartă amprenta sincerității, oare ceea ce spui este adevărat, oare faptele tale, pe care le faci zi de zi, cum sunt? Pentru că, până la urma urmei, faptele sunt cele care definesc și califică. Degeaba vorbești vrute și nevrute, dacă la capitolul fapte - pauză. N-ai cum să gândești fals și să spui adevărul, mai mult decât atât, să faci o faptă bună, adevărată. Chiar dacă forma ta mentală este sinceră, pozitivă, nu vei reuși să spui o minciună, poate, cel mult, să păcălești pe cineva, dar păcăleala-i de moment - minciuna-i de durată. Numai că nu ai cum să spui minciuni, deoarece cuvintele poartă în ele vibrația sincerității formei mentale. Nu vei reuși să fii fals în gândul tău și să faci o faptă bună. De altfel, minciuna acoperă, dar nu ține de cald, durează, dar va fi descoperită. Se spune "rostește adevărul și nu va mai trebui să ții minte nimic"; într-adevăr, cel care minte și se bazează pe falsitate trebuie să aibă memorie și să rețină cui i-a spus o minciună, și când, și despre ce a fost vorba. Așadar, este bine ca și tu să spui întotdeauna adevărul, să fii sincer și cu mult bun simț. Acum, nu că-ți dau lecții de comportament, dar privește și fă o analiză a faptelor, a cuvintelor, a gândurilor tale și a necazurilor, și a clipelor de bucurie, și vei descoperi că, cu cât spui mai multe minciuni și te complaci în această falsitate, cu atât ai mai multe necazuri. Oprește-te o clipă din acest dans amețitor al artificialului, al falsului și încearcă să schimbi macazul, să vezi cum sunt consecințele, să vezi efectele. Încearcă să mănânci o săptămână hrană vie și vei observa cum îți este forța, corpul fizic dimineața și vei observa cum te simți. Sunt mii de oameni care au încercat și au realizat că viața nu se trăiește pe lângă viață, ci odată cu viața. Tu știi ce faci, ca și marea majoritate? Subviețuiți, nici măcar nu supraviețuiți. Dar aceste aspecte n-au nimic de-a face cu realitatea absolută. Mai sunt cei care ne arată cu degetul spunând că suntem o sectă. Poate chiar și tu faci asta sau ai făcut-o. Dar care-i șmecheria - să zic așa? Nu tu, ca divinitate încarnată, arăți cu degetul, ci egoismul, orgoliul din tine. Sunt sigură că ai vrea să ne vezi clacând. Cât de sadic ești! Cum mai țipă orgoliul! Și totuși, te doare când țipă, însă nu vrei s-o recunoști - mai ales când faci parte din "lumea bună" - ai bani, ai mașini, ai de toate, asigurându-ți liniștea familiei, dar oare te-ai gândit vreodată la milioanele de oameni care mor pe oră? Vezi cât de fals ești? Sau poate că te-ai gândit, dar nu ai făcut nimic în acest sens. Află că noi ne gândim. Dorim să afle cât mai mulți de efectele hranei vii, de efectele prieteniei, ale iubirii. Să-ți dau un exemplu - ce înseamnă să fii prieten și niciodată singur printre ceilalți. Oriunde am merge, oricare dintre noi, indiferent în ce oraș, suntem întâmpinați cu bucurie de prieteni, prieteni care există și-n alte țări. Pe când tu?, Mă întorc la cei care au de toate, în sens materialist, și-mi amintesc de Moise, care, atunci când evreii și-au topit bijuteriile, aurul, și au făcut acel viței la care s-au închinat, zeificându-l, le-a spus: "Ceea ce voi veneraţi acum vă va fi otravă". Într-adevăr, cei cu bani sunt în pericol. De ce? Pentru că riscă să fie orbiți de strălucirea banului ajungând să depindă la propriu de el și să nu mai aibă timp de spiritualitate, învârtindu-se permanent într-un cerc vicios creat de

minciuni, afaceri, falsitate.

Să ne ridicăm de pe bancă și să mergem mai departe, nu înainte de a-ți aminti că și Isus, acum 2000 de ani, a spus: "Ridică-te, omule, și mergi", pentru că ai decăzut și te târăști în mocirlă. Dar nici nu vrei să ieși. Este bine, este plăcut acolo - însă când va fi prea târziu, oare atunci te vei trezi?

Trecem pe lângă o casă de modă, dar scrie și numele creatorului de modele. Țin să-ți precizez că el este producător de modă, nu creator. Nu poți fi creator mâncând sarmale și budincă. Să mă întorc la imaginea falsității. Dar să intrăm în sală, să ne așezăm pe primul rând, să vezi mai de aproape manechinele, să le vezi zâmbetele forțate, superficiale, false, să le observi măștile pe care le au pe față. A fi manechin, a face parada modei este frumos, atrăgător, promițător, dar oare tu realizezi ce se petrece în spatele cortinei? Sunt invidioase, își cer pudrierele scăpându-le intenționat, își agață ciorapii, se împing, mai mult decât atât, percepi ce perturbare se produce în aurele lor? Pentru că la o prezentare se schimbă de cel puțin 5 ori, îmbrăcând și dezbrăcând haine care nu au nimic de-a face cu ele. Haina reprezintă al doilea corp al nostru și se impregnează cu aura noastră - chiar este indicat ca atunci când cumperi o haină s-o lași câteva zile, săptămâni, să se armonizeze tine și de-abia după aceea s-o îmbraci și să ai grijă întotdeauna cum îți aranjezi lucrurile înainte de culcare, pentru că, în funcție de cum ie pui - așa vei dormi. Mă întorc la această paradă. Și tu, și ceilalți, ați uitat care este rolul hainei. Dar despre asta vom mai vorbi. Pe scenă este acea imagine ca la un târg de vite, de animale, și mulți din cei care vin se uită, nu atât la îmbrăcăminte, cât la ce este sub îmbrăcăminte. Și zâmbetul manechinelor este formal, este fals, pentru că ele intuiesc că frumusețea nu se expune ca o marfă. Practic, azi, moda este o marfă, o afacere. Bani să iasă. Multe fac compromisuri pentru a se menține acolo, pe scenă, și este firesc ca uneori conștiința lor să le pună întrebări ia care mai trebuie să și răspundă. Să ieșim din această sală, pătrunzând din nou în tumultul străzii, nu înainte de a sublinia că mulți se îmbracă în ceva cu care, chiar dacă nu le stă bine, vor să fie la modă. Numai că azi, în această etapă în care vibrațiile cosmice cresc, trebuie să fim în pas nu cu moda, ci-n pas cu vibrațiile. Vezi oamenii? Se înclină când trec pe lângă o biserică, dar după doi pași, bârfesc, înjură. Minciuni, falsitate, ipocrizie. E bine, prietene, ca să spui tot timpul adevărul, cât de dureros ar fi, căci numai pe adevăr și sinceritate se poate construi ceva durabil. Nu poți scăpa de minciună decât distrugând-o din rădăcină, adică pornind de la cauzalitate, din lumea formelor mentale. Cum? Cu adevăr și cu sinceritatea de care vorbim. Chiar dacă uneori te distrugi și pe tine - pentru că după aceea renaști, tu, din tine însuți, scăldat în adevăr precum Pasărea Phoenix.

Te-ai plictisit, ai obosit de atâta mers? Vrei să ieși din joc? Bine, ne oprim aici, te las să realizezi ce și cum. Depinde de tine dacă vrei să respecți regulile jocului sau nu - și jocul nu-i altul decât cel al Armoniei Universale.

Neptun, Zi - Saturn, Indigo (XII)

Această revenire, prin atenție interioară și implicit exterioară,

MANUELA ÂNU

BUCURIA PREZENTULUI

Încă mă mai întreb dacă, în ideea care mi se iveşte în minte, este vorba doar despre bucuria prezentului, a lui Acum, sau despre practica prezentului, a lui Aici, dar hai să descoperim împreună, dacă să vorbim despre acum sau despre aici sau despre acum şi aici.

Pentru a începe comunicarea de pe o bază comună, să încercăm să definim puţin - într-un sens cu care noi ne-am obişnuit deja, fiind ceva uzual, normal de simplu: sensul metafizic - ce este prezentul? Noţiunea de prezent nu se poate defini numai ca o coordonată temporală, mai avem nevoie şi de un loc care să confere condiţii de desfăşurare a coordonatei temporale, deci prezentul este un punct de spaţiu-timp, o coexistenţă a spaţiului în timp, o conlucrare a lui Acum şi Aici, împreună conferind o conjunctură de manifestare. A cui?

Îmi aduc aminte că, în ritmul zilelor unui anume sfârşit de decembrie, se auzeau des nişte cuvinte pe care le-am putea ridica la nivel de aforisme: "Dacă nu acum, atunci când? Dacă nu noi, atunci cine?", expresii care îmi vin mereu în minte atunci când vreau să fac ceva neînceput încă, iar factorul de inerţie sau de obişnuinţă, cum am putea să-l denumim într-un fel mai drăgălaş şi mai cald, ca să nu avem despre noi o părere prea critică, intervine pentru a ne mai opri puţin avântul. Dar să trecem prin acest factor de inerţie desfiinţându-l, şi să ne continuăm comunicarea, înţelegând că acesta nu poate duce decât la lene, blazare, respingere a noului, într-un permanent acum şi aici care nu are repetiţie, negăsindu-ne loc nici măcar de parcare, căci "a te opri înseamnă a muri puţin".

Cum ne putem găsi locul nostru într-un prezent în continuă schimbare? Înţelegând că schimbare înseamnă a merge înainte, în sens evolutiv, iar evoluţia implică să cunoaştem locul de plecare. Raportându-ne astfel la noi înşine, înţelegem că, paradoxal, a merge înainte înseamnă să ne întoarcem înapoi. Înapoi dar unde, şi mai ales la ce, şi de aici printr-o altă întrebare descoperim: Înapoi la cine? La noi, la acel noi intim şi unic care ne deosebeşte şi ne uneşte în acelaşi timp cu ceilalţi, la originalitatea a ceea ce suntem în esenţă şi putem fi în întreg.

Această revenire, prin atenţie interioară şi implicit exterioară, ne desprinde de obişnuinţa de a fi numai exterior, de a căuta în expresiile celorlalţi nota propriei expresii, de a lăsa mediul înconjurător să ne califice. Obişnuiam (iarăşi acest act) să ascultăm de părerea celorllaţi, lăsând părerea noastră despre ceea ce ne este necesar în umbră; hai să nu mai obişnuim şi să facem cu noi o revoluţie, o schimbare de atitudine, fără să încercăm prin asta să demonstrăm nimic, nici măcar nouă înşine. Căci a demonstra, înseamnă "a arăta cu degetul". Atuci când ceva este real, acel ceva există, independent de voinţa noastră conştientă, este o evidenţă, iar evidenţele sunt atât de "evidente" încât a căuta să le accentuezi duce la banalizarea lor, la trimiterea lor în extremă, în nepractică, încercând să demonstrăm ceva evident, punâdu-ne în imposibilitatea de a mai manifesta evidenţa. Lucrurile reale nu se fac cu surle şi trâmbiţe. Ele se fac pur şi simplu, sunt atât de fireşti încât sunt.

A banaliza frescul este uşor, este ca o muchie pe care vorbele alunecă prin repetiţie, făcând o potecă aşa de lunecoasă încât să nu mai poţi călca; deci, să facem o schimbare, să nu mai folosim cuvintele

inventate, în general, parcă anume pentru a ascunde realitatea, ci să folosim chiar faptele care dezvăluie realitatea la modul sincer, o sinceritate al cărei rezultat, dacă nu ne place, nu avem decât să schimbăm fapta în interiorul ei, din rădăcina ei care este însuşi "a fi"-ul particular.

Când vorbim, teoretizăm, generalizăm. Practica ne particularizează.

Vorbim de atenţie interioară şi exterioară, acestea două neputând fi separate, dar practicând-o numai pe cea interioară ajungem să ne închidem în noi, fie că acest "noi" înseamnă interiorul spiritului, interiorul camerei, sau al unui spaţiu de locuit, este acelaşi act ca o retragere în sihăstrie, unde exteriorul nu ne poate aduce nici o probă care să ne confirme sau infirme adevărul interior redescoperit; nu există, altfel spus, decât o singură imagine reflectată în toate oglinzile care ne înconjoară, pentru că nu suntem decât noi acolo, cum putem primi astfel confirmări, prin cine, prin ce? Pierdem legătura cu realul, trăim într-un imaginar conceput de noi înşine ca o realitate, fără să putem verifica adevărul acestei realităţi. La fel, folosirea celeilalte polarităţi, atenţia exclusiv exterioară, duce la confundarea noastră cu exteriorul, sinele devenind, în general, un sistem cu care ne confundăm, când dimpotrivă, trebuie să-l completăm cu particularul nostru.

Şi când suntem tentaţi să ne căutăm în virtutea unei ordini impuse din exterior, să ne aducem aminte că exteriorul este o interpretare care nu ţine de cont de cauza interiorului personal, numai noi înşine ştim valoarea şi motivaţia fiecărui gest al nostru, şi aici este realitatea, dincolo de aceasta fiind numai interpretări exterioare care nu ne dezleagă prin nimic, ba chiar ne pot lega dacă bineînţeles le dăm voie. Căci din interpretarea interioară rezultă, printr-un proces firesc, alegerea. Iar când ajungem să alegem, ajungem să luăm o decizie. De noi depinde să alegem prezentul real şi nu unul virtual, ipotetic, putând ajunge în acest mod să parafrazăm un binecunoscut dicton: "decid, deci exist".

Astfel că bucuria şi practica prezentului se confundă, completându-se, la fel ca şi atenţia interioară şi exterioară, fiind de fapt expresiile diferite ale lui acum şi aici, căci atunci când ajungem la procesul deciziei, trecem prin stările de a merge înainte, întorcându-ne la noi înşine printr-o schimbare permanentă, verificată continuu într-o armonie ce face parte constitutivă dintr-un ansamblu ce are ca sens evoluţia. Trăirea în prezent ne conferă bucuria recunoaşterii în amănunte cărora, uimitor, folosindu-le, le redăm valoarea iniţială aşa cum ne este propriu, deci potrivit. Deci, să surâdem înţelegând că ne meritâm pe noi înşine în fiecare clipă.

Bucureşti, Casa a IX-a, Ora Lunii, Verde.

Dana Stoica

Rarăul în continuitate

Mă aflu în Rarău, pe o vreme destul de capricoasă pentru această perioadă a anului. Dar muntele e munte, el e stăpânul. Afară (un termen destul de "simpatic" pentru munte și mai ales pentru casa noastă adăpostită într-un cort) toarnă cu găleata, picăturile de ploaie cad peste pânza cortului într-un ritm alert, care concurează cu sunetele muzicii pe care mă străduiesc să o ascult. Din această competiție câștigată sunt tot eu, fiindcă închid casetofonul pentru a audia concertul de afară. Este într-adevăr o desfășurare masivă de forțe cosmice unite într-o imensă simfonie a naturii. Suntem a doua zi după marea sărbătoare pe care am simțit-o și trăit-o și noi aici, pe vârf de munte, Ziua Fecioarei. Decorul pregătit de natură pentru această sărbătoare a fost de-a dreptul grandios, cosmic aș putea spune. Dar ploaia de afară tot cosmică este, chiar dacă aparent natura ne oferă altă față a ei (de fapt curgerea acestor lacrimi ale universului vin să ne spele de urâtul din noi, să ne purifice).

Ne aflăm deci în Rarău, această casă a fiecăruia dintre noi care știe că aici este "acasă". Acest sentiment de acasă ne determină să fim mai noi înșine decât în oricare alt loc în care am manifesta mai mult nesinceritatea. Suntem aici pentru a învăța să reînvățăm sensul firesc al vieții. Suntem pe acest munte fiindcă el are o semnificație cu totul specială pentru noi, noi cei care putem fi mai buni, mai sinceri, mai prieteni decât am demonstrat până acum. Rarăul ne dă, fiecăruia dintre noi, prilejul unic de a fi cu sine prin intermediul celorlalți.

Acest minunat loc este Tibetul din zona românească, locul în care ne simțim cel mai aproape unii de ceilalți, chiar dacă suntem la depărtări foarte mari în aparență. Aici ne regăsim cel mai bine pe noi înșine, este locul unde învățăm să devenim mult mai responsabili. Ne dăm prilejul de a experimenta în permanență tot ceea ce am acumulat timp de un an întreg, cât s-a scurs de când am fost ultima oară. Ne aflăm în acest loc fiindcă are o vibrație cu totul specială. dar de fapt tot noi suntem cei care contribuim la această acumulare vibratorie prin faptele și gândurile noastre de mai bine pentru toți cei care se mai scaldă încă în apele tulburi ale unei societăți ce nu mai oferă nici o alternativă, decât cel mult lipsa oricărei alternative. Omul sfințește locul, deci și aici, ca în orice alt loc, această maximă populară își spune la modul absolut cuvântul.

Suntem în Rarău și stau și mă întreb de ce anume venim aici, parcă am instituit deja o inerție de care nici măcar noi, care suntem împotriva lor, nu mai putem scăpa. Viața ne-a demonstrat însă că te afli acolo unde simți că aparții cu adevărat, iar noi aparținem acestui loc mai mult decât oricărui altuia. Acest loc este zona cu cea mai mare concentrare de localități din lume pe metru pătrat, astfel încât pentru a ajunge de la un oraș la altul nu-ți ia mai mult de 10', puse cap la cap, sau pas la pas. Suntem veniți din toată țara pentru a ne reîntâlni. Este un prilej unic de a fi împreună, alături de celelalte două întâlniri de peste an, cînd suntem la fel de mulți calitativ, chiar dacă mai puțini numeric. Dar am învățat că viața nu este numai cantitate cât mai ales calitatea ei, prin manifestările pe care fiecare dintre noi le poate genera la modul absolut. Ne aflăm aici entități din toată zona românească venite să fie ele însele. Prin acest ele însele noi înțelegem capacitatea de a fi cu toții în acest moment al

adevărului, pe care fiecare dintre noi l-a căutat mai mult în afara sa decât în interiorul său. Viața a demonstrat că doar cel ce știe cu adevărat ce este cu el însuși, poate da soluții viabile altora. Ceea ce facem timp de două luni în Rarău se poate constitui într-o multitudine de manifestări ale adevărului, sau mai bine zis a dorinței de adevăr la care aspiră orice suflet uman.

Rarăul este pentru noi un prilej nu numai de reîntâlnire, ci. de regăsire a acelor valori interioare care preexistă în noi, dar de care ne-am temut până nu de mult toți cei care suntem în aceste zile de vară într-un vârf de munte. Rarăul are și el probele sale, care nu pot fi altceva decât o permanentă lecție pentru toți cei care vor să învețe cum să învețe, căci viața nu este altceva decât continuul proces de învățare. Iar a învăța înseamnă de fapt a folosi, a fi pe față tot timpul, indiferent de conjuncturile în care la un moment dat ne plasează măreția sau meschinăria destinului. Depinde numai de noi pentru a determina ce polaritate vrem să dăm acestui segment al vieții noastre. Nimeni și nimic nu ne poate obliga să alegem binele, frumosul, sănătatea, fericirea, dacă noi nu dorim ca aceste minunate lucruri să apară, să se manifeste în existența noastră de fiecare zi. Suntem altfel victime vinovate de propria indiferență, lene, sau cum s-o mai fi numind ea. Suntem veniți aici din elementele civilizației. de care ne lipsim timp de două luni de zile pentru a ne recunoaște prin intermediul naturii. Cel mai important este că mediul înconjurător ne crează exact habitatul necesar pentru această revenire la normalitate. Viața civilizată, în sensul de a avea tot ceea ce presupune cu adevărat existența într-un oraș, ne ține dependenți de ea prin facilitățile pe care ni le pune la dispoziție. Aici reînvățăm comuniunea cu natura, dar mai ales comuniunea cu natura din noi înșine. Nu este nimic greu în a te regăsi pe tine însuți în acest întreg amalgam de trăiri mai mult sau mai puțin întâmplătoare, în care fiecare dintre noi trebuie să-și dea propriul obol. Cu fiecare an care a trecut, eltiștii au învățat că muntele este un frate mai mare care le dă tot ceea ce le este efectiv necesar. De aceea nu-i mai sperie frigul, ploaia, vântul. Dimpotrivă, totul depinde de un nou mod de a trăi la propriu de această dată comuniunea cu natura, mama noastră de care am cam uitat. Suntem răspunzători față de ea că am neglijat-o atât de mult timp, dar a sosit momentul să fim atenți cu tot ceea ce ne înconjoară, realizând astfel și acea atenție față de noi înșine prin intermediul unor elemente de care un materialist s-ar sperla. Pe noi nu ne sperie însă nici lipsa de apă caldă, nici lipsa bucătăriei, cu tot ce comportă ea. Suntem mai firești, integrându-ne astfel în armonie cu elementeie naturale ale mediului care ne-a primit, ca în fiecare an, cu ospitalitate.

Continuăm să descoperim acest minunat Rarău prin toate elementele ce cu generozitate ni le pune la dispoziție, iar aici este valabil mai mult decât oriunde: cine are ochi de văzut,

vede. Ochiul bucură în acest loc inima la fiecare pas, astfel încât a devenit efectiv o continuă încântare pentru ochi și suflet toată această frumusețe în care ne desfășurăm viața timp de două luni de zile.

Rarău I a însemnat o inițiere, o deschidere de cerc. A fost făcut acel început care a permis continuitatea pe care ne bazăm la ora actuală. Pionierii primului Rarău au avut curajul și credința primilor cuceritori ai muntelui Everest. Rarău I corespunde Casei I, deci a deschiderii de drumuri, inițierii, capacității de a construi personalitatea unui loc în care alții să se simtă ulterior ca acasă. Trebuie să mulțumim acestor exploratori care și-au sacrificat 10 zile din vacanța lor de vară, pentru ca și alții să-și poată petrece ulterior perioade din ce în ce mai mari în această armonie a naturii cu ea însăși. Rarăul a deschis perspective noi celor care au știu să trăiască noul, celor curajoși, neînfricați, celor care au lăsat la o parte beneficiile civilizației, pentru a se retrage în ei înșiși. Viața a demonstrat ulterior că acești "frumoși nebuni ai marilor orașe" au inițiat cercul curajului de a fi om printre oameni.

Rarău II a însemnat Continuarea, dar nu de dragul aducerilor aminte, ci pentru a învăța ca fiecare să-și valorifice propriul potențial, de care nu este perfect conștient până nu-l pune la bătaie. Suntem astfel în stare să ne recunoaștem valorile intime prin natura faptelor pe care le generăm, fără a ne mai codi dacă suntem sau nu înțeleși în tot ceea ce întreprindem. Rarău II a ajutat la descoperirea acestor valori umane existente dintotdeauna, dar care nu s-au lăsat a fi manifestate.

A urmat apoi Rarău III, cu tema Omul. Nici nu se putea un alt subiect în Casa a III-a. Cei doi gemeni care stau spate în spate, despărțiți de prejudecățile unei societăți care i-a lipsit de puterea de a fi împreună, riscând totul prin despărțire pentru a nu obține de fapt nimic, au devenit acum, în acest loc, prin cursurile care s-au ținut aici, monada cosmică, adică Omul, acel Om de care pomenea și Isus în predicile Sale. Omul s-a reîntors la devăratele sale dimensiuni cosmice prin revenirea la ceea ce a fost înlănțuite de căderea în păcat.

Dar Rarăul a continuat să ne atragă și mai departe, astfel încât a urmat a patra întâlnire, în Casa a IV-a, Casa Căminului, locul unde avem cea mai mare putere de a fi noi înșine, indiferent dacă ne alegem să manifestăm binele sau răul. Era firesc ca acesta să fie simbolul acestor cursuri desfășurate în acest minunat loc care de fiecare dată ne așteaptă cu aceeași bunăvoință, pentru ca noi să nu mai așteptăm de la nimeni altcineva decât de la noi înșine, cei mai în măsură să decidem propria noastră viață. Rarău IV a însemnat actualizarea acestui termen de acasă, locul unde fiecare își dă voie să fie firesc, să manifeste curajul de a trăi

normalul vieții de fiecare clipă. Binele și răul și-l crează fiecare dintre noi funcție de ceea ce alege să se petreacă în existența sa personală, dar neuitându-i pe ceilalți.

Rarăul a continuat cu acest an, la cincilea, în care subiectul a devenit mult mai complex decât părea la prima vedere. Creația este subiectul de bază, urmând ca fiecare să-l aprofundeze funcție de capacitatea sa de a imagina tot ceea ce vrea să apară și să se manifeste în viața sa. Desigur că subiectul este mult mai complex decât se poate spune chiar și prin intermediul cursurilor, dar rămâne la latitudinea fiecăruia să aleagă ce anume să facă în viața din așa-zisa civilizație. Viața continuă pentru ca și noi să mergem odată cu ea, astfel încât să putem deveni mult mai dinamici, în sensul de a ne construi singuri, prin intermediul imaginației, ceea ce vrem să fie ca frumos, prosperitate, sănătate, fericire în existenta noastră. Dacă Epoca Peștilor a însemnat lecția iertării, dar noi am manifestat lecția analizei, iar acolo unde apare analiza apare și critica, este evident că acum, odată cu intrarea în Epoca Vărsătorului, trebuie să ne redefinim propriile noastre valori în sensul de a apela la imaginație, la capacitatea de creație, la acel minim efort de trezire a latențelor care există de fapt în oricare dintre noi. Suntem siguri de curajul recunoașterii, de necesitatea de a apela la acel minim efort care să ne desconspire la nivel de posibilități. Putem, căci stă în firea naturiirumane să fie în armonie cu ea însăși, de aici rezultând în mod direct revenirea la armonia universală. Viața are nevoie de noi, pentru a-i da noi valențe, pentru a o înțelege în întreaga sa pleiadă de manifestări, pentru a o iubi. Viața este îndrăgostitul veșnic, prietenul de nădejde la care putem apela ori de câte ori este nevoie de acest mers înainte al unei civilizații. Creația presupune originalitate, deci capacitatea de a fi altfel, nu mai cu moț, ci de a fi mereu în armonie prin perceperea armoniei. Suntem de vină dacă această armonie ne este la îndemână și noi nu o sesizăm. Avem treze toate simțurile fizice necesare pentru a observa că natura este în continuă comunicare cu noi, dar noi nu vrem să o auzim. Fiecare dintre noi este un element la fel de important în ceea ce privește acest habitat pe care îl locuim împreună. Natura ne este prietenă, dacă noi suntem cu adevărat prieteni între noi. Suntem de asemenea prieteni cu tot ceea ce ne înconjoară; fiecare și-a creat în cortul său acel microclimat în care să poată sta timp de două luni de zile, sau cât poate fiecare, astfel încât comuniunea cu natura este de fapt permanentă. Alcătuim, câți suntem aici, un imens ecosistem care se dezvoltă prin sine dar pentru alții. Avem curajul de a fi noi înșine pentru a-i învăța și pe alții să nu se mai nege la nivel de posibilități. Viața aceasta în comun ne face să fim mult mai atenți cu ceea ce se întâmplă în jurul nostru, să fim mai responsabili cu ceea ce lăsăm să se manifeste, de aici pornind întreaga pleiadă de consecințe cu care va trebui să dăm ochii atunci când ne vom reîntoarce în lumea civilizată.

Avem capacitatea de a putea, iar acest minunat loc numit Rarău este prima posibilitate pe care ne-o oferim tocmai pentru a demonstra că se poate. Tot ceea ce se poate aici este posibil să se poată și jos, acolo de unde a venit fiecare. Deci să ne urăm curajul de a putea ca tot ceea ce ne-am propus aici să fie pe același nivel de vibrație și jos, în lumea care refuză să accepte posibilul lui se poate. Avem nevoie de curaj, de încredere în noi înșine, în tot ceea ce am inițiat în acest loc sfânt care ne îndeamnă în permanență la acel minim efort de recunoaștere și revenire la latentele noastre în manifestare absolută. Curajul ne aparține, deci să ne recunoaștem!

Rarău V, 16 august 1995, Casa a V-a, ora Lunii.

IULIAN DOGARU

JOCUL VIEŢII

Curios este cum asistăm azi la apogeul exterminării omului de către om. Lent. Strigător la cer este cum Omul, Divinul Divinităţii, îşi pregăteşte "moartea" în fel de fel de lucruri scumpe: oale de diferite mărimi, miraculoase, care fierb fără apă, "ţipă" când laptele este gata fiert, tigăi care aduc "moartea" şi fără ulei. Asta da, descoperire! Dar cum se face oare că, atunci, în primele zile ale vieţii copilului, mămica nu i-a fiert laptele?! Curios este cum Omul se luptă pentru a-şi prepara singur "moartea", cum nu acceptă schimbarea, cum nu acceptă Apocalipsul, dar nu aşa cum îl ştie, ci adevăratul Apocalips care înseamnă schimbare, regenerare, renaştere. La fel de curios este cum Omului îi este teamă că, schimbându-şi modul de viaţă, alimentaţia, trăieşte mai mult. Nu acceptă sănătatea, liniştea, fericirea, conştient sau inconştient.

Cum se spune şi-n Cartea Cărţilor, "Satana cu chip frumos" se manifestă pastelat; există în magazine produse frumos colorate, care mai de care mai ţipătoare. Parcă spun: Ia-mă pe mine, că sunt mai frumos coloratá! Ba pe mine că sunt mai bună! Cine spune că friptura nu este gustoasă, este nesincer; ea este gustoasă, dar nu este bună (efectele pe care le are asupra organismului - care este un sistem viu - le observăm cu toţii, privindu-i pe cei de "vârsta a treia"). Unde creşte această friptură în natură? În ce copac? În ce loc? Dacă era nevoie de aşa ceva, Dumnezeu ar fi făcut direct friptură. Să ne imaginăm animalele alergând prin pădure după chifteluţe, şniţele, ciocolată; ele nu au nevoie de aşa ceva. Şi nici de spitale sau de medicamente. Calul mănâncă fân, iarbă, şi cât este de măreţ! Omului îi trebuie "moartea" în travesti, în scumpeturi, în lucruri inutile. Cât ne mai trebuie, Oameni, să ne dăm seama că noi suntem cei Divini, cei cu vină sau fără vină, că noi suntem răspunzători de noi, că nimeni nu ne poate ajuta fără să cerem, că nimeni nu este dator să ne ajute? "Cere şi ţi se va da!", "Bate şi ţi se va deschide!" - spunea Christ, da?! Trebuie numai să ştii să ceri, să ai curaj. Să ai curaj să te iubeşti şi să renaşti. A recunoaşte este, de fapt, ...a te recunoaşte. Omule, ai curajul şi spune "nu ştiu!"; şi dacă nu ştii, vei învăţa, vei iubi. Iubirea este armonie. Să fii în armonie cu acel singur vers: Universul. Cu Fiul sau cu Tatăl. Cu tine, Omule! ESTE acel gest de a fi normal, şi normalul este al normei; nu cea juridică, ci cea Universală. Să fii liber, să creezi, să iubeşti, să te contopeşti cu esenţa Divină. Câţi dintre noi acceptăm joaca? Să ne jucăm. pur şi simplu. Chiar şi cu cuvintele, dar în sensul de joacă pentru desconspirarea lor. Căci, Omule, acea friptură nu este decât o... ură friptă, ura cu care a fost omorât animalul şi pe care tu o mănânci; acea înjurătură este că... în jurul tău sădeşti ură, vibraţie joasă.

Joacă-te, Omule, şi zâmbeşte! Nu te

costă nimic. Câți avem curajul să învățăm de la copii, să ne jucăm cu copiii? Numai că noi suntem oameni serioși, cu probleme; nu mai avem timp de așa ceva. Și dacă ești "om cu probleme", atunci vei avea probleme. De ce nu spui că n-ai probleme, și-o să vezi că nu vei mai avea, pentru că nu există probleme, nici complexe, ci complicații pe care singur ți le faci. Dar să știi că există și mental, și alimentație, și scris (care este Christ), și amor, care cuprind o viață fără limite. Numai că de tine depinde, Omule, cât de lungă sau scurtă va fi. A nu ști cine ești, este acest "amor"; nici nu apuci bine să spui "a" (începutul) că "mori". Această "moarte", pentru materialiști, este nu numai un subiect tabu, dar și cu granițe. Căci, de altfel, nici moartea nu se găsește în natură, și de aici dovada că nu există. Există doar manifestarea. Cauza și efectul, această dualitate care se manifestă în toate.

Spuneam de puterea de a învăța de la copil. Zâmbetul, pacea, nevinovăția, pentru că el este, pur și simplu. Nu cunoaște păcatul, este imaculat. Până când mămica și tăticul or să-i mai dea laptele fiert și legumele fierte? Găina, de milioane de ani, "se chinuie" să facă oul prăjit și nu reușește. De ce? Pentru că, dacă era necesar, l-ar fi făcut. Numai că mămica o face, pentru că așa este "mai bine". Dureros, dar părinții - nevinovați, poate - condamnă copii la stres, boală, sărăcie, durere. Copiii, în această epocă, în acest timp, aici și acum, își salvează părinții. Noi toți trebuie să ne salvăm, să ne iubim. ELTA există prin noi, în ELTA se poate, în noi există aceste "minuni normale". Câți mai știm de viu, de natural, de viață, de iubire?! Mai bine ne-am fi singuri profesori și elevi, medici și pacienți, preoți și credincioși. Ce să cauți în exterior când tu ești Totul, ești "Calea, Adevărul și Viața"? Ești OM, acel AUM sau... așa să fie! Să se facă "după voia și credința ta. Și de aici trebuie să înțelegem că nu Dumnezeu este rău, nu EL dorește moarte, boală, sărăcie, dezastre, război, ci Tu, doar Tu, Omule. Conștient sau inconștient, ești responsabil de ceea ce faci. Nimeni nu răspunde, decât tu. În fața cui? În fața ta, a Legilor Divine. Ești singurul jutecător care te acuzi, dar și singurul care te poți salva. Dar nu ești singur, ești cu Iubirea și cu Tine, cu prietenii văzuți și nevăzuți - care ne așteaptă de mii de ani. Nu uita că există zâmbet, există muzică, există flori, toate create de tine, Omule, pentru tine. Și nu uita că nimic nu este întâmplător, și că Dumnezeu nu este decât "EU"-l tău, Domnul tău "EU" la puterea Z. Fii copil, lasă seriozitatea și zâmbește; ai curajul schimbării, caută și cunoaște, căci s-a spus: "Cunoașteți Adevărul și Adevărul vă va elibera!" și nu "Credeți în Adevăr și Adevărul vă va elibera!". Deci, ai voie să cunoști; dacă nu mai știi, învață să zâmbești, să mănânci, să dormi, să vorbești și să iubești, indiferent de vârstă. Omule, învață reînvățarea, amintește-ți de amintire, cunoaștere, învățare, iubire. Toate acestea nu sunt decât o "re"-facere, ceva ce ai mai făcut și vei mai face. "Și cel ce-am fost voi mai fi, și cele ce le-am făcut le voi mai face". Speculativ, nu este cumva o dovadă a reîncarnării? Deci...

Stai, Omule, nu spune nimic, încearcă să taci. Vorbește-ți doar, și nu accepta ce-ai citit. Ai dreptul și datoria să verifici, să cauți, și să cunoști. Deocamdată, doar zâmbește, căci ești iubit! Zâmbește în

PACE ȘI IUBIRE. AUM!

Tg. Mureș, 2 mai 1995, h. 16.09 - roșu

Buna seara, Alina

Scriu. Ce bucurie imensă. Eu nu mă gândesc că pot comunica fără de Iubire. Ce pot eu scrie pe o foaie de hârtie, acum , în stare de Jurnal metafizic, deçât atât: facă-se voia Cerului Tau, copilă, când atingi pagina nemuririi...

Mai aproape de mine, mai aproape de tine, vin gânduri ca valuri de maluri. Dincolo de ele, dincolo de noi, se află ethernitatea. Şi noi, copiii Geei, amanţi rătăcitori, uităm pentru ce am venit aici. Când dincolo ne aşteaptă câmpuri de flori albastre prefăcute în stele, noi crâmpoţim Cerul cu vorbe. Iată de ce tăcerea-i Poemul care năruie spre adâncuri nimicurile pământeşti. Să-l prefigurăm în dar...

...Ascultă...

...Cobor din adâncuri în etherna chemare
Vreau să aduc Pacea în Sufletul vostru
De ce-mi rupeţi această pace cerându-mi cuvinte
Când eu pot fi fericit dăruindu-vă flori?
Uitându-mă cum creşte iarba, ascultând
cum zâmbesc
mugurii
Irump spre veacuri din bucuria comunicării
Iată de ce pot, iată de ce sunt...
Pot adică să râd
Pot adică să mor
Pot adică să nasc
Pot, mai precis pot
Fără să cer nimănui nimic...

hei, prieteni, de ce-mi rupeţi tăcerea nopţii cu povestiri stupide când poetul îmi cere o vorbă să-i scriu? De ce nu vă duceţi departe spre Cer? De ce nu aveţi răbdare să-i spun mai întâi cuvântul? Şi apoi puteţi să vă spuneţi grozavele nimicuri. Nu rupeţi tăcerea nopţii cu glasul vostru de povestitori! Ascultaţi vocea celui care mă cheamă!

- Parcă venea-i când te chemam. Parcă erai în nemişcare. Parcă erai o bucurie. Parcă erai...

Poetul ne cere tăcere. El nu dăltuieşte vorbe, el nu dăltuieşte gânduri, ci, în Liniştea Cosmică îşi pune aripi şi zboară spre Tărâmul Necuvintelor. Acesta-i poetul, pasăre -zbor...

Ce pot eu să-i spun unei fete de 18 primăveri când şi-a dăruit aceste Necuvinte de ziua când noi am uitat să-i dăruim Iubirea? Iată întrebarea care mă chinuie. Vorbe... vorbe... vorbe... De ce acum în liniştea nopţii sunt tentat s-o chem, da...

Atenţie,

Alina, tu dormi acum, dar noi stim că somnul e o mica trecere dincolo... Ce vezi tu

acolo e treaba ta. Așadar, de ce oare te-aș tulbura când tu-mi aduci de acolo nestemate și, dăruită cum ești să dărui, le așterni pe hârtie!

Dar, ia aminte, iubito, la un poem pe care l-am scris într-o noapte când noi îmbrățișam Cerul. Iată, mi-l reamintesc...

Pasăre Spin e Iubirea
Cuvintele cad de pe cer
Se zguduie noaptea de plânsul lor
Când ethernitatea-i Muzica Sferelor
Liniștea Cosmică ce cere Iubire
Căci atât vă cerem, oameni,
Să ne lăsați îmbrățișați să zburăm
Spre Sfera Necuvintelor
Pe Planeta Iubirii,
Iată ce vă cerem

Alina, cine sunt iubiții tăi? Iată o întrebare chinuitoare pentru o fată și teribil de nelinistitoare pentru un prieten și poate eu cutez prea mult în a-ți spune că ei sunt dincolo de cuvântul des vehiculat pe Geea sub povara vorbei: Iubire... Căci dincolo de cuvântul vorbă, e cuvântul faptă.

Alina, venită spre noi, cei pe care unii ne alintă eltiști, adică cei care au ales calea celestă a desăvârșirii, va fi știind că iubirea e cu totul altceva decât cea cântată de poeții Geei. Iată de ce, în poemele ei, Alina tace. În vibrația cuvântului scris, Alina te lasă în vraja necuvântului, adică ce-i dincolo de el. Acolo e Geneza. Adică îmbrățișarea dintre Yin și Yang. E o îmbrățișare și totodată un teren neutru căci numai în neutralitate e adevărata geneză, adică Iubirea. Iată de ce Alina atinge vibrația necuvintelor, mai precis îmbrățișarea lor. Și orice îmbrățișare nu este totală. Mai rămâne ceva Yin, mai rămâne ceva Yang ... Căci dincolo de Yang și Yin, în câmpul nimănui adică al amâdurora, e Iubirea, e Geneza, acolo e Patria Necuvintelor, acolo se află Ethernitatea

Poetesa, ritualizând această îmbrățișare, vine în fiecare zi printre noi pe Valea Viei Petro-Davei și ne șoptește: Hei, prieteni, acum să vă spun ce nu se spune prin vorbe. Apoi, tace. Se retrage iar în Valea Viei și iar tace... Noi, prietenii ei, zadarnic o așteptăm cu vorbe. În noaptea adâncă, ea ascultă Muzica Sferelor Luminii Celeste, apoi iar vine printre noi și tace. Acesta-i ritualul ei și de ce i-am tulbura noi acum acest ritual cu vorbe, vorbe, vorbe...

- Bună seara, Alina.....

- (Tăcere)

- Bună dimineața, Alina!.....

- (Tăcere)

Și în această tăcere, câte o stea cade din cer pe creștetul unei copile din Valea Viei. Această stea se preface în Cuvânt. Acesta-i ritualul. Atât.

Noi

13 noiembrie 1995, h 3.20

Alina Pachițanu

Ritual

(Poeme din cartea cu același titlu apărută recent la Editura SOLERIS)

Motto: "Pentru că sunt
sărac,
Mă voi ruga pentru
Fiecare ființă"

Dacă

Dacă m-aș pierde
În lumina Soarelui la apus
dacă m-aș pierde
N-aș mai fi singură pe pământ
Printre stele
Dacă m-aș pierde
În Armonia Universului.

Aștept

Aștept apusul de soare
Aștept bucuria la
care mă rog
pentru fiecare din noi
Alături de mine
Acum și aici
Așteptând
doar apusul...

Mă înalț

Mă înalț
odată cu fumul
mai curată
Pe calea cerului
făcut din lacrimi
Voi fi o pată
peste o stea
A mea.

Știi?

Știi unde vrei să ajungi?
Întreabă marea, munții
Întreabă Soarele...
crezi că îți vor răspunde?
Ele unde vor să ajungă?
Ești întrebat...
Răspunde-ți mai întâi...
Unde vrei să ajungi?
- Acolo... atât de departe
și totuși atât de
aproape
Acolo... la mine.

O, stea!

O, stea!
Ești steaua mea...
Tot ce crește pe acest
Pământ
Tot Universul
Eu...

Sunt opera mea
Îmi aparțin
O, stea!
A mea...

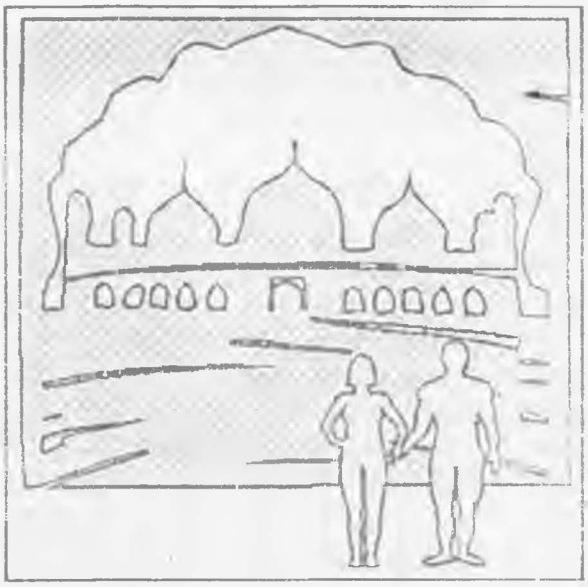

Aproapele

Aproapele e atât de departe...
Unde cauți aproapele?
E atât de aproape de tine
Ești TU
E clipa Ta
E prezentul
Nu-l căuta,
Trăiește-l!

Triada Tăcerii

Alungă cuvintele
în adâncul sufletului
Nu rupe tăcerea
dintre Cer și Pământ
Ne vom înălța zburând
Prefăcându-ne păsări
În lumina Soarelui
Tăcere - Iubire - iertare
Și... zbor.

Căzând

Fac dintr-o pană
aripă
Lumina ochilor si Soarele
Îți dăruiesc oglinda
în care te vei uita
atunci când vei fi gata
O unghie - să ai cu ce
zgâria norii
Din lacrima lor să bei
un vis
Cu pleoapele fărâmă
egoismul
Treci dincolo de iluzie
Ai eternitatea...
Dar când vei fi gata?
Mă-ntreb de când nu mă
mai termin!?

Anunțuri

Punem la dispoziție următoarele materiale didactice pentru studenții noștri:

Medicina Cosmică (sacro terapia) - Metafizica pentru avansați
Souna lakashi:
Puterea subconștientului
Călătoriile astrale
Apărarea mentală
Richard Bach: Pescărușul Jonathan Livingstone

GABRIELA DOGARU

Omul - între bunăvoință și teama de a se recunoaște

Mi-a venit o idee - o scriu și privesc imaginea. Pe trupul alb al acestei coli de hârtie, glasul necuvintelor se lasă, impregnându-se lin, în speranța că altele și altele îi vor urma, bineînțeles fără a urmări atingerea vreunui anumit scop, întrucât prin însăși acceptarea acestui lucru se aprobă finalitatea care este exclusă. Aici și acum, în minunatul teritoriu al Carpaților, pe această Geea, care nu-i cu nimic miraculoasă, ci se vrea normală și firească, derulăm în anii Apocalipsului propriile noastre existențe, neluând în seamă că uneori, din prea multă seriozitate, riscăm să devenim ceea ce ce nu suntem, absolvindu-ne de calitatea umanității și mulțumindu-ne cu ceea ce tradiția ne obișnuiește de mii și mii de ani, acceptând instinctul care, inevitabil, produce teamă. Și cum să nu avem fixate atât de bine conceptele fricii, când prin noi înșine ignorăm faptul că suntem vii și prezenți, continuând să ne complacem într-o inexplicabilă nostalgie a trecutului și o inimaginabilă teamă față de viitor? Cât de simplu ar fi să privim cele două manifestări - trecut-viitor - ca pe ceva unic care este reprezentat prin prezent.

Dar voința omului (în măsura în care conștientizează că este om!) stă încă într-o colivie frumos aurită, afirmând că se simte bine, dar fără argumente plauzibile, consecințele sunt grăitoare și convingătoare totodată. Iar bunătatea este din ce în mai mult pierdută sub teroarea aplicării răului. Este adevărat că, la nivel de plan fizic, binele se poate percepe cu ajutorul (dacă putem să-i spunem astfel) răului, deoarece unicitatea se înțelege prin dualitate, ba chiar mai mult - prin triadă.

Prin urmare, la un moment dat, omul a avut tendința de a-i imita pe alții, nefiind el însuși. Și această primă mișcare a dus, desigur, la o complacere inexplicabilă într-o stare aparent plăcută. Și referitor la ceea ce se petrece astăzi pretutindeni în "societatea umană", pur și simplu toți iau dintr-o parte și pun în alta, într-o mișcare inutilă, inutilitate ce derivă din însăși acel simplist fapt că este, în mod formal, interzisă copierea chiar și aici, în plan fizic la acest stadiu de societate în care ne aflăm. Cu toate că este scris - din nou o lege materială - că sunt interzise anumite manifestări, totuși acestea se practică cel mai frecvent. Se poate vedea clar cât de mult se ajunge la un stadiu de ignoranță față de propria persoană și aceasta derivă din însuși faptul că îi neglijăm pe ceilalți, lăsând drum liber egoismului și vanității. Astfel că, la un

moment dat, se pierde controlul și o iei razna, crezând orice altceva despre tine însuți, numai ceea ce ar trebui nu, ascultând și aplicând ceea ce îți sugerează cărțile, televizorul, radioul, scăpând pas cu pas în groapa de gunoi a celor mai relevante îndoctrinări a ființei umane. Așadar, privește-te, omule, cum din dorința de a asista la un spectacol, riști să devii un simplu actor al propriei tale vieți, pe care efectiv o arunci în colțurile îndepărtate de uitare și faci din însăși existența ta o lungă așteptare în culise! Dar ce aștepți? În mod evident simți pregnant cum - pe fondul ce îl acumulezi din exterior și care cuprinde numai boală, sărăcie, nebunie, ură, violență - și lista ar putea continua la infinit - te îndrepți spre sfârșit.

De ce ignori faptul că viața nu are scopuri înțelese ca finalități, ci numai mijloace și instrumente prin care poți realiza un lucru adevărat, care este foarte simplu: întoarcerea la tine, pentru că tu ești Tatăl, tu ești Spiritul, tu ești Fiul. Numai că trebuie să depui un minim efort ca să poți deschide mai bine ochii sufletului și să regăsești în tine însuți realitatea pe care o trăiești, că existența ta este Divină, deoarece tu însuți ești Divin. Privește-te și hotărăște ce trebuie să faci! Dăruiește o picătură de cer pentru zâmbetul copilului uitat într-un deșert mai pustiu decât Sahara, uitare ce poate fi percepută în sensul propiru - uitarea de sine. Și neuitând nici pregnanța cu care se impune copierea, imitarea, o să putem observa cum din ce în ce mai eronat este perceput sensul cuvintelor. Astfel că acele copii, pe care le naște omul, nu au nimic de-a face cu copiii, aceste minuni vii care vin să reamintească lumii, și în special omului, ce este puritatea și surâsul.

Ar fi aberant să combatem ideea că, de foarte multe ori, poate mai mult inconștient decât conștient, admirăm frumosul senin la cerului, ne bucurăm de lumina și căldura soarelui, așteptăm cu nerăbdare serile cu Lună Plină pentru că știm, simțim pe undeva, ceva care ne atrage, ne încântă, ne place. Facem gestul, dar nedându-ne seama ce săvârșim,

mergem înainte - sau mai corect spus înapoi - aici totul depinzând de ceea ce vrem sau ce deja facem. E-adevărat că ne este permisă greșeala, că suntem oameni - ei, și aici intervine eroarea pentru că suntem sau ar trebui să fim ceea ce se cheamă, simplu și firesc, OM. Această individualizare (a se reține că nu-i vorba de individualism!!!) permite omului să se rupă de un spirit grup pe care el însuși l-a creat, dar care în realitate pentru Sine este inexistent.

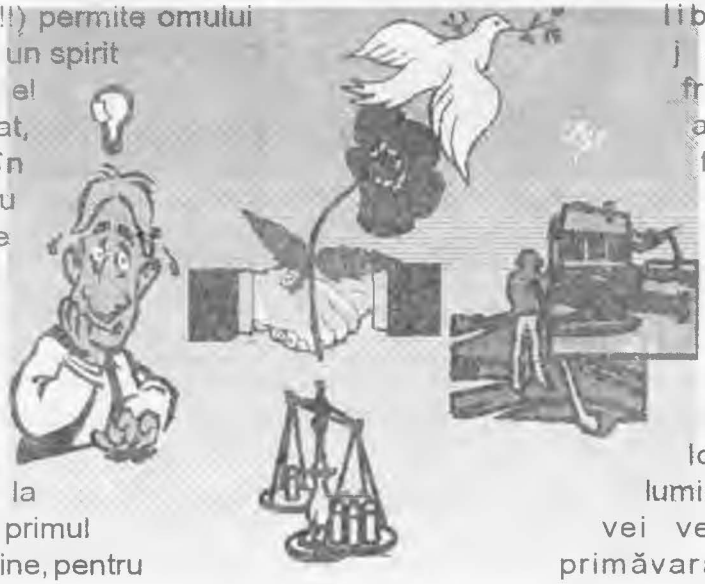

Avem nevoie de comunicare tocmai pentru a putea ajunge la comuniune, în primul rând cu noi înșine, pentru ca apoi, cunoscând cine suntem și ce menire avem, să intrăm în concordanță cu toți ceilalți.

Suntem! Deci avem toate șansele să revenim la noi înșine, controlând și corectând tot ceea ce facem mai mult sau mai puțin corect. Înlăturând efectele greșelii, excludem și cauza acesteia, și astfel ne oferim posibilitatea purificării și conectării la fluxul benefic al energiilor cosmice. Suntem divini, dar acceptând acest lucru în mod cert implicăm și o mare responsabilitate ce derivă tocmai din dreptul la divinitate. Această responsabilitate include, cu siguranță, obligația de a ne corecta permanent atunci când săvârșim o faptă ce este în contradicție cu Legea, cu noi înșine. Dar suntem din ce în ce mai serioși în contextul prezentului pentru că dăm vina pe exterior, pe oricine altcineva, numai pe noi, nu.

Sufletul omului este un copil care plânge, întrucât i s-a răpit libertatea, jocul, frumusețea, accesul la fericire și viață. Privește-te, om bun! Ridică-ți bezna din inimă și din gând, lasă loc liber luminii din tine și vei vedea cum primăvara va sosi pretutindeni! Ești bun dar îți ascunzi bunătatea, devenind actor al propriei existențe, făcând din viața ta un spectacol grotesc și gratuit!

Aruncă-ți o privire în urmă, nici chiar ție nu-ți place să revezi astfel de imagini. Trezește-te și populează grădina trupului și inimii tale cu semințele purității și iubirii! Schimbă plânsul cu seninul cerului de vară, lasă copilul din tine să râdă și să se manifeste în toată plenitudinea copilăriei sale! Fericirea și adevărul există! Și nu departe de tine! Caută și cu siguranță vei găsi!

ADRIAN CÎMPEANU

OMUL ȘI ALIMENTAȚIA

În primul rând, putem afirma că alimentația acționează direct asupra mentalului uman. În planul fizic există o sinteză a tuturor elementelor aflate în structura ceior 4 regnuri, respectiv mineral, vegetal, animal și uman. Această structură se observă cel mai bine la regnul uman, care înglobează elementele tuturor regnurilor, dar și caracteristicile lor. Astfel, la o observare sintetică, regnul mineral aduce stabilitate, inerție, încăpățânare și conservatorism, dar și liniște, duritate, soliditate. Regnul vegetal aduce fluiditate, energie, coerență și capacitatea de a sintetiza diferite elemente. Regnul animal este caracterizat de instincte, reflexe, agresivitate, șiretenie, instinctul de conservare și acutizarea simțurilor.

Deci, hrănindu-ne cu combinații între aceste elemente, acceptăm conștient sau inconștient aceste caracteristici. Deja se știe că, prin expunerea hranei la foc, aceasta se orientează către structura carbonică de origine, practic se apropie mai mult sau mai puțin de regnul mineral, dar omul are o structură preponderent organică, de aceea organismul nostru asimilează cel mai bine elementele organice din regnul vegetal, iar pe deasupra, aceste elemente au și o puternică acțiune energetică. În momentul alimentației, cu produsele asimilate au loc trei procese. Partea cea mai grosieră și mai toxică se elimină, partea de mijloc, cu elemente necesare organismului, este asimilată în structura sa, iar partea cea mai subtilă este asimilată de corpul energetic și mental.

Ne dăm seama că, la ora actuală, alimentația este cea mai banală dar și cea mai problematică sursă de informație a omenirii. Practic, o mare parte din viața noastră se irosește hrănindu-ne, sau cu gândul la hrană. Revenind la partea subtilă a informației acceptată de corpul mental și energetic, atâta timp cât ne hrănim denaturat, corpul mental nu are ce informații să accepte și cu timpul se colapsează, neavând posibilitatea deschiderii mentale. În plus față de asta, se blochează unele canale de circulație energetică și chiar anumiți centri energetici încep să funcționeze negativ. Cu implicație directă asupra mentalului este și hrănirea în exces, căci după o masă copioasă anevoie ne putem concentra și gândi constructiv. Aceste lucruri, prin repetiție, ajung la nivel de obișnuință, și numai printr-un efort de voință putem realiza importanța alimentației în viața noastră.

În speranța că am reușit să dau unele puncte de reper, și ca un subiect de meditație, rog pe cei care își mai pun încă întrebări, să nu creadă nimic din ceea ce am scris până nu experimentează și trag concluzii prin prisma propriei experiențe.

Sibiu 16.02.1995

MARIUS BENDEA

ZODIACUL CHINEZESC ȘI LEGEA POLARITĂȚII

Despre fiecare parte a acestui titlu s-au scris numeroase pagini, dar iată că se apropie o vreme în care trebuie să le observăm pe toate în ansamblul lor. Pentru a nu sări peste etape, să mergem treptat înainte, din aproape în aproape, precum un constructor conștiincios care de-abia după ce are cărămizile la îndemână, le așează una peste alta, responsabil, conturând zi de zi viitoarea clădire. Ideea generală este de a reasambla, remonta, reface legăturile dintre Metafizică și Astrologie, nu doar teoretic, ci și prin izul pragmatismului, al aplicabilității informațiilor obținute. Au succes cei care sesizează că A ȘTI este A FOLOSI.

Că totul este dublu și că totul are doi poli, sînt doar atenționări din partea celei de-a patra Legi a Kybalionului. Între aceste două extreme să surprindem fiecare AN al Zodiacului Chinezesc, adică să deslușim caracteristicile opuse ale fiecărei entități, între acestea fiind nenumărate alte însușiri, de acestea ocupându-se detaliat descrierile din Zodiacul Chinezesc propriu-zis. Surprinzând cei doi poli, cuprindem între ei întreaga făptură. Trebuie să remarcăm că ceea ce este favorabil cuiva este nefolositor altcuiva și invers. Deci binele și răul sunt și aici relative, nu au nici o semnificație din punct de vedere metafizic.

Avantajele "vânării" în acest mod a fiecărui "animal" din Zodiacul Chinezesc trebuie să ne atenționeze mai ales asupra calităților, pentru că evoluția fiecăruia, după specificul său, este posibilă doar prin dezvoltarea celor pozitive din el, și astfel polaritatea opusă, cea negativă, se va estompa de la sine. Acum, mulți își întrebuințează ceea ce au bun din zestrea lor nativă doar pentru a-și compensa ceea ce fac defavorabil, rămânând cam la același nivel evolutiv. Oare avem atâtea calități numai pentru a ieși din gropile pe care le săpăm ca să cădem tot noi în ele? Să ne mai întrebăm de ce, oare, suntem dotați cu așa multe și minunate capacități?

Pentru a ne menține în necesitatea generală a progresului individual, prin acest mod realizând și mersul înainte universal, trebuie să acordăm prioritate cel puțin următoarelor trei lucruri:

1) să ne desprindem de stagnarea concepțiilor materialiste;

2) să eliminăm egoismul care duce la izolare;

3) să ne controlăm Karma pe baza creșterii permanente a vibrațiilor, nedefavorizându-i pe cei din jur prin ceea ce gândim, spunem și înfăptuim.

Materialismul, izolarea și vibrațiile joase scot din Planul Fizic orice entitate, într-o perioadă scurtă. Cunoscând extremele din fiecare, am putea elimina alternativa negativă a comportamentului prin folosirea la maximum a celei pozitive.

ȘOBOLANUL, care manifestă agitație interioară, devenind sperios, temător, retras și astfel din dorința de a se proteja devine agresiv, este în extrema sa negativă. Suspiciunea îl face să dea, dar apoi să retragă imediat, nu numai bani și materie, ci și sentimente, promisiuni, angajamente, fiind cotat ca MESCHIN. Mai crede că este avantajat cheltuind pe obiecte și apoi depozitându-le, stocându-le, abandonându-le prin sertare, dulapuri, debarale. Dar Șobolanul care manifestă SENSIBILITATE se situează la polul său pozitiv, căci acesta îl face să sesizeze interdependența sa cu ceilalți, trebuind să colaboreze cu ei. Devine astfel onest, fiind acceptat în societate prin comportamentul său bazat pe bunul simț. În continuare, el trebuie să-și folosească dinamismul ancestral spre a face bine tuturor.

BIVOLUL care este mai rezervat, reținut și de aici făcând pasul spre seriozitate și rigiditate, lucrând de unul singur și nesolicitând nimănui ajutor, este la extrema sa negativă. Sobrietatea sa se ascunde sub înfățișarea care-i aduce pe cap materialismul și astfel stagnarea spiritualizării sale. Dar Bivolul care conștientizează totuși că face parte dintr-o societate, fiind mai sever în primul rând cu el, devenind un adevărat om de cuvânt, se situează la polul său pozitiv. Prin respectarea normelor de conduită, chiar cu o tentă milităroasă, el ajunge în sfera maximului său, PUNCTUALITATEA.

TIGRUL care răspândește în jur nepăsare, indisciplină și mai ales imprudență, aduce minunata "felină" ce zace în interiorul lui la extrema negativă, impacientându-i și pe cei de lângă el. Dacă devine prin aceste manifestări AVENTURIER, riscând mult fără nici o logică, își diminuează din magnetismul propriu, fiind afectat de încurcăturile pe care și le creează, trebuind să manifeste apoi mult sânge rece pentru redresare. Dar Tigrul care își sporește vibrațiile dând dovadă de mult CURAJ prin acțiuni într-adevăr foarte penetrante și originale, este la polul său pozitiv. Este foarte util în promovarea ideilor de avangardă.

PISICA, aceea care pare adesea leneșă, de multe ori neimplicându-se în prea multe acțiuni, punând pe primul plan interesele ei personale și manifestând un caracter AFACERIST, este în extrema sa negativă. Privind totul prin prisma avantajului propriu îngustat, se întreabă uneori: ce rost mai are chiar educarea progeniturilor? Iese ceva din această afacere? Totuși, Pisica este duioasă în esența ei și face parte adesea dintre cele mai bune mame, bineînțeles dacă rentează. Dar cea care manifestă diplomație și tact în societate, folosind constructiv firea sa ARTISTICĂ, urcă spre polul pozitiv, căci are multă forță mentală și devine apreciată și solicitată de ceilalți.

DRAGONUL care are tendințe spre grandoare și megalomanie trebuie să-și înfrâneze aceste porniri pentru că stilul său de viață bazat pe acțiuni prea directe îl pun adesea în situația de a nu ține seama de ceilalți, un fel de NEBUNIE, făcând totul ca acoperit de un voal opac, postându-se în extrema sa negativă prin acest comportament egoist. Dar Dragonul care acționează conștient că nu rezistă mult singur, oricâtă vigoare ar simți înlăuntrul său, și ajunge să se comporte

ENERGIC, impetuos, colaborant, este la polul său pozitiv, deoarece maximul propriu este legat de evoluția ansamblului din care face parte fiecare.

ȘARPELE care este fără scrupule, afectându-i pe ceilalți până la dezafectarea lor, deposedându-i de bunuri, sentimente și personalitate, este în extrema sa negativă, căci aceste tendințe acaparatoare îl fac LACOM. Trebuie să evite "a încolăci" totul din jur pentru a nu distruge minunatele forme ale creației. Chiar și mâncarea și băutura ar trebui să le consume conștient că nu i le ia nimeni dinainte-i, deci să nu le înghită nemestecate, din subconștientul său posesiv. Dar Șarpele care are autocontrol prin ÎNȚELEPCIUNEA sa iese repede din încorsetarea ambițiilor materialiste, își diminuează răceala și manifestă adevărata sa frumusețe exterioară și interioară. Ce este mai fascinant decât un Șarpe cu clarviziune, conștient, trezit, născut a doua oară?

CALUL care este permanent în goană, tot timpul ocupat, suprasolicitându-se prin egoismul și ÎNCĂPĂȚÂNAREA sa, se plasează la extrema negativă a ceea ce poate să devină o asemenea puternică entitate. Trebuie să se țină în frâu și, dând jos proverbialii ochelari de cal, poate vedea mai bine și solicitările din partea celorlalți. Într-adevăr, CALUL care-i ajută și pe ceilalți folosind REZISTENȚA sa fizică și mentală pentru a da un randament sporit în colectivitatea în care se plasează, ajunge la polul pozitiv în manifestare. Are mari capacități, dar să mizeze numai pe crearea binelui Întregului, și-și garantează astfel miza cea mai norocoasă.

CAPRA prin care se văd tendințe permanente de a fi în centrul atenției, dând dovadă de agreabilitate falsă ori de ipocrizie în a face pe victima, văicărindu-se în AFURISENIA ei, se plasează automat în extrema sa negativă, fiind - treptat dar sigur - evitată de ceilalți, contrar zbaterilor ei de a se încadra într-o societate anume. Dar Capra care este deosebit de miloasă, ținând seama și de interesele celorlalți, manifestând drăgălășenie sinceră, este foarte apreciată prin SOCIABILITATEA dezinteresată. Astfel devine încântătoare, chiar peste așteptările ei.

MAIMUȚA care are orgoliu, este invidioasă și își folosește inventivitatea dedându-se unor aparente minuscule acte de sabotare, înțepare, deranjare a celorlalți, devenind sâcâitoare, sare prin aceste mici RĂUTĂȚI ale ei în extrema negativă a însușirilor cu care este dotată. De ce? Pur și simplu pentru că în lucrurile aparent mărunte este Absolutul. Dar Maimuța care, prin logica sa, își manifestă ingeniozitatea jucându-se constructiv, acumulează maximul de punctaj în meciul vieții și INTELIGENȚA sa bazată pe memoria deosebit de dezvoltată o fac să fie în stare de cele mai viabile sinteze, urcându-se pe piedestalul polului ei pozitiv. Imprimă astfel un mare dinamism celor cu care intră în contact, și aceasta spre binele ei, căci primește ceea ce dă.

COCOȘUL care se umflă în pene permanent, încercând să capteze atenția prin mândria sa, prin eleganța excentrică a vestimentației și comportamentului său, ori prin dărnicie exagerată, devenind astfel RISIPITOR, se

plasează în extrema sa negativă. Trebuie să învețe autoprotecția prin armonie, aceasta netrebuind să o confunde cu zgârcenia. Trâmbița judecății de apoi o să sune și pentru el, autoanaiizându-se. Dar Cocoșul care este bine organizat, permanent pregătit și HARNIC, conducându-se și ghidându-i pe ceilalți spre ieșirea din materialism și spre renunțarea la zecile de atribute cu care se împăunează fiecare, s-a postat deja în polaritatea sa pozitivă.

CÂINELE care folosește simțul său critic spre ironizarea celorlalți, nu este prea agreat, căci pas cu pas trece în sfera sarcasmului, iar prin pesimism devine CINIC, scăzând vibrațiile în jur, legându-se în acest moment de extrema sa negativă. Dar Câinele care manifestă un dezvoltat simț al dreptății, hărțuind răufăcătorii și combătând fărădelegile până și din el, atașându-se cu credință de marile probleme ale dezvoltării umanității, devenind FIDEL față de persoanele altruiste și cauzele benefice, se află la polul său pozitiv. Nu contează dacă această încredere în idei și persoane o obține mai greu, este bine că testează atât, dar să fie atent ca neîncrederea sa să nu o transforme în scepticism afișat și celorlalți.

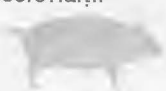

PORCUL din care emană o politețe delăsătoare, ignorantă și un cavalerism cu scop de autoprotecție se complace în NAIVITATE și cu timpul este dus de nas de oricine, așa de căutat va fi, și se așează agale în locul comod al propriei sale extreme negative. De aici, lovește în stânga și în dreapta pentru a fi lăsat în pace. Dar PORCUL ce se ridică prin forța sa mentală și mai ales prin ADAPTABILITATEA sa surprinzătoare, uimind într-adevăr, devine folositor societății, dând un bun randament din polul său pozitiv, adunând numai superlative din partea celorlalți.

Cunoașterea are eficiență maximă dacă se desfășoară pe firul care duce de la autodefinirea interioară spre deslușirea capacităților celorlalți și de abia apoi la aflarea datelor generale despre Natură, Univers, Creație. Pe acest drum se face o încadrare foarte bună folosind preponderent, pentru primul pas, metoda Jurnalului metafizic, pentru al doilea Astrologia, iar pentru al treilea Metafizica orientată spre pragmatism. Dar Jurnalul metafizic fără Astrologie nu este realizabil, de asemenea Astrologia fără Metafizică. Iată că și triada instrumentelor cunoașterii se foosește tot în triadă.

Prezentarea polilor opuși ai fiecărui An Chinezesc ajută la conștientizarea nivelului evolutiv al fiecărei entități reîncarnate în Zodia respectivă. Dar nu acesta trebuie să constituie esențialul de aici. Să învățăm să ne concentrăm atenția pe calități și în continuare să studiem la fel caracterisiticle pozitive din Zodiacul European și cel Druidic (Arboricol) și, nu în ultimul rând, ceea ce avem mai favorabil în Astrograma reprezentând Tema-natală personală.

Avem astfel încă o șansă prin care să accelerăm înaintarea pe scara evoluției și, prin propriul liber arbitru, să facem ca deciziile luate să aibă consecințe înălțătoare. Faptele să vorbească. Din trecut ne parvine ecoul imaginii trezirii discipolilor, rămânând neștearsă ideea celor pregătiți pentru cunoașterea Adevărului, spre urechile cărora se vor îndrepta de fiecare dată buzele care să le șoptească pe ce drum să continuie Poate așa înțelegem mai bine de ce și acum 2000

de ani, în Galileea, îndemnul suna la fel pentru cei care au urechi de auzit, neapărat să asculte.

Brașov, 2 iunie 1995,
Casa a VIII-a, violet.

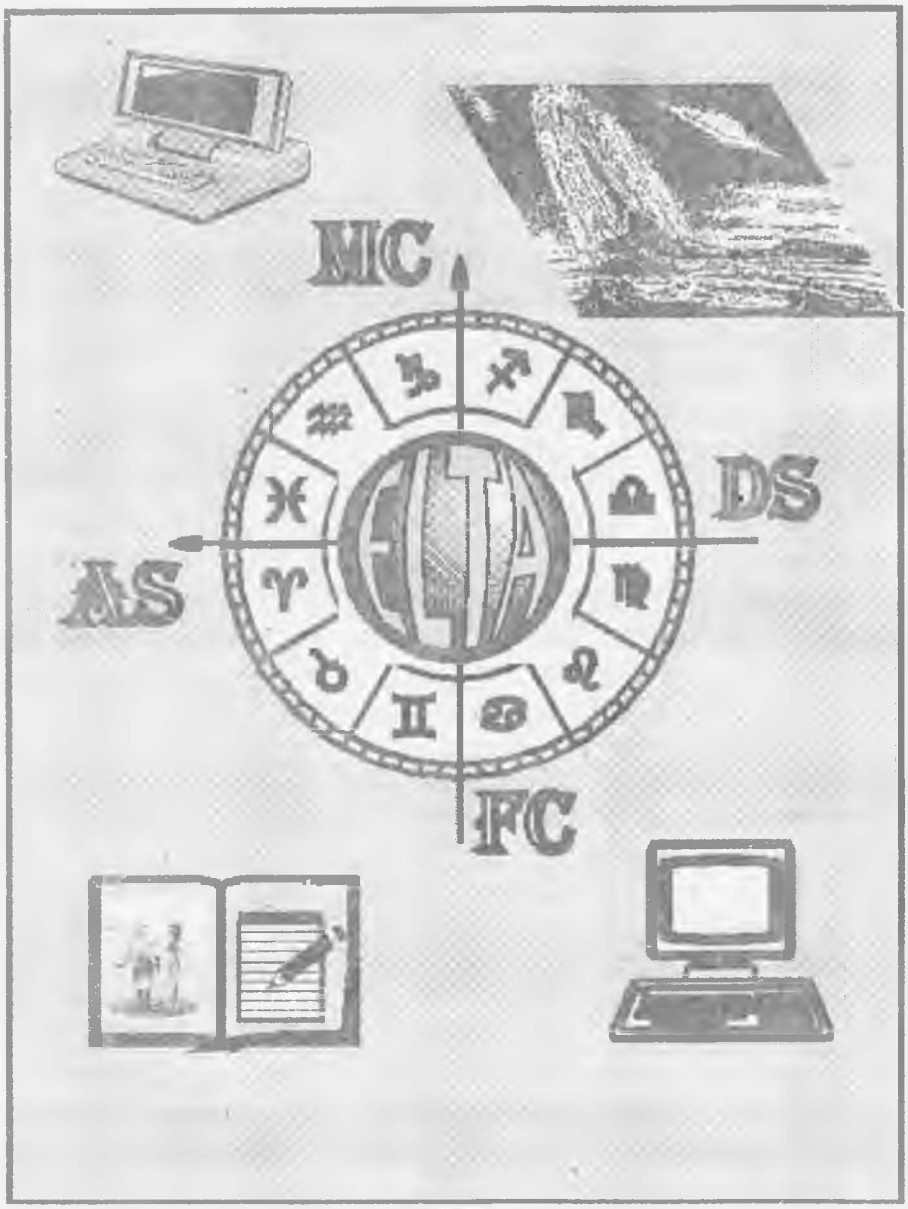

ION DUMITRESCU

BANII

Iată un subiect la ordinea zilei şi a nopţii, şi cînd îi avem, şi cînd nu-i avem. Ceea ce ştim despre aceste lucruri, desigur sînt numai aspectele tradiţionale, obişnuite mai ales din "economia politică", la fel ca şi de la "ministerul sănătăţii" -na-ţi-o frîntă că ţi-am dres-o!

Dar să vedem cum stau lucrurile cu acest catalizator, ceva care există şi totuşi nu există. Vezi un om în stare să muncească, stă, aparent pare un leneş, în realitate dacă îi ceri un lucru anunţîndu-l că-i oferi şi bani, acest om aparent leneş se apucă de treabă, foarte bine, şi la timpul cuvenit treaba este recompensată, fericit fiind şi unul şi celălalt. Dar omul nostru, un tîmplar bucuros, nu se uită la bani ca la mîncare, deja ştim prea bine că nu i-a obţinut pentru a-i mînca ci din contră, pentru a-şi cumpăra materie primă, pentru a-şi face viaţa mai bună, practic de aceşti bani aproape că nici nu se atinge, şi chiar a doua zi îi dă mai departe pentru cele necesare. Brutarul tot aşa, după ce şi-a vîndut pîinea va cumpăra şi el făină şi alte asemenea lucruri specifice vieţii sale. Ţăranul îşi va vinde produsele în plus, iar banii respectivi îi va da tîmplarului ca să-i repare roata la căruţă, şi aşa mai departe. Dacă n-ar fi existat ceea ce nu există, toţi aceşti oameni ar fi stat prin păduri, sălbăticiţi, totuşi - minunea minunilor - este de ajuns această materie, aceşti bani, ca omul să devină interesat, să colaboreze, să facă ceva.

Desigur că am redus la absurd, la nivelul cel mai simplu, realitatea banilor, se puteau oferi alte forme pentru aceleaşi lucruri, dar banii aduc o siguranţă şi o manipulare mai uşoară. Să vedem o altă imagine deosebit de neaşteptată, faptul că preoţii instigă la sărăcie, fiindcă lui Dumnezeu nu-i plac averile şi alte asemenea lucruri. Strategia este bună pentru a-i transforma pe credincioşi în săraci la propriu, care să nu aibă posibilitatea cumva să mediteze, să privească spre cer.

Să privim cele două sensuri. Primul, al unui om care are o casă, covoare, apă caldă, în general spre seară este liber, face cîteva treburi de-ale casei şi mai spre seară este şi mai liber, se uită la televizor, face o vizită unor prieteni sau se aşează într-un fotolu elegant în intimitatea salonului său, ascultă un concert de Bach, sau citeşte o carte, sau lasă toate acestea în sensul de pauză, rămîne pe gînduri, iar cu timpul gîndurile se transformă în meditaţie, pune cap la cap atîtea lucruri, sentimente, evenimente, începe să înţeleagă mersul lor, să le desluşească legile, şi astfel îşi determină scenarii mereu mai sigure, verificate prin practică, realizînd încetul cu încetul că între el şi acea forţă necunoscută nu poate să se interpună absolut nimeni decît el însuşi...

Să vedem imaginea inversă, a omului nu sărac, dar ţinînd morţiş să asculte de părinte, nu tu cărţi, televizor, ce-i trebuiesc lui covoare scumpe, are fîntînă de unde să-şi care apă, dar trăieşte cu teama de ce va zice nu numai preotul, dar şi Dumnezeu. El nu ştie să-şi reglementeze viaţa, şi munceşte de dimineaţă pînă cînd oboseala şi somnul îl fac să abandoneze pînă a doua

zi această corvoadă. Cu vîrsta devine mai nevoiaș, mai bolnav, mai speriat de viață, auzind în singurele lui gînduri vocea preotului care-l tot amenință cu iadul, cu suferințele și așa mai departe. Dar asemenea oameni le plac preoților, și nu lui Dumnezeu. "Oare vei putea tu renunța la toate pentru a mă putea urma?". Desigur, aici preoții au prins firul exploatînd naivitatea și lipsa de experiență abstractă a oamenilor simpli, iar culmea este că nici intelectualii n-au prins firul spuselor lui Isus.

Dar să restabilim lucrurile. Desigur mulți vor surîde: "Dar cine sînt eu să restabilesc lucrurile?..." Nu este vorba de mine, asta mai lipsea, am lucrurile mele îndeajuns pentru a face asemenea restabiliri, totuși despre ce este vorba? Este vorba de realitatea faptelor, de rezultatele vieții, de adevăr.

Isus, în primul rînd, nu a fost preot al vreunei religii, ci un divin Învățător, un înțelept, cum vreți, și în afară de aceste situații, el nu era un Învățător materialist, senzorial, instinctiv, ci cunoaștea și lucrurile așa-zis nevăzute ale lumii văzute. Cum putea Isus să ceară lucruri iluzorii, cum sînt averea, banii, titlurile (chiar tînărul din povestea Biblică, a rămas pe gînduri crezînd că este vorba de interpretarea directă, materială: cum să renunțe la muncă părinților, la munca lui, să o dea săracilor care de-abia așteptau un asemenea chilipir? În cazul acesta "săracii" sînt leneșii), și totuși Isus i-a cerut să renunțe la toate pentru a putea fi urmat. Ce mai tura-vura, îi cerea să renunțe la egoism, trufie, orgoliu... Desigur, de asemenea lucruri nu este chiar așa ușor de scăpat, și dacă scapi de ele devii într-adevăr un Christ. Pentru studenții noștri am atras atenția că Biblia se citește la timpul prezent și la persoana I-a; astfel, oricine poate spune: "Oare voi putea renunța la atâtea pentru a mă putea urma?" Atenție, nu trebuie spus eu, o asemenea tendință existând prin obișnuință. Să mergem mai departe.

Fenomenul și, totodată, evenimentul Caritas m-a lăsat consternat cînd am citit cifrele finale: au fost depuse un milion și ceva de cereri, bani pentru participare, o asemenea cerere reprezentând o familie, deci deja putem afirma că milioane de oameni pretindeau niște bani din nimic, ca și cum le-ar fi fost lene să fure. Aici îi întîlnim și pe cei "deștepți": profesori, ingineri, oameni de cultură... Putem conchide: materialiștii nu-și respectă propriile legi, mai ales "legea conservării masei". Desigur, banii câștigați de cei așa-zis norocoși sînt totuși banii munciți ai celor care sperau, uitând de Dumenzeu, că se poate și altfel.

De uitat, nu l-au uitat pe Dumnezeu, dar de înșelat... Au demonstrat ce era de

demonstrat, și asemenea oamenii își asumă resonsabilitatea să critice acțiunile Eltei, dar oare nu-și dau seama că rezultatele vieții lor îi contestă, îi desconsideră, punîndu-i în rîndul celor din urmă?

Dar să revenim la subiectul nostru. Pentru că banii nu sînt buni de mâncat, sînt ținuți în bănci, stocați sub atâtea forme, încât sărăcia este la modă. O parte din aceste probleme sînt datorate celor cărora le place să-i colecționeze, "avarii", aceștia determinând cangrenarea proceselor financiare și, desigur, amputarea milioanelor nefericite. Nu este necunoscut faptul că mulți mor, pur și simplu, de foame (imposibil, dar și cînd devine posibil), pe cînd în America se cheltuiesc 30 de milioane de dolari pentru tratamente de slăbire, care desigur îi compensează pe cei care nu mor de foame degeaba.

Sistemul de educație proliferează deja cele mai primitive norme despre bani, despre aceste lucruri trebuind - chipurile - dezbateri largi, și este culmea cum despre bani și țigări se vorbește cel mai rău. Legile din economia politică sînt atât de abstracte și de rigide încât economia politică poate fi liniștită că va asigura pauperitatea la modul științific. În școli nu se vorbește absolut nimic despre "bani", iar dacă se vorbește, unde dai și unde crapă, astfel că nu se știe nimic despre economie, buget, investiție, și dacă se știe, nu înțelegi absolut nimic.

Să încercăm, prin prisma Eltei, să înțelegem existența banilor. În primul rînd, credința nu se poate atinge decât la un anumit nivel material, când omul, eliberându-se de atâtea tracasări, are timp pentru cele abstracte, subtile, sfinte. Materia, banii nu există, fiind numai manifestări ale realității subtile, mentale (un om de artă câștigă de o mie de ori mai mult decît un țăran, bineînțeles muncind tot de o mie de ori mai puțin). Omul simplu, redus intelectual, văzând că munca sa nu-i aduce prea multe avantaje, o lasă mai moale, devine un leneș, hoț, mincinos, intrigant..., toate acestea datorită minunatei educații și mai ales celei religioase, culmea fiind, totuși, preoții săraci.

Banul implică organizare, iar aceasta, la rîndul ei, răbdare, cunoașterea posibilităților, a relațiilor, dar tocmai asemenea lucruri nu sînt cunoscute, mai ales când toți, neavând un horoscop, habar n-au cine sînt, ce calități, talente, posibilități au, și mai ales prin paradoxul că unii nu muncesc și au bani și invers. Desigur, cel cu Soarele în Casa a doua se miră și el cum de are bani, și tot așa leneșii din Semnul Peștilor, până să-și explice, le convine. Educația nu este o ștafetă între epoci, ca să pasăm prostia de la o generație la alta cât mai oficial și filosofic. Boicotarea Astrologiei face parte din strategia despre care spuneam mai sus. Prin cunoașterea de sine, prin horoscop, oricine poate vedea că are aceleași posibilități de a ajunge la bunăstare, fiindcă "Tot ce este al Tatălui este și al tău", desigur spus la persoana întâia. Nimeni nu este privilegiat sau neprivilegiat, posibilitățile sînt aceleași.

În aceeași ordine de idei putem vorbi pe tema sănătății: câți dintre oamenii actuali sînt sănătoși? Excepțiile confirmă regula, la rîndul ei boala generând sărăcie, descurajare, aplicarea celor mai inumane moduri de obținere a banilor, și pentru a nu fi sănătoși avem un minister al sănătății, așa că nu trebuie să avem grijă în această direcție. Culmeae că ne naștem prin sănătate și murim prin boală, și totuși

moartea nu este o boală, cât bătrânețea, și astfel se impune necesitatea tratării sale. Dar am adus subiectul aici fiindcă o altă metodă de a-i ține pe oameni dependenți de prostie și sărăcie este sistemul "pensiei", aceasta fiind sinonimă cu bătrânețea. La ora actuală avem peste trei milioane de pensionari sau de oameni bătrâni, și asta n-ar fi nimic, dar de ce sînt toți condamnați la moarte? O asemeena camuflare a eutanasiei este o altă strategie... Oare nu este un paradox că tehnologia determină plus-valori mereu mai mari și, în paralel, și o sărăcie neașteptată?

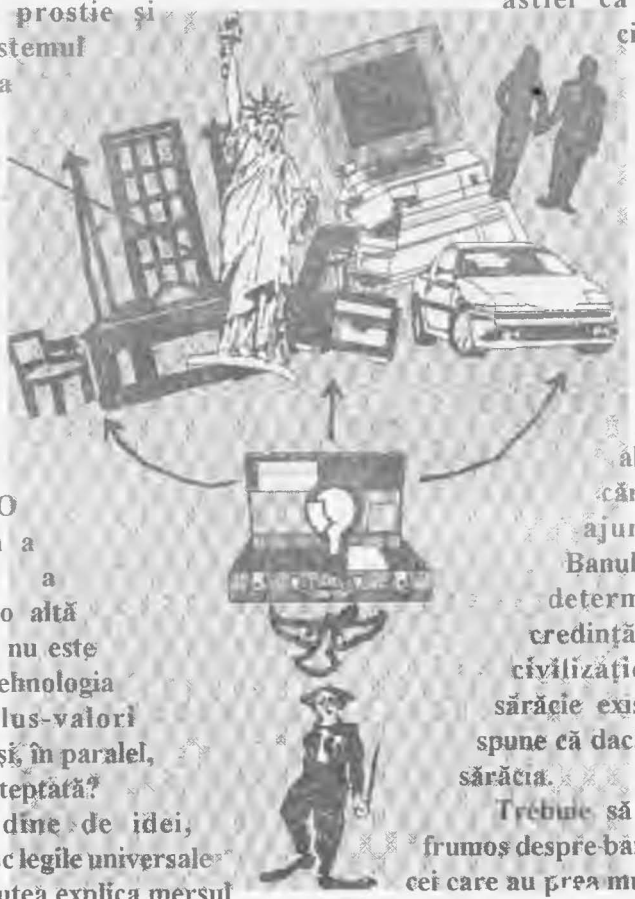

În altă ordine de idei, oamenii nu cunosc legile universale prin care și-ar putea explica mersul atâtor procese subtile, și ne referim la cele șapte legi sau, cum li se mai spune, Kybalionul sau Tabla de Smarald. De fapt, Smaraldul fiind verde, se știe că banii sînt în vibrația verdelui, dar asta nu înseamnă că țăranii, care stau mai toată viața în mijlocul naturii, ar confunda frunzele cu bancnotele, ci este vorba de cromatica sau verdele subtil - asta ce-o mai fi? Pe cei care nu știu îi asigur că au dreptate, măcar atât. Culmea este că Luna determină și dinamica financiară, ea fiind generatoarea acestor vibrații subtile.

Într-o primă concluzie, cunoașterea sinelui, a legilor universale, determină factorul de decizie, de responsabilitate, astfel că omul intră în circuitul dinamic, armonios al existenței sale. În privința banilor nu există legi materialiste, sfaturi, experiențe particulare, idei sau alte asemenea lucruri care abundă prin atâtea cărți despre cum au ajuns unii bogați. Banul este cel care va determina gradul de credință, altfel spus, de civilizație. Bani există, sărăcie există, totuși putem spune că dacă banii stau, stă și sărăcia.

Trebuie să învățăm a vorbi frumos despre bani, a nu-i critica pe cei care au prea mulți, a fi ordonat și chibzuit, dar desigur că nu vreau să trec la sfaturi. Am vrut să scot în evidență de unde vine asemenea rele obișnuite, și în primul rînd din faptul că educația religioasă, însoțită de o masivă doză de cunoaștere materialistă, vor menține o stare de pauperitate înfloritoare. Arabii au o vorbă nostimă, nu-i impresionezi prin câți bani ai, ci prin cât ai cheltuit. Desigur, ca și sângele, banii trebuie să circule. Cumpărând doar cu economie, vei ajunge mereu mai sărac, deoarece câți știu că

lucrul cumpărat trebuie să aducă alți bani? Altfel spus, cumpărăm atâtea lucruri total inutile, transformând casa într-un depozit, magazie, muzeu. Câți știu că cine oferă, cu iubire, bani într-un scop real, vor primi de zece ori mai mult? Desigur, poveşti de adormit, pensionarii, totuşi să vedem cel puțin de ce nu se primește de 20 sau de o sută de ori mai mult, fiindcă aici nu este vorba de cifre matematice, cantitative, ci de 1 şi 0 (nu, nu mă refer la sistemul binar al calculatoarelor). La nivel metafizic, 1 este simbolul unicității, al absolutului, iar 0 este simbolul planului fizic, al iluziei, al Mayei, al seriozității, deci cum se pot vedea asemenea lucruri? Prin acest 10 se primește calificarea în credință, cunoaștere, civilizație, "zero" sau Cezarul fiind suportul firesc prin care întreținem acest templu, corpul fizic. Numai pentru explicarea acestor lucruri - cine dă cu iubire va primi de zece ori - ar fi necesară o carte, dar a fost mai simplu să se facă o cerere la Caritas, iar în cele mai multe cazuri au fost răsplătiți, totuși, cu o chitanță.

Referitor la această zeciuială, mănânc cam de 500-700 lei pe zi, în timp ce pe majoritatea îi costă de zece ori mai mult. De ce? Fiindcă respect legile, știu cine sînt, deschid astfel binele şi el nu vine niciodată singur, iar invers este la fel, deschidem poarta răului şi nici acesta nu vine singur, de ce ar veni numai el!?. Un alt exemplu: ne-am obișnuit să vedem automobilul ca pe un simbol al civilizației şi bunăstării, dar majoritatea automobilelor stau în fața blocurilor, ca un moft şi desigur, la concurență cu cei care, vezi Doamne, n-au așa ceva; totuși, cei care le au știu bine că, de câte ori se ating de ele, tot acest moft îi costă. De ce? Fiindcă automobilul este un circuit deschis, trebuie permanent alimentat, ceea ce nu este un dezavantaj cât o realitate, el putând fi compensat printr-un alt produs care determină situația invers, astfel încât se obține echilibrarea din care totuşi se obține plus-valoarea. Ca exemplu, câți dintre cei care au automobile au şi un calculator? Acesta este un Caritas la purtător, dar desigur că sînt simple vorbe, fiindcă şi-n domeniul calculatoarelor, acestea se confundă cu jocurile, şi totuşi a fost simplu ca pe lectorii care folosesc deja asemenea jucării cosmice să-i conving să scoată toate programele cu jocuri, păstrând cel mult programul de jucat şah. Jocurile acestea te transformă într-o jucărie, fiind ceva care necesită bani în loc să-i dinamizeze, să determine circulația lor.

De azi înainte, nu politicienii vor conduce lumea, ci bancherii, băncile, ceea ce oricum este doar o altă experiență socială. A se vedea candidații la ASE față de cei de la medicină; dar atâta timp cât şi ASE-ul este tot un fel de "Ştefan gheorghiu" în privința abundenței, nu este de mirare menținerea sărăciei oficiale.

Iubiți banii pentru a fi iubiți de ei, binecuvântați-i, folosiți-i în virtutea vieții şi nu a bogăției. Bogăția trebuie să se bazeze pe menținerea sărăciei, căreia nu-i văd sensul. Avem un prilej de a scrie acum dorința noastră, ca aceia care au experiență în domeniul financiar să ne trimită articole despre atâtea lucruri din vocabularul, lucrurile, fenomenele financiare, desigur într-o imagine mai deschisă, mai pe înțelesul oamenilor. Tot așa, voi mai reveni asupra acestui subiect. Bucurați-vă că aveți banii de care aveți nevoie, iar dacă nu-i aveți, cine este de vină!?

TEODORA ILE

ZEII și ZEIȚELE

În acele vremuri vechi, când mitologia era trăită și nu povestită, oamenii stăteau de vorbă cu Apollo, Artemis, sau cu altă zeitate, cu același firesc cu care ar sporovăi cu un prieten sau o rudă. Cunoscând îndeaproape zeitățile cu firea lor, le cereau ajutor sau chiar socoteală fără a mai cădea în genunchi, ca pe un lucru de la sine înțeles, la fel cum își încredințau întreaga viață hotărârilor și chiar bunului plac al acestora. Acest lucru era posibil atunci când omul, chiar dacă-și spunea "eu", se identifica cu familia sa, cu toți aceia care-și încredințaseră destinul unei zeități - spiritul care conducea acel grup. Având un acces atât de direct și nemijlocit la lumea spirituală, știau că ei, muritori de pe Pământ, reflectă ca și o oglindă (mai strâmtă și nu tocmai perfectă) aceste mari zeități și însușirile, puterile lor.

În primul rând, ca femeie sau ca bărbat, conțin fiecare acel arhetip, principiu absolut al femininului sau masculinului (Afrodita sau Demetra, Dionissos sau Apollo, căci și aici se află prioritățile femeie - iubită și femeie - mamă; bărbatul viril și bărbatul ascet, preot). În funcție de nevoile lor, de situațiile întâlnite, înțelepciunea, muzica, puterea războinicilor și toate celelalte le găseau fiecare în zeitatea căreia îi aparținea și apela la ea, percepând-o în exteriorul ființei proprii. Acest mod primitiv de existență în care se aflau, fără a putea dispune prea mult de varianta proprie, le asigura acea armonizare continuă cu voința divină, cu lumea spirituală.

După lungul drum pe care l-a parcurs omenirea în evoluția ei (grație și acelor nesupuși, ca Prometeu, de pildă), spirala străbătută ne-a adus în preajma aceluiași proces, al armonizării voinței noastre proprii cu cea divină, dar într-un mod liber ales (cu totul altă calitate). Putem vedea cum, pentru a recunoaște femininul absolut sau masculinul absolut în femeile și bărbații din jurul nostru, este nevoie de un efort, uneori chiar mare (câți dintre noi avem cu adevărat strălucirea acestor zei?). În mod obișnuit, esența divină a fiecăruia transpare și este recunoscută cu dificultate. Dar cel puțin odată în viața fiecărui om există trăirea totală a acestei posibilități: atunci când ne îndrăgostim prima dată. Sufletul adolescentului încă pur și neîngenunchiat de compromisuri are curățenia și forța cu care să recunoască, prin propria-i noblețe și strălucire, aceleași trăsături divine ale unei alte zeități. Transformarea ce se petrece este minunată și totală. Poți vedea asta nu numai pe chipul lor, ci în făptura întreagă. Băiatul și fata sunt zeul și zeița, o poate vedea oricine.

Pentru un timp doar, căci din păcate

al armonizării voinței noastre proprii cu cea divină, dar într-un mod liber ales

alimentată fiind cu iluzia senzorială, cu toată minunăția ei, această recunoaștere se tot estompează până ajunge ea însăși o iluzie. Este acea cinică "mare deziluzie" cu gustul ei amar și greu de uitat. Dacă am ști de mici ceea ce se știa în acele vremuri mitologice și anume faptul că suntem, indiferent de împrejurări sau momente ale vieții, manifestări ale zeităților ce ne-au investit cu anume calități (tipic masculine sau feminine), totul ar arăta altfel.

Împreună cu "datul" lor, zeii ne-au dăruit și încrederea în străduința noastră de a le folosi și împlini. La originea ei, căsnicia era un mister, un ritual sfânt în care zeul și zeița, Cerul și Pământul se uneau. Sfințenia acestei uniri era dată de faptul că că fiecare - și bărbatul, și femeia - este mai mult decât se poate vedea, că poartă în sine absolutul, și se raportau unul la celălalt în consecință. Legământul lor era sfânt pentru că se realiza nu numai între ei doi, oameni ai pământului, ci prin ei se manifestau acei zei în care credeau (nu are importanță cum îi numesc). Atunci

când voiau ceva, gândeau ceva, țineau seama de fidelitatea în a-și manifesta zeul, imposibilitatea de a-și nega propria esență, ca și de respectul și considerația pentru esența polară a celuilalt. O ofensă adusă celeilalte ființe omenești echivala cu a ofensa însăși divinitatea și consecințele erau pe măsură. Desigur, aici ar mai fi multe de spus despre ce înseamnă a fi purtătorul unui principiu masculin sau feminin. Având în vedere însă momentul, treapta trăită de noi acum pe spirala evoluției omenirii și a fiecărui individ în parte, greutatea cade pe legătura profundă, pe armonizarea cu care am putea manifesta o anume zeiță sau zeu.

A fi femeie sau bărbat sunt acele forme, căi prin care Eu-l fiecăruia se poate exprima, manifesta. Accentul cade deci pe calitatea, capacitatea de a fi noi înșine, consecvenți fiind seminței divine ce a fost sădită în noi cu atâta încredere și iubire. Avem această datorie față de noi înșine, față de ceilalți și față de Tatăl, în fiecare moment și împrejurare!

Rarău, 16 august 1995

AGNETA DIN SATU-MARE

Am întâlnit și oameni fericiți

In această oră de sinceritate, în Casa a III-a, pe ora lui Mercur, când Soarele este în Gemeni și îmi tranzitează, Nodul Sud din Casa a III-a personală, cuo putere mai marțiană, cu mai multe aspecte astrologice pe care le recunosc acum, doar pentru a stabili coordonatele momentului, se pare că a sosit clipa să știți și voică: am întâlnit și oameni fericiți.

O să spuneți, da, și noi am întâlnit, și mă voi bucura. Dar eu a trebuit să plec departe la unalt capăt de lume, în frumoasa Canadă, la treisprezece ore de zbor cu avionul, ca să îi întâlnesc pe acești oameni minunați, care pe deasupra sunt și fericiți. O să spouneșică este firesc: este doar vorba de America, Canada... Da, visul românului: America.

O să vă spun doar atât, că vă doresc din suflet, tuturor, să vedeți țara tuturor viselor... Și o să întâlniți acolo, oameni simpli, fermieri, bancheri, strungari, tineri la fel ca oriunde, cu preocupări diverse, trăiri diverse, probleme diverse, ca peste tot.

Da, o să spuneți, atunci unde sunt acei oameni fericiți?

Peste tot, și aici. Acum văd. Dar a trebuit să merg până acolo. Și totuși. Există o diferență. Ei sunt, "altfel" de fericiți. FERICIREA lor vine din CREDINȚA prin credință.

Am avut, timp de trei luni, fericita ocazie, să trăiesc zi de zi, printre niște oameni minunați care se numeau, după religia lor, frați, prieteni. Erau evangheliști de ziua a șaptea. M-au primit în cercul lor,cu foarte multă dragoste și prietenie. O prietenie sinceră și dezinteresată. Vorbeam o engleză corectă, dar vocabularul meu sărac, mă determina mai mult să tac decât să vorbesc, și astfel am avut ocazia să observ, să simt curățenia sufletească a acestor frați. Acest cuvânt, FRATE - spune foarte multe, căci oamenii sunt într-adevăr frați unii cu alții, căci au același TATĂ.

Acești oameni se întâlneau cu regularitate, la biserica lor, în fiecare sâmbătă. Știu că mergeam destul de mult cu mașina ca să ajungem la biserică. Nu știu dacă am reținut bine sau nu, dar am înțeles că existau doar două biserici evangheliste în Vancouver, căci una arsese complet cu un an în urmă și (acum) se strângeau bani (și acolo!) pentru a ridica o nouă biserică.

La început, vorbind puțin, nu mi-am făcut remarcată prezența. Dar pe urmă, m-am deschis și eu, căci era firesc, nu se putea altfel. Acolo unde ți se oferă, ți se dăruie atâta prietenie, nu poți să stai deoparte, trebuie să dărui și tu ceva, orice, chiar și un zâmbet, sau măcar un zâmbet. Abia atunci s-a aflat că sunt din România și am fost pur și simplu asaltată. Era atâta dărnicie în ei și sinceritate, încât îmi venea greu să lipsesc de la slujbele lor, de la întâlnirile lor săptămânale, măcar că nu înțelegeam în întregime speach-urile. Pe urmă, treptat, am început să înțeleg ceva. Mă întrebau deseori de ce am ajuns în "The Beautiful British Columbia"? (căci așa își denumesc ei statul, și așa și este). Mi-am dat seama doar într-un târziu. Am descoperit prietenia și Biblia. Acesta a fost scopul inconștient al călătoriei mele, o dorință însămânțată undeva în interiorul meu, cu nult timp în urmă și înfăptuită atunci când a fost necesar. Atunci nu știam, dar acum știu, Nodul Nord în Săgetător îmi tranzita Nodul Nord Natal în Casa a IX-a.

Nimic nu este întâmplător. Descoperirea Bibliei, este și acum, cel mai fascinant moment,

pentru acela care păşeşte pe calea aflării ADEVĂRULUI UNIC.

Şi aceşti oameni fericiţi mi-au arătat că totul este posibil. Ce m-a impresionat cel mai mult şi mai mult la ei, a fost şi este feiul în care ştiau să zâmbească. Emanau o pace şi o linişte sufletească care te făcea să fii asemena lor. În acele momente erai PACE, LINIŞTE ŞI IUBIRE.

Aceşti oameni îşi dădeau mâna firesc. Si erau acolo şi albi şi negri şi roşii şi galbeni. Erau acolo şi slovaci şi români şi unguri şi polonezi şi francezi şi chinezi şi filipinezi şi africani şi australieni, neozeelandezi, englezi şi canadieni. Şi noi ştim ce înseamnă această strângere de mână. Încă eram în hol. Un hol mare, simplu de intim. De altfel ca toată biserica. Simplă din lemn şi piatră, fără icoane şi chipuri cioplite. Ne ocupam locurile în bănci. Pastorul, de origine engleză, un om care îşi ascundea vârsta, sau îşi arăta tinereţea prin sinceritate, ne saluta de fiecare dată cu mult umor şi ne îndemna să dăm mâna cu vecinii noştri de bancă. Un gest care, repet, mie îmi spune multe. După nişte schimburi de cuvinte, fireşti şi spirituale între enoriaşi şi pastor, acesta îşi începea slujba. În fiecare rând de bănci existau câteva cărţi, care am uitat cum se numesc, cu repertoriul de cântece religioase. Mai întâi se cântau în grup unul sau două cântece, cu nişte texte superbe, de o muzicalitate îngerească, care dădeau de la început o vibraţie înaltă întâlnirii. Aş vrea să auziţi această muzică. Toţi aveam zâmbetul pe buze. Pastorul anunţa tema zilei, citea pasajul respectiv din Biblie şi pe urmă îl comenta, îl desconspira. Se vorbea simplu, cu multe exemple din viaţa de toate zilele. Se mai cânta (o melodie) un cântec sau două şi pe urmă era invitat în faţă cineva dintre enoriaşi să povestească ceva din viaţa lui, ceva legat de tematica zilei. Niciodată nu s-a întâmplat să nu iasă cineva în faţă. Iar felul sincer prin care îşi comunica trăirile era FERICIREA însăşi. N-am să descriu acum tot ce se petrece acolo, căci contează doar trăirea, faptele.

Ştiu doar că după ce se termina totul, aceşti oameni nu puteau să se despartă uşor, dar în final îşi urau PACE ŞI IUBIRE şi îşi propuneau să se reîntâlnească sâmbăta următoare.

În faraă de aceste întâlniri se mai întâlneau cam odată pe lună, când se oficiau renumitele botezuri adventiste. Am participat la trei asemenea botezuri. Fiecare dintre cei trei botezaţi erau conştienţi de ceea ce fac. Era alegerea lor personală. Aceste botezuri erau mai fascinante decât slujbele, Aveam impresia că sunt la o aniversare sau onomastică în caresărbătoritul era într-adevăr sărbătorit. "Se năştea" a doua oară. Toţi fraţii veneau să trăiască împreună acest moment de naştere şi fericire. Se cânta muzică spirituală neagră, se ofereau surprize şi cadouri, după care se ţinea şi un party, cum spun ei, în sala de mese a bisericii. Surpriza surprizelor! Se consuma numai mâncare crudă, nefiartă, pregătită pe loc, cu ajutorul tuturor (şi eu am participat odată). Se orna frumos, şi se aşezau toate sortimenttele pe o masă foarte lungă. Pe vremea acea mâncam doar salată sau brânză, nu puteam să-mi închipui că se pot face atâtea şi atâtea sortimente de cruditâţi, fără să le fierbi, şi fără carne. Am mâncat supă de avocado, dovlecei şi gălbenuş de ou, am mâncat nişte chiftele din brânză, au urmat deserturile, printre care era şi vestita "cheesecake" (prăjitura cu vişine) şi tot felul de fructe. Se tăiau pepeni galbeni, verzi, se aduceau fructe. Între timp se cânta, se ţineau cuvântări, se felicitau reciproc, se sfătuiau, povesteau, se bucurau de clipa prezentă. Era frumos, erau FERICIŢI.

Am avut de asemenea fericita ocazie să particip la marea întâlnire anuală a evangheliştilor, care se ţinea într-un CAMPUS, cu mai multe locuri special amenajate, unde se ţineau conferinţe paralele, pe diferite teme. Întâlnirea a ţinut trei zile. Şi-au dat acolo întâlnire mii de oameni-fraţi. Este fascinant să vezi atâţia oameni-fraţi laolaltă. Erau OAMENI FERICIŢI.

Erau ELTISTI, dar ei nu ştiau. Cum nu ştim nici noi. CUM nu ştiau nici ei că undeva în lume, aici, ACUM, şi NOI întru FRĂŢIA UNIVERSALĂ - SUNTEM.

PACE ŞI IUBIRE FRATE,
oriunde ai fi în lume.

Satu-Mare, 10 iunie 1995, ora 2.10 p.m.

CĂTĂLIN NĂSTASĂ
VACANȚĂ SAU VIAȚĂ

Pornim spre mare, într-un drum care începe din București, cu o destinație pe care mulți dintre voi o atribuie unei vacanțe, o vacanță în care ar trebui ca liberul arbitru să nu mai aibă nici el arbitru. Pentru eltist, "vacanță" își pierde noțiunea, căci acest cuvânt poate semnifica o stare de pace, a interiorului, a vieții pe care o trăiești. Aceasta pentru că oamenii care vin în vacanță ocupă încă locuri vacante.

Sosim totuși în Stațiunea Neptun și aici îmi însușesc calitățile și funcțiile unei gazde, într-un loc pe care l-am cunoscut și mi-l amintesc încă destul de viu. Pentru mine întoarcerea acasă rămâne acum ca o întoarcere înainte. Există fapte și amintiri a căror situație trebuie schimbate pentru ca lumea interioară să își cunoască starea de imaculare.

Fiecare dintre noi este și gazdă și oaspete, așa încât pot să mă gândesc că necesitățile noastre sunt satisfăcute. Acomodarea la vibrațiile de aici s-au făcut în câteva zile. În prima zi ne-am manifestat conform cu această acomodare. Cuplarea la acest ocean de energie, asemenea unui amplificator cosmic, ne-a condus la discuții interminabile, la stări greu de definit sau controlat, ca și cum stările noastre interioare ar fi cuprinse de un murmur al unei vibrații, la fel cum marea ține deasupra ei o infinitate de valuri, deși de departe s-ar putea vedea lină și liniștită.

Suntem liberi, dar de data aceasta în sinea noastră. Libertatea pe care o vedem are și o anumită responsabilitate, ca o emisie continuă, la fel cum navele de pe mare se orientează înspre țărm, apropiindu-se de un far ce dă la o parte întunericul luminat de razele selenare. Eltistul simte în el acel țărm, acel loc al împăcării apelor cu pământul, acea fuzionare în care ele, împreună, dau un rost și un succes Vieții, formând Monada Cosmică, realitatea și visul.

Mă trezesc acum din această trăire, amintindu-mi de părinții mei, de mama mai ales, ea fiind mai aporape acum, și o văd cum încearcă să găsească în mine ceea ce reprezentam în trecut pentru ea. Încerc, prin umor, să pară - deși pentru mine așa și este - că viața pe care o am acum îmi este firească, poate prea simplă pentru ca ea să poată găsi în mine ceva ce ar putea reprezenta viața, Mă gândesc că la fel și Ion îmi este acum un părinte, dar acel părinte care este și copil, care ne-a înțeles și ne-a spus că tot copii trebuie să rămânem, copii ai aceluiași Tată. De ce este greu de înțeles și de ce sunt oamenii singuri, când fiecare dintre noi, părinte sau copil, bunic sau străbunic, îl avem pe Tatăl care este în ceruri și are grijă de fiecare copil al său?

Astăzi, sâmbătă, am auzit de la Ion mai clar cuvântul egoism și dacă nu l-am înțeles până acum, probabil că tot din cauza egoismului. S-ar putea spune că egoistului i se ia totul în afară de egoism. Prietenia și apropierea dintre noi este oaia neagră a aceluiași egoism, în așa fel încât acesta să scape basma curată. Totuși, această latură a vieții ne face indiferenți. Această calitate o avem pentru a ne da de gol în fața naivității. Și dacă cel experimentat împreună cu cel neexperimentat nu se întâlnesc, este vorba de aceași indiferență, pentru că singurătatea are același nume, chiar dacă suntem deștepți sau nu. Orgoliul nu are personalitate, dar ne servește cu umilință pentru ca noi să ne simțim stăpâni. Chiar dacă suntem stăpâni pe singurătatea noastră. Însă a fi stăpân pe un lucru comun, înseamnă să trăim practic în aceeași oală.

Ce ar putea să se întâmple dacă, spre

exemplu, globulele roşii s-ar crede mai roşii decât celelalte, sau că pancreasul ar fi mai deştept decât plămânii care ar ignora total activitatea inimii. Analogia prin comparaţie este practică, însă chiar şi numai din punct de vedere estetic, sună cel puţin ciudat pentru că această armonie interioară este cel puţin perfectă. Perfecţiunea aici, în acest univers infinit, are o precizie infinitezimală. Ca entităţi suntem perfecţi, însă ca manifestare trebuie să învăţăm că perfecţiunea se învaţă.

S-ar putea spune că aici, la această dimensiune a Geei, lângă acest ocean cosmic sau la mare, cum spunem de obicei, căutăm sau este vorba despre un anumit confort, şi totuşi acest confort, dacă este, nu poate fi decât al lenei sau al iluziei. Pacea există, nu trebuie să o faci. Pentru Pace unii au ales calea Războiului însă consecinţele au făcut să uităm de unde am plecat.

Astfel, plecăm şi nu ne regăsim decât din 2000 în 2000 de ani. Şi totuşi este infim, chiar dacă viaţa este o clipă eternă. De eternitate am uitat, trăind acele oscilaţii permanente în jurul clipelor care ni se scurg printre degete ca firele de nisip. Când te uiţi la cer vezi şi o rândunică, când te uiţi la mare vezi şi un bob de nisip. Câţi ştim că Marea, în măreţia şi imensitatea ei, trăieşte într-un căuş de nisip, fir de nisip lângă fir de nisip, aproape invizibile cu ochiul liber.

Suntem abia atunci când vedem şi arborele şi frunza, şi câmpia şi furnica, şi iubirea şi poezia Ei.

Clipă şi Christ - monada Eu-lui realizat prin Eu-l celor din jurul nostru.

Această permanentă descoperire este adevărata cale, pe ale cărei urme trebuie să păşim. Calea există, nu trebuie decât s-o urmăm, şi aceasta nu se poate face decât prin fapte. Faptele sunt o dimensiune firească a firescului, a simplului, dar nu a simplităţii. Într-adevăr, fiecare are un minimum de egoism reprezentat de un anumit nivel, dar dacă acest nivel ne depăşeşte, atunci nu trebuie să reprezinte faptele noastre. Acestea sunt alternativele fiecărei entităţi şi ne califică în examenele evoluţiei sau retrogradării. De altfel, timp nu există, în schimb există bine şi rău. Într-o societate evoluată, faptele negative sunt la fel de greu de realizat cum sunt faptele pozitive într-o societate primitivă. Exteriorul nu poate fi decât o referinţă, în schimb baza, esenţa nu se pot situa decât în interior, de unde se vede adevărata lumină. Putem face un experiment într-o cameră fără lumină să vedem dacă interiorul nostru există, dacă în interior există lumină, şi atunci nu ne mai putem speria de întuneric, de acel egoism care ne face să ne simţim mândri şi trufaşi, deşi intuim pe undeva că suntem nefericiţi. Paradoxal, mândria şi trufia ne leagă şi mai mult unii de ceilalţi, dar nu prin prietenie, ci prin acele laturi comune ale vieţii, lipsite de originalitate şi sens, unde producţia şi cantitatea iau locul creaţiei. A fi şi a nu crea înseamnă că am fost, numărând timpul prezent în minute şi ore inutil în clepsidra eternului.

Neptun, 25 iunie 1995

IONUȚ DE NEAMȚ
POVESTE

Să ne imaginăm părul ca abanosul, buzele roșii ca sângele și fața albă ca zăpada - este portretul zugrăvit de Andersen pentru miile de cititori ai basmului. Să ne imaginăm această făptură de vis ajunsă la căsuța celor șapte pitici, după ce a rătăcit alungată de mama vitregă și ocrotită de blândețea vânătorului.

Piticii vin de la munca lor, pe care o desfășoară la Marele Munte Universal.

Primul pitic: Cine ești tu, străino? Să fii manifestarea mentală a muntelui de unde tocmai m-am întors? Știu că totul este mental - am înțeles esența divină a Muntelui și iată - ai apărut tu! Ce minunăție!

Al doilea pitic: Cine ești tu, făptură de lumină? Iată, astăzi am ajuns în vârful Marelui Munte și am întâlnit Lumina. Ce frumos a fost! Dar iată că, deși am coborât, mi-a fost dat să văd aceeași lumină și aici jos, și este ca și cea de sus, cum Lumina de Sus este ca și cea de Jos! Ce bucurie!

Al treilea pitic: Merg mereu la Muntele cel Mare. De fiecare dată drumul este altul. Am trecut printre ape albastre, codri verzi, stânci cenușii; am mers prin nourii de ceață și am ajuns acum la lumina albă ca zăpada: Ce va urma?

Regina cea rea: Întreb mereu oglinda fermecată cum să devin cea mai frumoasă. Dacă voi ajunge în locul de sub cețurile cenușii, de sub stâncile acoperite de mușchi, de sub codrii cei verzi, de sub apele albastre, voi da peste un alt munte, la fel de mare, în vârful căruia îmi voi găsi frumusețea...

Povestitorul: Și pentru că Albă-ca-Zăpada era frumoasă, regina cea rea a încercat din nou să o omoare, mai întâi cu pieptenul otrăvit, apoi cu centura cu nestemate și, în cele din urmă, cu mărul din care o jumătate era bună de mâncat, iar cealaltă jumătate nu. Reușea mama vitregă să pună în pericol viața Albei-ca-Zăpada, reușeau piticii să o salveze și nu se putea spune cine avea un avantaj din povestea asta, pentru că Pendulul Universului bătea în mod egal și pentru fata ocrotită de pitici, și pentru mama cea rea...

Zâna cea bună: Și Albă-ca-Zăpada, nepurtând pică nimănui, pe zi ce trece tot mai frumoasă și mai suavă devine, iar mama vitregă tot mai bătrână, mai zgârcită și mai avară, până într-o zi când Albă-ca-Zăpada a ajuns atât de frumoasă încât întinerea toate lucrurile și toate viețuitoarele din jurul ei, iar bătrâna vrăjitoare, deși se ascunsese în palatul ei și îl închisese cu opt rânduri de lacăte, nu a putut opri transformarea și a devenit atât de neajutorată încât nu mai putea face nimănui nici un rău. Și nici nu mai avea cui face pentru că toți plecaseră și o părăsiseră - să rămână singură cu blestemele ei!

Și, trecând pe acolo, Prințul cel Bun, vrăjit de frumusețea Albei-ca-Zăpada, o luă pe aceasta și, după ce-și luară rămas bun de la pitici, plecară împreună la Palatul de Cleștar, unde au trăit fericiți.

Acum, după ce i-am zărit și ne-am bucurat de bucuria lor, să deschidem ochii și să privim în jurul nostru. Câți Prinți și câte Albă-ca-Zăpada vedem? Ce-ar fi să nu ieșim total din poveste, să ne mai imaginăm că trupul nostru ar fi un castel (și să privim la el, să observăm dacă este Palatul de Cleștar sau Palatul închis cu opt rânduri de lacăte) să ne mai imaginăm inima ca fiind o ființă (oare inima noastră este Albă-ca-Zăpada sau Regina cea rea?). Să ne imaginăm cei șapte pitici - cele șapte legi ale Kybalionului - că lucrează la Marele Munte al Eului nostru, și să-i lăsăm să muncească, ba chiar să-i ajutăm, în așteptarea Marelui PrincipiuCosmic - acel Prinț împăciuitor și iubitor...

Acesta este un instrument, care nu trebuie să te facă să uiți ceea ce ești cu adevărat, deci nu trebuie să devină un scop. Iată primul "mesaj" pentru acest număr.

1. CELOR CARE ÎȘI CAUTĂ SENSUL. Trebuie să faceți distincția între țeluri și instrumente. Nu confundați formele din viața voastră, instrumentele de care vă serviți, cu țelurile voastre. Nu vă faceți un scop din lucrurile cu care vă întîlniți și cu care conviețuiți. Recunoașteți sensul dinlăuntrul vostru, acea descoperire a propriei ființe, a realității voastre interioare, și atunci veți vedea că toate lucrurile exterioare sînt doar mijloace prin care puteți ajunge la voi înșivă. Folosiți lucrurile și situațiile din jurul vostru doar ca pe instrumente de a vă cunoaște și a vă exprima adevăratele dorințe, de pace, armonie și iubire pentru toți și tot ce există. Ceea ce exprimați față de lucrurile și oamenii din jur, este, de fapt, ceea ce exprimați și cereți să fie exprimat față de voi înșivă, și veți primi exact același lucru.

2. Deci, chiar dacă ne tentează foarte mult un lucru, sau dacă ne atrage foarte mult ceva sau cineva, chiar dacă ni se pare foarte normal sau foarte firesc să facem ceva sau să dorim ceva, acel lucru este doar un semn pentru ceea ce se află în noi, ceea ce se dezvoltă în noi și tinde să prindă formă în exterior, iar dorințele noastre dau glas gândurilor noastre în forme adesea deformate de propriile noastre percepții. Dar nici acest lucru nu trebuie să ne deprime, căci orice suferință sau deprimare este doar un impuls spre a ne elibera de ceea ce o provoacă, de viziunea care determină starea limitată a nefericirii, falsitatea acestei stări fiind evidentă atunci când o depășim, și întotdeauna știm că o vom depăși, astfel nu ne-am dori sau nu am spera asta. Acum putem trece la a îndeplini ceea ce ne-am propus, ceea ce nu poate rămâne neexprimat, chiar dacă noi încercăm să amânăm sau să ne eschivăm de la a ne recunoaște adevăratele dorințe. Momentele dificile sînt doar momente de reconsiderare a propriilor experiențe și obiective, dar schimbările necesare sînt de făcut înlăuntrul vostru, în mintea voastră, și nu în exterior. Schimbările exterioare vin de la sine atunci când sînteți gata să primiți ceea ce tot voi ați creat.

3. CELOR NEMULȚUMIȚI CU CEEA CE AU. Ce vi s-a dat este ceea ce tot voi ați cerut, iar ceea ce aveți trebuie să învățați să folosiți pentru a putea trece la altceva. Nemulțumirea voastră este primul semn că se poate și mai bine, dar de voi depinde ca toate cercurile care v-au adus în această situație să fie închise și voi să fiți pregătiți pentru treapta următoare. Chiar în aceleași condiții exterioare puteți trece la altă treaptă înlăuntrul vostru, și atunci trăirea voastră se schimbă pn schimbarea modului în care percepeți în sinea voastră ceea ce este în jur. Trebuie să vă desprindeți complet de trecut pentru a trăi și crea în prezent, dar trecutul nu este în exterior, ci numai în voi înșivă, în prisma pn care priviți prezentul etern în care trăiți, prismă alcătuită din nenumărate experiențe dispărute din manifestare, dar remanente în amintirile voastre și în structura voastră mentală care le-a conservat, devenind dependentă de ele.

4. Deci, Aici și Acum este totul, tot ce facem, tot ce trăim, acest moment prezent ne arată întotdeauna limpede cine sîntem și ce facem, și cu cât sîntem mai conștienți

de asta, cu atât observăm mai mult din adevărata noastră fiinţă. Priveşte-te, observă-te acum, în acest moment, ceea ce simţi este fiinţa ta, ce îţi spune ea despre tine însuţi? Lucrezi, vrei să transmiţi acest mesaj şi nu vrei să se strecoare nici o imprecizie, nici o inexactitate, tinzi să te repeţi şi să formulezi aceleaşi ideicu cuvinte diferite, ca să te faci înţeles, dar nu uit că Dumnezeu înţelege tot ce vrei tu să spui pentru că El este mereu înlăuntrul tău şi ştie ceea ce gândeşti chiar înainte de a deveni tu însuţi conştient de acel gând. Vrei ca oamenii să devină conştienţi de ceea ce sînt ei înşişi, de ceea ce se petrece cu ei, convins fiind că tu ştii asta, dar trebuie să recunoşti că şi tu înveţi mereu să-ţi aminteşti, să fii tu însuţi, să fii una cu Dumnezeu.

5. CELOR CARE NU ŞTIU DE UNDE SĂ PORNEASCĂ. Începi acum şi aici, simplu şi decis, cu ceea ce eşti şi simţi acum. Observă-te şi spune-ţi clar ceea ce gâneşti despre tine însuţi. Este imaginea pe care o ai despre tine, despre egoul tău, despre acea parte din tine de care eşti conştient. Aceeaşi imagine lucrează şi în ceilalţi faţă de tine, ei nu pot vedea în tine mai mult decât vezi tu însuţi în tine sau în ei. Nu poţi avea despre tine însuţi o imagine diferită de cea pe care o ai faţă de alţii, căci toţi sînt la fel de apţi să primească aceleaşi daruri de la viaţă, aceleaşi caracteristici şi capacităţi. Deci şi ceea ce gândeşti despre ceilalţi este tot imaginea ta, ca şi ceea ce gândeşti despre diversele situaţii cu care te confrunţi sau pe care le observi, sau pe care doar ţi le imaginezi. Apoi întreabă-te dacă, într-adevăr, este de dorit ceea ce gândeşti tu despre ceva anume, cu alte cuvinte, dacă tu însuţi eşti ceea ce îţi doreşti cu adevărat să fii, ceea ce eşti cu adevărat. Şi astfel, vei şti că trebuie să începi din sufletul tău, ca să ajungi tot la tine însuţi, la Christul din tine şi din toţi oamenii.

6. Este un început, un nou stil de a te recunoaşte, de a te regăsi printre multe lucruri pe care le trăieşti şi le faci, astfel vei putea face legătura între toate lucrurile pe care le percepi ca venind aparent din afară, dar de fapt sursa lor este unică, este în tine şi în ceea ce eşti la nivelul cel mai intim şi cel mai universal. Tot ceea ce trece prin tine, vine dinlăuntrul tău, şi trebuie să-ţi asumi responsabilitatea pentru tot ce laşi să treacă spre ceilalţi. Orice aşa-zis "mesaj" este doar ceea ce tu reuşeşti să exprimi în cuvinte sau în orice formă perceptibilă de alţii, din trăirile tale interioare, pe care vrei să le comunici şi altora sau simţi că şi alţii au nevoie de ele.

7. CELOR CARE VIN CU MESAJE DIN PARTEA ALTOR ENTITĂŢI. Dacă nu vă asumaţi responsabilitatea propriilor voastre cuvinte, nu puteţi fi crezuţi şi astfel mesajele voastre nu-şi pot atinge scopul, din moment ce voi înşivă vă detaşaţi de conţinutul lor, punându-l pe seama altcuiva. Tatăl ESTE în toţi şi în toate, El nu poate vorbi Fiilor săi ca şi cum ei ar fi incapabili să-I audă glasul limpede înlăuntrul lor. Nu fiţi intermediari între voi şi Tatăl vostru, între voi şi Univers sau între voi şi orice Fiinţă Cosmică. Lăsaţi-L să vorbească tuturor şi fiţi voi înşivă imaginea vie a mesajelor voastre, după chipul şi asemănarea sufletului vostru, Sufletul Universal care vorbeşte prin toţi. Abia atunci veţi putea spune că mesajele voastre au ajuns la destinaţie.

AdiM

Revista apare sub îngrijirea Asociației de metafizică
ELTA UNIVERSITATE

ROMÂNIA

Nr. 17 / 1995

Cuprins:

605 Mesajul Confederației Galactice pentru Planeta Geea,transmis prin Misiunea România - Lecția a X- a: *Evoluția*
609 Ion
Cei care se opresc, obosesc (V)
616 Janosz
Mesaj din Cluj
618 Horațiu Baban
Arborele existenței
619 Viorel Oacheșu
Experiența - Cunoaștere
624 *Sugestia Negativă*
625 Magda Stoica
Libertatea de a fi
628 Adrian Mândruță
Primul Manual ELTA
630 Alyna Lambă
Între Sinceritate și Falsitate
634 Manuela Angan
Bucuria Prezentului
636 Dana Stoica
Rarăul în Continuitate
640 Iulian Dogaru
Jocul Vieții
642 Alexandru
Bună Seara, Alina
646 Gabriela Dogaru
Omul - între bunăvoință și teama de a se recunoaște
649 Adrian Cîmpeanu
Omul și alimentația
650 Marius Bendea
Zodiacul Chinezesc și Legea Polarității
655 Ion
Banii
660 Teodora Ile
Zeii și Zeițele
662 Agneta din Satu-Mare
Am întâlnit și oameni fericiți
664 Cătălin Năstasă
Vacanță sau Viață
666 Ionuț de Neamț
Poveste
667 AdiM.
7 Pași cu Tine Însuți

REDACȚIA

Ion Dumitrescu
(director)

Adrian Mândruță
(redactor - șef)

Alexandru Iacob
(editor)

Dan Spulber
(secretar de redacție)

Dana Stoica
Florin Mandiuc
(redactori)

Tehnoredactare computerizată

EDITURA

Tiparul executat la Imprimeria BACOVIA str. Mioriței, nr. 27, Bacău

Redacția și administrația: 5600 - Piatra Neamț, str. Orhei, nr. 8 / 80, jud. Neamț, tel. 033 / 62 66 52

ELTA-Universitate (1995)

Informații despre filialele ELTA și despre publicațiile editurii SOLTERIS, puteți obține la:

Arad	057/23 91 38
Baia-Mare	062/43 42 24
Bacău	034/17 48 03
Brașov	068/13 00 81
București	01/683 85 14
Buzău	038/43 00 44
Brăila	039/64 23 61
Câmpulung Mold.	030/31 29 88
Călan	054/73 13 47
Cluj- Napoca	064/18 77 04
Constanța	041/64 45 85
Craiova	051/16 15 96
Comănești	034/37 22 65
Deva	054/62 48 94
Galați	036/43 57 92
Iași	032/21 20 55
Mediaș	069/82 44 15
Mircurea Ciuc	066/11 27 96
Oradea	059/14 87 78
Petroșani	054/54 39 78
Piatra Neamt	033/62 66 52
Ploiești	044/19 17 81
Roman	033/72 41 61
Satu-Mare	061/74 43 26
Sibiu	069/21 47 24
Slatina	049/42 44 92
Suceava	030/21 34 28
Timișoara	056/15 86 63
Târgu Mureș	065/16 08 41
Tulcea	040/51 55 92
Târgoviște	045/63 95 91
Turda	064/32 13 85

Redacția *Revistei ELTA* și

Editura SOLTERIS

doresc cititorilor lor

LA MULȚI ANI 1996

ÎN PACE ȘI IUBIRE!